Glenna McReynolds

CU TOTUL ALTA

EDITURA MIRON

Loveswept

Loveswept

Glenna McReynolds

Cu totul a ta

Traducere de Dinu Ileana

THE DRAGON AND THE DOVE

by Glenna McReynolds

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Tehnoredactor: Daniela Şerban
Corector: Doina Călin

ISBN 973-95061-6-0

CAPITOLUL 1

Era o ruşine, se gîndi Jessica Langston, că excentricul ei şef mai ţinea şi pe alţii pînă la ora asta. Se uită în jur la femeia aceea orientală, care aştepta deja de două ore în biroul de la *Daniels LTD.* Cu două ore în urmă, femeia prezentase o carte de vizită care o identificase drept doctoriţa Liu Sharon şi îi spusese că a venit pentru Cooper Daniels. Cînd Jessica îi explicase, politicos, inutilitatea de a persista în dorinţa ei, femeia zîmbise şi se aşezase, să aştepte, pe un fotoliu elegant

din biroul companiei.

Jessica vru să-i spună încă o dată că îşi iroseşte timpul degeaba, dar intervenise deja de două ori şi i se păru că-şi depăşeşte atribuţiile. Şeful ei nu primea pe nimeni fără ca acesta să aibă o întîlnire fixată. De fapt, ea se întreba dacă şeful ei primea vreodată pe cineva. Lucra deja de două săptămîni pentru Cooper Daniels şi nu-l văzuse pînă în acest moment.

Nu-i văzuse decît portretul plin de praf, care era atîrnat pe peretele din cel mai întunecat colţ al biroului.

Ciudat bătrîn, se gîndi ea, aruncîndu-i o privire cam nemulţumită. În mod sigur, artistul care-l pictase nu avusese intenţia să-l zugrăvească într-o lumină prea bună. Cooper Daniels arăta ca un bătrîn aspru, neiertător, cu faţa ridată şi, privindu-l, îţi făcea impresia că poate să moară în orice moment.

Înăbuşindu-şi un oftat plin de iritare, reveni la lectura ziarului *Wall Street Journal*. Se gîndi că nu petrecuse atîţia ani de instruire în contabilitate şi nu se supusese celor şase săptămîni de teste intensive, de către un dragon de femeie numită doamna Crabb, numai pentru a citi ziarul. Trebuia

să fie asistenta domnului Cooper, nu o simplă secretară.

Cu toate astea, nu se putea plînge. Era foarte bine plătită, exact aşa cum era de aşteptat din partea unei firme atît de importante, care avea afaceri atît de importante.

Doctoriţa Liu se ridică de pe scaun şi se duse spre fereastra mare, de stejar, care dădea spre strada Powell şi spre golf, atrăgîndu-i atenţia Jessicăi. Era îmbrăcată într-un costum de mătase de culoarea măslinei. Avea o figură plăcută, deşi părul îi era strîns într-un coc destul de sever la spate. Jessica se întrebă cît mai are de gînd să aştepte, înainte de a renunţa. Răbdarea femeii o făcu să se gîndească la eventualitatea că femeia ştia ceva ce ea nu ştia încă, iar asta o enerva la culme. Orice persoană normală ar fi plecat cu cel puţin o oră în urmă. Dar încăpăţînarea femeii o făcu să se gîndească la propria ei situaţie, aceea de a fi lucrat în ultimele două săptămîni la firma unui om a cărui existenţă era plină de semne de întrebare pentru ea. Cîteodată îşi spunea că poate omul a murit şi nimeni nu şi-a adus aminte să-i spună şi ei.

– Doamnă Langston, sînt Cooper Daniels. Te

rog s-o aduci pe domnişoara Liu la mine.

Lumina albastră a interfonului şi vocea extrem de masculină îi făcu inima Jessicăi să tresare şi să se simtă paralizată dintr-o dată. O mulţime de întrebări se iviră în mintea ei şi îi sporiră starea de confuzie. Cum intrase el în birou fără ca ea să-l vadă? De cînd era în birou? Ce ar fi trebuit să facă ea?

Să răspundă, fu primul gînd care i se ivi în minte. Regrupîndu-se imediat ea apăsă pe butonul de la panoul de răspuns al interfonului:

– Imediat, domnule Daniels. O voi trimite imediat. Apoi se întoarse către femeia care stătea la fereastră. Doctor Liu? Domnul Daniels vă primeşte.

Jessica aşteptă ca doctor Liu să-şi ia trusa medicală cu care venise, apoi, cu graţie, părăsi uşile care duceau spre biroul privat al lui Cooper Daniels. Deodată, în faţa Jessicăi apărură dragoni cu colţi uriaşi şi labe imense, cu aripile desfăcute, din ale căror guri uriaşe ieşeau flăcări ameninţătoare. Aceşti dragoni erau faţă în faţă pe două panouri de lemn. În mod surprinzător, uşile se deschiseseră cînd Jessica apăsase pe mînere. Înainte nu se deschiseseră deloc, deşi ea le încer-

case de cîteva ori, le împinsese şi cu umărul, şi încercase să le deschidă şi cu acul de păr.

– Mulţumesc. Femeia orientală se strecură pe lîngă ea şi, în treacăt, îi aruncă un zîmbet care părea să însemne: „Ţi-am spus eu c-o să mă primească!"

Jessica îi răspunse cu un zîmbet profesional, recunoscîndu-se înfrîntă. Femeia ştia ceva ce ea nu ştia. Doctor Liu ştia că acest Cooper Daniels era viu şi era în birou. Înainte de a închide uşile, Jessica se uită în birou, cu intenţia de a-l saluta pe bătrîn. Dar nu-l văzu nicăieri. Singurul indiciu al prezenţei lui era zgomotul unei ape care curgea de la un duş, după sunet.

După ce pierduse atîtea zile aşteptînd să-l cunoască pe Cooper Daniels şi se uitase mereu la portretul lui, ea refuză să mai rămînă cu imaginea din tablou în minte. Studie rapid interiorul biroului, observînd un lift de tip vechi, care se afla pe peretele de sud, ceea ce îi dădu răspuns la prima ei întrebare. Mai observă biroul masiv care era aşezat pe peretele de nord şi aranjamentul floral deosebit de pe o măsuţă joasă, înconjurată de cîteva scaune.

Se întoarse să plece, cînd o strălucire ca de

aur îi atrase atenţia. Se uită în jos, la dragonul ţesut pe covor. Avea sute de umbre aurii, iar coada se afla chiar în locul unde erau picioarele ei. Instinctiv, se mută de acolo şi începu să se uite spre capul creaturii. Ochii fioroşi, de un verde-smarald, păreau că aruncă flăcări. Fumul ieşea din nările animalului. Flăcări roşii şi galbene dansau pe limba lui. Fascinată, ea îşi lăsă privirea să-i alunece spre formele de reptilă şi la solzii acestuia. Animalul exprima putere, o forţă care te provoca, aşa cum era înconjurat de norii aceia albi ai gloriei lui. Şi era înlănţuit.

Doctoriţa Liu îşi drese glasul şi Jessica îşi ridică privirea. Trebuia să plece sau să aibă un motiv temeinic pentru a rămîne. Observă că, femeia se mişca familiar prin încăpere, ceea ce o duse la concluzia că se impunea să plece. Cînd auzi apa de la duş închizîndu-se, îşi dădu seama că nu avea altă soluţie.

Cu o ultimă privire intrigată aruncată asupra dragonului, închise uşa şi se îndreptă spre biroul ei. Simţi că trecuse un test complicat, care o solicitase nervos, şi se întrebă dacă o persoană normală poate să stea două săptămîni singură într-o încăpere şi să nu facă atac de cord cînd începe

deodată să funcţioneze interfonul. Îşi zîmbi singură, pentru că se comportase prompt. Trecuse cu bine acest prim test.

– „Da, domnule Daniels. O voi invita imediat", îi răspunsese ea cu eficienţă maximă, deşi palmele îi erau ude de emoţie. Imediat ce va pleca doctoriţa Liu, ea şi domnul Daniels vor îndrepta cîteva lucruri care ei nu-i conveneau. Indiferent că salariul era atît de mare, ea nu avea să-şi petreacă timpul spunînd o dată la două săptămîni „da, domnule Daniels".

Peste vreo oră pulsul îi mai scăzu, timp în care ea se mai informă asupra situaţiei acţiunilor şi se hotărî să plece de la *Daniels LTD,* indiferent de explicaţia pe care i-o va da el, pentru că acest domn nu avea o comportare corespunzătoare. Ea era prea bine pregătită pentru a fi secretara vreunui ramolit bătrîn care nu ştia să se poarte. În plus, simţea că nu este neapărat nevoie să lucreze într-o companie de care nu auzise nimeni pînă acum şi care era cam pe ducă, după cum aflase ea. Dacă Daniels avea de gînd să dea faliment, putea s-o facă fără ea. Deşi avea nevoie de salariul fixat, o nevoie atît de mare, încît se temea în fiecare clipă că-l putea pierde.

Diploma ei obţinută la Universitatea *Stanford* nu fusese obţinută prea uşor nici emoţional, nici financiar, dar fusese singura şansă pentru ea, ca să promoveze într-un serviciu care să-i ofere un salariu peste medie. *Stanford* îi oferise şansa ca ea să-şi poată organiza într-un anumit fel viaţa, după divorţ, şi o şansă de a se întoarce la San Francisco. Datora deci mult *Stanford*-ului şi familiei ei, şi îşi încerca şansa cu *Daniels Ltd.*

Înainte de a pleca de la această societate, se gîndi totuşi să-şi întrebe patronul despre dragonul înlănţuit. De obicei, un bărbat nu suportă să aibă aşa ceva afişat decît dacă reprezintă ceva, dacă semnificaţia este foarte motivantă. Ce fel de semnificaţie, nu ştia încă. Dar, oricum, însemna ceva, ceva puternic. Ea ştia asta. Înţelegea.

– Doamnă Langston? Cooper Daniels. Aş vrea să veniţi în biroul meu. Vocea lui, surprinzător de puternică, răsună în interfon fără nici un avertisment şi reuşi s-o surprindă şi de data asta. La naiba cu omul ăsta! Îşi puse mîna pe inimă cîteva secunde pentru a suprima bătăile acesteia, înainte de a-i răspunde.

– Da, domnule Daniels, spuse ea, vin imediat.

Nu ştia la ce să se aştepte, dar îşi închipui ce aştepta el. Doamna Crabb fusese destul de clară în privinţa nivelului de profesionalism şi a inteligenţei creatoare cerute de domnul Daniels, ca să nu mai vorbim că i se cerea să fie capabilă de a lua decizii de una singură. Jessica nu se îndoise niciodată că ar avea aceste calităţi pînă cînd se află în faţa uşilor de lemn sculptat şi se pregătea să-l cunoască pe cel care îi era şef de peste zece zile. În momentul în care păşi în biroul acestuia, realiză că nu este pregătită deloc. Pe de altă parte, se consolă ea, era cam greu să se pregătească pentru întîlnirea cu un om care era tînăr, sănătos şi... gol.

Şi asta era probabil motivul pentru care majoritatea colegilor ei de la *Stanford* optaseră pentru slujbe de alte cinci sute de societăţi de pe Wall Street. La anumite nivele ale succesului, oamenii au tendinţa de a se preocupa mai mult de felul în care arată – cuvîntul de ordine fiind – ţinuta de lucru.

Liu ignoră prezenţa ei şi continuă să-şi desfăşoare munca pe care o făcea pe spatele expus radiaţiilor solare, pe care îl afişa cu nonşalanţă clientul său.

Omul stătea întins pe o masă de masaj, care fusese montată sub fereastră. Capul îi era îngropat în mîini, iar printre degete se iveau ici şi colo şuviţe de păr castaniu. O bucată de prosop era plasată strategic de la talie şi pînă la coapse, dar Jessica nu avea nici o îndoială că omul era gol pe dedesubt.

– Sînt două mape de piele pe biroul meu, doamnă Langston, spuse bărbatul fără a-şi ridica privirea. Vocea era negreşit aceeaşi cu cea de la interfon. Cea verde este a mea. Cea roşie a dumitale. Te rog să te familiarizezi cu informaţiile ce-ţi aparţin.

Jessica dădu din cap în semn de încuviinţare, dar nu făcu nici o mişcare, stînd doar cu ochii aţintiţi pe trupul lui. Era bine făcut. Muşchii erau frumos conturaţi, avea umerii largi şi mîinile puternice. Doctoriţa Liu îi masa picioarele, iar privirea Jessicăi urmări degetele lungi şi subţiri ale femeii care frămînta muşchii aceia bine conturaţi.

Jessica înghiţi încet şi simţi că este cuprinsă de o căldură inexplicabilă. Era clar acum că personajul din tablou nu era Cooper Daniels, ci vreo rudă mai în vîrstă.

– Trebuie să discutăm despre o ofertă de acţiuni de la Djakarta, spuse el. Ei încearcă să intre într-un proiect major, de construcţie a unei staţiuni. Aş vrea să-mi afli numele celor implicaţi în afacere şi puterea lor financiară.

Ea dădu din nou din cap, dar de astă dată se duse lîngă birou. Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, ea se temu să calce pe dragon. Făcu o încercare de a evita zona gurii acestuia. Un alt pas lateral o ajută să scape de a călca pe banda care îl ţinea legat. De-abia atunci observă ea ce este scris pe aceasta şi făcu un efort pentru a se putea întoarce în aşa fel, încît să observe ce era scris.

„Numai datorită dragostei" citi ea, cu sprîncenele ridicate, apropiindu-se de birou. Citi din nou cuvintele pentru a fi sigură că le-a citit bine. Apoi privirea ei se mută pe lanţul de aur, ataşat benzii de la gîtul fiarei. Aceasta avea un capăt liber, care se strecura printre nori. Primul ei gînd fu că nici chiar dragostea nu este capabilă de a ţine o asemenea fiară la celălalt capăt al lanţului.

În spatele ei se auzi un geamăt care venea de la Cooper Daniels şi Jessica simţi cum o cuprinde

din nou acel val de căldură. „Numai datorită dragostei". Se uită din nou la porumbelul care ţinea lanţul în cioc şi apoi la bărbatul întins pe masa de masaj. Îşi schimbase poziţia, iar doctoriţa Liu mai desfăcuse din bucata de prosop care îl acoperea. După ce se asigură că nimic nu era prea expus, ea îşi continuă munca pe care o depunea pe spatele lui, iar apoi pe muşchii picioarelor.

– Îţi mulţumesc din suflet, îi zise el doctoriţei. Vocea îi era străbătută de oftături de plăcere, ceea ce îi provocă alte valuri de căldură Jessicăi.

Faptul că el îşi făcea masaj în prezenţa ei nu era nimic, în comparaţie cu gîndurile care îi aprinseseră atît de mult imaginaţia ei.

El era dragonul, fără îndoială, dar cine era porumbelul? Nu doctoriţa Liu. În pofida intimităţii aparente pe care ţi-o dă masajul, Sharon Liu era detaşată profesional. Lucra cu grijă la trupul lui Cooper, dar nu şi cu dragoste sau tandreţe. Şi nici cu acea senzaţie de stînjeneală cu care se confrunta Jessica.

Ea nu se putea controla şi nici nu înţelegea de ce avea el această influenţă sexuală asupra ei.

Avusese patru fraţi, un fost soţ şi doi copii. Anatomia bărbatului nu era un mister pentru ea. Posibilitatea unei atracţii de acest gen era exclusă. Deja avea ceva împotriva lui de vreo patru săptămîni, aşa că nu se putea pune problema la modul acesta. El îşi înălţă încet capul şi Jessica îşi dădu seama că avea probleme. Cooper Daniels îşi trecu mîna prin păr şi o fixă.

– Cine eşti? o întrebă, iar tonul plăcut cu care i se adresase se schimbă într-o notă de confuzie.

– Jessica Langston. De-abia putu să pronunţe cuvintele. Se simţi total dezinformată. În cele patru săptămîni de interviu nici nu apucase să-l cunoască pe acest Cooper Daniels. Unghiurile dure ale feţei lui şi senzualitatea pe care o emana se transformară într-o combinaţie de posibilă ameninţare şi promisiune susţinută de un verde ca de smarald al ochilor, care semănau mult cu cei ai dragonului. Avea părul mai lung decît îşi închipuise ea şi îi cădea direct pe faţă. Era nebărbierit, ca atunci cînd cineva voia să-şi lase barbă.

– Mai spune o dată! Cuvintele sunau ca o comandă.

– Jessica Langston, repetă ea, întrebîndu-se dacă tonul şi întrebările lui erau un alt semn al comportamentului lui neortodox sau un alt test aplicat nervilor ei. Nu-l aprecie oricum, dar îşi spuse că nu era momentul să se gîndească la apreciere. Şeful ei arăta de parcă era gata în orice moment s-o devoreze la una dintre mesele zilei.

– Cred că am fost foarte explicit cînd am precizat ce aştept de la asistenta mea, spuse el sobru. Tu nu eşti nici măcar pe departe de ceea ce am cerut. Elisa Crabb mi-a spus că dumneata eşti cea indicată.

Jessica îi sesiză tonul arogant, dar de astă dată omul greşea. Conform spuselor doamnei Crabb, ea corespondea tuturor cerinţelor lui. Şi era mai mult decît calificată pentru slujba respectivă.

– Dacă veţi verifica curriculum vitae şi dosarul personal, veţi vedea că sînt calificată pentru funcţia respectivă.

Şi ea putea fi arogantă. El nu avea de unde să găsească prea multe femei calificate la *Stanford* şi cu patru ani vechime la departamentele unei societăţi importante de asigurări imobiliare

– Nu, doamnă Langston, îi spuse el. Nu eşti capabilă pentru funcţia asta. Elise Crabb a făcut o eroare fatală în alegerea dumitale.

Jessica se albi la faţă, dar reuşi să-şi menţină calmul. Ce eroare fatală? Nu fusese insultată în viaţa ei atît de grosolan. Se considera o bună specialistă în domeniu. Singurul motiv pentru care acceptase slujba la Daniels fusese salariul şi apropierea de casă. Era o combinaţie interesantă, dar nu accepta poziţia lui de acum. Doctoriţa Liu se dăduse la o parte la primele semne de disensiune şi se uita pe fereastră, dar nu exista nici o speranţă pentru ea să audă ceva în favoarea ei.

– Eşti concediată, zise Cooper Daniels, după o scurtă tăcere.

– Din ce motive, dacă mi se permite să întreb?

Cu un efort, ea îşi stăpîni mînia. Dacă se juca pe terenul lui, el ajunsese departe. Dacă nu, ea merita o explicaţie detaliată.

De astă dată se făcu o pauză şi mai mare. Dar de acum, privirea lui o trecea deliberat în vedere, începînd cu picioarele şi oprindu-se asupra bluzei de mătase crem, care avea decolteul în formă de

V. Privirea lui rămase în acest V al decolteului pînă cînd ea roşi. Se simţi atinsă indecent şi ştiu că asta îi fusese intenţia.

– Inocentă, zise el într-un tîrziu, iar ochii lui de culoarea smaraldului îi întîlniră pe ai ei, ca într-un impact.

– Poftim?

– Inocentă, repetă el. Asta inspiri şi nu-mi trebuie.

– Dar este ridicol, spuse ea surprinsă.

– Ăsta este adevărul, zise el fără a se scuza. Eşti concediată. Se aşeză din nou pe masă şi îşi întoarse capul din direcţia ei. Liu Sharon se reîntoarse şi începu să-i maseze tălpile picioarelor.

La naiba cu concedierea asta! îşi spuse ea. Nu mai auzise o asemenea prostie. Inocentă? Ea? Era mama a doi copii, care fusese lăsată de un soţ care îşi găsise liniştea în braţele altei femei.

– Ca asistentă a dumneavoastră, domnule Daniels, spuse ea răspicat, trebuie să vă sfătuiesc asupra celor ce vreţi să faceţi. Este o acţiune total nejustificată. Ar putea să vă coste cîteva milioane în faţa instanţei.

– Nu şi dacă vrei referinţe, îi spuse el, apoi îşi

înăbuşi o înjurătură cînd doctoriţa se apucă iar de treabă.

– Cred că nu mă apreciezi corect.

– Iar dumneata îmi subapreciezi autoritatea.

Văzînd că nu există o posibilitate de discuţie, ea alese un alt mod de abordare.

– Avem încheiat un contract care prevede o perioadă de douăzeci de zile. Întrucît el îi vorbea aşezat pe burtă, se hotărî, tot ca semn de nepoliteţe, să-şi amintească şi ea această clauză.

– Au trecut deja douăzeci de zile, fu răspunsul lui.

– Contractul prevede douăzeci de zile lucrătoare, spuse ea fără ezitare, simţind victoria în aer. Deci va avea satisfacţia să plece victorioasă. Îmi mai datoraţi nouă zile, zece, dacă mai includem şi restul zilei.

– O să-ţi dau cîte o sută de dolari pentru fiecare.

Ea îşi îndreptă umerii şi se uită o dată la cel care trata viitorul ei cu o asemenea nonşalanţă. Ea nu putea fi cumpărată şi oricum, nu cu o sută de dolari sau cu o mie.

– Cinci sute, spuse el, cînd ea nu-i mai răspunse. Apoi, după o altă tăcere, se ridică pe

coate. Aruncă o privire în direcţia ei şi continuă: Îţi dau zece mii de dolari şi referinţe excelente. Apoi îi aruncă un zîmbet arogant. Sînt ai dumneavoastră, doamnă Langston. Este ultima mea ofertă.

Oricum, ea nu absolvise degeaba printre primii, acei ani de facultate pentru a se dovedi pasivă sau inocentă.

– Eu vreau cele zece zile ale mele, cele care mi se cuvin. Nu-i păsa de slujba asta prea mult, dar nu voia să-l lase să creadă că a cîştigat el.

Cooper respecta tenacitatea şi încăpăţînarea. Una din cele două sau ambele se interpuseseră de multe ori între el şi meserie. Numai un încăpăţînat nu putea să cedeze atît de uşor. El respecta şi integritatea pe care o considera ca fiind foarte importantă în afaceri. Îşi lăsă privirea să alunece asupra Jessicăi Langston. Era plăcută, decise el, dar nu frumoasă, conform standardelor californiene. Era cam plinuţă, avea o gură cam prea conturată şi puţin cam dură, şi în general atitudinea ei era prea severă, dar totuşi Cooper intui ceva, o moliciune periculoasă la ea. Totuşi, ea nu era ceea ce s-ar fi potrivit pentru slujba respectivă. Nu era ceea ce ceruse el. De altfel, el trebuia să se confrunte cu diavolul mărilor al Chinei de

Sud. Îi trebuia o femeie fără frică sau ruşine. Avea nevoie de cineva care să fie de partea lui, care să-l susţină în activitatea companiei, de cineva care să nu ezite cînd era vorba de cîştiguri.

Ceruse ca asistentă o femeie puternică, genul de femeie-rechin, care să aibă instinctele formate şi pe care s-o intereseze lupta deschisă, pentru putere. Şi, în locul celei pe care o ceruse, îi trimiseseră această femeie cu faţa de înger, îmbrăcată în mătase. Materialul îi drapa sînii, de altfel destul de plini, după cum îi intui el. Părul ei castaniu-roşcat era tăiat scurt în faţă, dar la spate îi depăşea nivelul umerilor.

Arăta ca o femeie pe care oricine ar fi dorit s-o sărute, dar el avea nevoie de o asistentă. Din motive care nu aveau nimic în comun cu atributele fizice, ci cu activitatea mentală, el îşi dori o *femeie* care să-l secondeze, nu un bărbat. Nu-l interesa o femeie cu picioarele frumoase, cu părul roşcat şi cu pielea mătăsoasă. Nu avea nevoie de o femeie care să-l facă nici pe departe să se gîndească la sex, dar cînd se uita la Jessica Langston, acest gînd nu era prea departe.

– Zece zile, fu el de acord, privindu-i ochii a căror culoare nu putu s-o definească corect de la

început. Cinci dintre ele vei fi la Londra. Ia dosarul verde şi lasă-l pe cel roşu. Este un zbor cam greoi, doamnă Langston, şi avionul pleacă la ora şase dimineaţa. Cred că ar trebui să pleci acasă şi să-ţi faci bagajul.

Jessica dădu din cap pentru a-şi ascunde uimirea. Mintea ei era deja la cele o mie de detalii de care trebuia să aibă grijă înainte de plecarea, într-o călătorie atît de lungă. Era, în primul rînd, mamă. Iar el ar fi ştiut asta, dacă i-ar fi verificat dosarul. La naiba cu individul ăsta! Se răsuci pe călcîie şi luă dosarul verde. Nu avea idee ce o aştepta la Londra, dar nici nu voia să-l întrebe pe Cooper Daniels. Avea să vadă singură „din mers". Dacă va fi lăsată să evolueze la adevărata ei valoare, el o va ruga să rămînă cînd se va întoarce, astfel că îi va oferi ei satisfacţia de a-l refuza. Putea să parieze pe orice că omul nu prea avusese parte prea des de refuzuri din partea femeilor.

După ce plecă, Cooper se apropie de birou şi ridică receptorul. Luă legătura cu Londra fără să

se mai uite la ceas. George Leeds trebuia să vorbească cu el, indiferent de oră. Jessica Langston nu avea cum să mai lucreze cele zece zile. Cooper se gîndi că va dura exact cîteva minute pînă va studia dosarul verde, va decola şi va lua legătura cu George Leeds, apoi se va întoarce în SUA cu demisia în braţe. Era sigur că ea nu se va descurca în pirateria maritimă şi că nu va putea lucra cu oameni ca Leeds, pentru că despre asta nu învăţase nimic la *Stanford*.

– Leeds, spuse el cînd îi răspunse acesta la celălalt capăt al firului. Îţi trimit pe cineva în locul meu. O cheamă Jessica Langston. Orice ofertă pe care voiai să mi-o faci mie, o poţi discuta cu ea, dacă va sta să te asculte. Şi, Leeds, aici făcu o pauză, pînă cînd omul îi confirmă răspunsul. Te rog să răspîndeşti vestea că este asociata mea şi că vreau să fie tratată ca atare. Nu voi tolera nici un amestec de nicăieri. Aş vrea ca, atunci cînd se va întoarce, să fie la fel de proaspătă ca acum cînd a plecat din biroul ăsta. Cînd pleacă ea, voi veni eu să finalizăm.

Închise telefonul şi se întinse din nou sub mîinile tămăduitoare ale lui Sharon. Ea se îngrijea de piciorul lui stîng.

– Văd că se vindecă destul de bine, murmură ea.

– Mă doare ca naiba.

– Ai vrea să-ţi mai prescriu ceva? întrebă ea, apăsîndu-l cu degetele pe cicatricea de pe coapsă.

Cooper începu să rîdă. Sharon ştia că nu are nimic în trusa ei medicală, nici măcar ierburi care să vindece o asemenea durere. Numai femeia care îl împinsese pînă la o asemenea faptă putea să-l vindece. Dar ea nu ştia că, în prezent, el era numai dorinţă şi răzbunare faţă de femeia care îi ucisese fratele. Îşi lăsă capul în jos şi închise ochii. Revăzuse scena de mii de ori cu ochii minţii şi de cîte ori ajungea în momentul în care Jackson cădea, el ar fi vrut să facă ceva pentru a-l proteja, dar de fiecare dată se mişca prea încet. De fiecare dată, în visul lui apărea explozia geamului şi sticla care îi deschidea piciorul de la coapsă pînă la genunchi, lăsînd în urmă o rană atît de urîtă. Visa apoi felul în care îl omora pe acolitul femeii-dragon, care cădea sub cuţitul lui, dar toate astea se desfăşurau prea încet pentru ca el să-l mai poată salva pe Jackson.

Jessica Langston nu aparţinea lumii acesteia în care se desfăşura el. George Leeds era unul

dintre cei mai bine pregătiţi dintre cei care lucra cu el. Cooper nu avea timp să umble prin tribunale cu ea şi nu avea nici timpul necesar pentru ea, deşi, în mod surprinzător, şi-ar fi dorit să aibă.

Fu destul de surprins.

CAPITOLUL 2

Conform spuselor Jessicăi, a decola în zori era singura senzaţie care egala greaţa pe care ţi-o dau primele luni de sarcină dimineaţa. La asta se mai adăuga şi mirosul imposibil al omletei congelate. Însă ceva mult mai important decît propriile ei senzaţii reuşi s-o ţină mai mult decît ancorată de scaunul ei de la clasa întîia, şi acesta fu dosarul verde.

Avusese intenţia să-l examineze cu o seară înainte. Chiar îl deschisese o dată sau de două ori, printre programele şcolare şi cele de tran-

sport sau cele ale baby-sitter-ului. Copiii şi programele lor îi captaseră atenţia. Ea mai presupusese şi că dosarul verde conţinea informaţii asemănătoare cu cele din dosarul roşu, despre acţiunile de la Djakarta. Dacă ar fi avut cea mai vagă idee de ceea ce dorea Cooper Daniels de la ea, şi-ar fi făcut timp să studieze documentele din dosarul verde. Ar fi salvat o călătorie cu avionul.

Oricum, se gîndi la satisfacţia pe care o avea Cooper Daniels care zăcea în patul lui cald şi confortabil, gîndindu-se la faptul că ea se confrunta cu călătoria asta peste ocean, care nu era o plăcere.

Omul nu era vreun reprezentant al lumii financiare, vreun nabab dintre cei care se aflau la San Francisco. Era un tip dur, care o trimisese să negocieze capul unui pirat, Pablo Lopez, din Filipine, şi care avea o slăbiciune pentru vasele Federaţiei Navale Somerset.

Jessica nu-şi putea imagina ce fel de om este acesta care o punea să facă asemenea lucruri pe ea, femeie şi nou angajată. După ce rosti ceva cam neortodox, începu să frunzărească din nou dosarul verde. Manifestele vaselor, încărcăturile,

hîrtiile, pagini întregi scrise de mînă, care erau mărturii ale actelor de piraterie. Cooper Daniels era cel care urmărea pe cei care furau din încărcătura petrolierelor mii de tone de petrol. Aceste informaţii vorbeau despre acest om. Probabil că de aceea era şi atît de dur. Se mai punea o singură întrebare: dacă merita într-adevăr ca ea să facă acest drum la Londra, la George Leeds, reprezentantul de la *Somerset Shipping Federation.* Era clar că acest Cooper Daniels o trimisese ca să scape de ea şi s-o lase să se scufunde singură de parcă ar fi avut plumb la picioare.

El se cam înşelase în presupunerile pe care le făcuse asupra ei, tot aşa cum şi ea se înşelase în privinţa lui. Cu datele pe care le avea, ea putea să negocieze concesionarea sau închirierea unui sfert din aparatele de la bordul unui avion de marfă. Afacerea se desfăşura pe principiile legii cererii şi ofertei. Ceea ce avea ea de făcut era să determine costurile pentru serviciile oferite. Asta era tot. La naiba cu el! Ar fi fost mai bine să coboare din avion la prima escală, la Newark, şi să ia primul avion înapoi spre California. N-ar fi trebuit să se lase atît de uşor intrigată. N-ar fi trebuit să accepte provocarea.

– Piraţi, murmură ea. Cine şi-ar fi închipuit că mai existau piraţi în aceste vremuri, care să terorizeze oceanele? Cine s-ar fi gîndit că mai existau oameni ca acest Cooper Daniels care să-i urmărească şi să-i prindă?

Cu un gest absent, ea întoarse pagină cu pagină, apoi se opri la paginile scrise de mîna lui. Avea un scris îndrăzneţ, neregulat. Avea o imagine foarte bună despre serviciile pe care le oferea el, dacă cifrele de la mijlocul paginii puteau fi un indiciu.

Trebuia să facă nişte cercetări asupra pirateriei cînd ajungea la Londra. Trebuia să verifice datele din reviste şi să ia legătura cu cîteva societăţi care să-i furnizeze datele necesare privind pirateria, la nivelul ultimilor ani. Îşi putea folosi şi cunoştinţele pe care le avea în domeniul asigurărilor pentru a obţine cifrele reale privind cererile, pierderile şi recuperările.

I se ivi un zîmbet pe buze. Era perfectă pentru slujba asta, mai bună chiar decît Cooper Daniels. Cînd se va întoarce la Londra, îl va învăţa cîteva lucruri despre negocieri. Dacă se va mai duce la Londra.

Decizia ei de a-l înfrunta nu se baza numai pe

mîndrie. Era prea matură pentru aşa ceva. Mai erau şi alte elemente care să fie luate în consideraţie, ca salariul extraordinar de mare, activitatea şi mîndria ei. Nu voia să recunoască nici măcar în sinea ei că putea să accepte să fie concediată ca asistentă a lui Cooper Daniels, dar nu ca femeie.

Nu era genul de femeie care să-şi dorească să fie remarcată de către un bărbat, dar Cooper o remarcase. Felul în care o privise nu lăsase nici un fel de dubii în privinţa asta. Privirea lui determinase o reacţie pur feminină, o reacţie de care ea nu se mai credea capabilă de la divorţul prin care trecuse.

De fapt, gîndindu-se la rece, se simţea intrigată de acest bărbat. Dată fiind natura singurei lor întîlniri – la care el fusese glorios întins şi gol pe masa de masaj, întins ca un sacrificiu adus lui Eros –, nu era de mirare că mintea ei fugea spre teritorii interzise cînd se gîndea la el.

Cel mai bine era ca ea să se ducă la Londra şi să facă munca pentru care era plătită. Acum, cînd şocul iniţial se consumase şi cînd se mai gîndise la aceste probleme, se hotărî că era capabilă să rezolve tot ce-i cerea el. Ego-ul ei, mîndria ei feminină nu aveau nici o legătură cu acestea.

Întinse mîna după sacoşa ei şi desfăcu fermoarul. După o scurtă căutare, găsi cartea de credit şi carnetul cu adrese. Le folosi pe amîndouă pentru a cere o legătură telefonică cu fostul ei şef de la New York.

Cînd va ateriza la Heathrow, va fi la curent cu pirateria modernă şi cu valorile implicate în asemenea acte.

Pe cînd îşi aştepta legătura, stewardul se apropie de ea cu celebra omletă congelată, învelită îngrijit într-un şervet. Jessica reuşi să-l concedieze cu un singur gest, fără măcar să simtă mirosul. Imediat ce celebra omletă care îi întorcea stomacul pe dos dispăru din zona ei, Jessica se rezemă comod pe locul ei. Acum, cînd ştia clar ce avea de făcut, zborul spre Londra nu mai era o problemă. Nu mai puteau apărea surprize.

Cooper se afla în faţa tavernei *Boardshead*, uitîndu-se la indicatorul care se mişca din cauza vîntului care bătea atît de sălbatic. Îl udase ploaia destul de bine, dar nu-i găsise nici pe Jessica,

nici pe Leeds. Doamna Langston nici nu deschisese dosarul verde cu instrucţiuni şi nici nu-l luase în serios pe Leeds care la rîndul lui o lăsase în plata Domnului, să-şi facă cumpărăturile de rigoare. Sau amîndoi, după spusele lui Zhao, asociatul lui Leeds, se învîrteau prin cîrciumile din port.

Boardshead era taverna cea mai rău famată. Cooper o lăsase la urmă, pentru că era ultimul loc unde sperase s-o găsească pe doamna care absolvise *Stanford.* Dar îşi spuse apoi că dacă ea nu se simţea atrasă de biroul de la San Francisco, cu atît mai puţin se simţea atrasă de *Boardshead* şi de George Leeds.

O altă pală de vînt îi suflă haina în jurul picioarelor şi el se hotărî să intre în local. Nu era cunoscut ca un om care nu ştie să se poarte sau să interpreteze greşit spusele altora. De aceea i se păru greu să accepte că o judecase greşit pe doamna Langston. Dar nu acest gînd şi nici eventualele lui remuşcări îl făcuseră să plătească preţul unui bilet pe Concorde pentru a ajunge la Londra înainte de a se sfîrşi cea de a doua zi de cînd plecase ea.

Boardshead era puţin luminată şi la bar erau

doar cîţiva bărbaţi. Mai erau pe la mese marinari şi indivizi care nu aveau altceva de făcut. Cooper îi examină pe toţi, căutînd din privire o femeie care să nu se potrivească cu restul clientelei. Ea ar fi arătat ca o floare de seră într-o grădină neîngrijită, în acest decor.

– La naiba! murmură el. Era gata să admită că făcuse o greşeală trimiţînd-o la Londra, pentru că rîsul ei îi captivase atenţia. Nu mai avea nevoie de nici o justificare pentru zborul pe care-l făcuse peste Atlantic. Se întoarse spre locul de unde i se părea lui că auzise acel sunet care îi plăcuse mult. Îi cunoştea rîsul cu aceeaşi precizie cu care îşi recunoştea bătăile inimii. Nu era prea încîntat de descoperire. El îi dăduse două zile să-şi facă traversarea şi să se întoarcă cu demisia. Sau să primească un telefon care să ofere explicaţii. Tot ce primise fusese un fax miercuri seara: *Negocierile cu domnul George Leeds privind* Somerset Shipping Federation *vor dura peste data fixată. Aşteptăm sosirea domnului Andrew Strachan de la* North Star Line.

George Leeds avea limite în comportamentul faţă de femei. Andrew Strachan uita de toate cînd ajungea în preajma unei femei frumoase.

Cooper se urcase în avion şi pentru că se simţea vinovat de ceea ce i s-ar fi putut întîmpla Jessicăi, pentru că o trimisese nepregătită. Se gîndise la ea mai mult decît ar fi vrut el. O văzu stînd cu spatele la perete. Ştia că Leeds nu i-ar fi îngăduit femeii să-i ia locul lui preferat. De astă dată, prin cine ştie ce manevre, ea se aşezase pe locul lui Leeds, dar acesta nu părea deranjat. Lumina de la unul dintre globurile de deasupra capului ei îi aruncau umbre uşoare pe faţă, dîndu-i un aer de mister, pe care nu-l avusese cînd se aflase în biroul lui. Era îmbrăcată cu o rochie bleu-deschis, iar bareta de pe umăr îi căzuse. Fără să vrea, Coopor urmări cu privirea linia umărului care se întrezărea. Era o scenă destul de plăcută care îi bucură ochiul. Îşi ridică privirea spre faţa ei. Ea părea că se simte bine în preajma lui Leeds şi îi vorbea subliniindu-şi cuvintele prin gesturi. Îşi ridicase părul, dar cîteva bucle îi căzuseră şi arăta mai frumoasă decît atunci cînd o văzuse el.

Era şi puţin ameţită, presupuse el. Paharele aliniate pe masă nu lăsau nici o îndoială în privinţa asta. Nu se aşteptase ca femeia să fie atît de tenace. Oricare alta ar fi părăsit terenul. Dar nu şi

doamna Langston, îşi spuse el. Părea dispus să dea totul, pînă şi propria ei virtute, pentru binele companiei şi ştia că Leeds este gata să ia tot ce i se oferă. Strahan, pe de altă parte, nu se lăsa nici el rugat de două ori. Din fericire, Cooper sosise la timp pentru a o salva de lupii scoţieni.

Se apropie de ei, atrăgîndu-i atenţia şi îşi dădu seama încă o dată că a judecat-o greşit. Nu era cîtuşi de puţin beată, aşa cum i se păruse lui. Ea îi aruncă o privire surprinsă, dar îşi ascunse uimirea cît putu de bine.

Cînd se apropie mai mult de masa lor, ea privi insistent felul în care îşi trăgea el piciorul. Ochii ei se îmblînziră şi ea îşi ascunse şi această emoţie.

– Leeds, spuse el, uimindu-l pe celălalt bărbat care era preocupat să toarne berea în pahare.

Leeds se uită peste umăr şi se ridică imediat în picioare, cu faţa trădîndu-i surpriza.

– Hei, dar nu mă aşteptam la aşa ceva, adică vreau să zic că... Nu nimic. Jur că nu mă aşteptam. Uită-te la ea. Încercă să facă un gest larg cu mîna spre Jessica, dar se dezechilibră şi căzu sub masă. Cooper nu-şi închipui că Leeds băuse mai mult decît putea duce. Leeds era îmbrăcat corect, cu cravată, cu ac de aur care se asorta

inelului din urechea lui. Cînd Cooper îşi ridică ochii, îi întîlni pe ai Jessicăi care se aplecase îngrijorată asupra lui Leeds, ridicîndu-şi fusta strîmtă pentru a se putea apleca.

– Uite ce-ai făcut, îi spuse ea acuzator. L-ai speriat atît de tare pe Leeds.

– Nu, nu l-am speriat deloc, zise Cooper fixînd-o. Nu l-aş putea enerva pe Leeds nici dacă m-aş strădui.

– Dar nu avea nimic pînă cînd n-ai apărut. Îi dădu la o parte de pe frunte cîteva bucle rebele şi i le prinse în coada de cal, pe care acesta o avea la spate. La naiba, a început să se răcească. Era pe cale să definitivăm afacerea.

– Am crezut că-l aşteptaţi pe Strachan.

– Am ajuns la concluzia că ar fi mai bine pentru firmă dacă aş începe afacerea cu Leeds. Apoi, dacă Strachan ar fi vrut să participe, putea să intre şi *Somerset Shipping* în afacere la preţul nostru. Nu mă aşteptam să primesc vizita dumitale şi să-mi sperii clientul. Ea continua să-l atingă pe George, să-i ia pulsul, să-i dezlege cravata, iar Cooper îşi dori ca ea să fi plecat. Nu-i plăcea s-o vadă învîrtindu-se pe lîngă celălalt bărbat. Simţi cum îi creşte iritarea cînd o văzu cum îi desface

cei doi nasturi de la cămaşă. Leeds nu purtase în viaţa lui costum. Niciodată! Era de obicei îmbrăcat cu ceva între ţinută de serviciu şi sport. De obicei purta doi sau trei cercei într-o ureche.

– Ce te face să crezi că Leeds ar fi mai uşor de abordat decît Strachan? o întrebă el. De-a lungul anilor, el şi cu Leeds băuseră gin şi bere atît de multă, încît putea să plutească şi un submarin pe ea, dar nu-l văzuse niciodată beat.

– L-am verificat pe Strachan, continuă ea. Are proasta reputaţie de a nu lua femeile în serios. Ea îşi netezi rochia şi Cooper încercă din răsputeri să nu urmărească liniile trupului ei, în timpul mişcării.

– Cum l-ai verificat? întrebă el.

– Am dat nişte telefoane. Am relaţii pe care mi le-am cultivat încă de la *Stanford*. Asta face cam a zecea parte din salariul pe care mi-l dai.

– Şi restul? o întrebă el. Ea terminase cu rearanjarea rochiei. Erau mai aproape decît fuseseră în birou, iar el mai observă şi alte lucruri pe care le scăpase din vedere prima oară; mirosul parfumului ei şi cei cîţiva pistrui pe care îi avea pe piept şi pe vîrful nasului. Era bronzată şi părea o femeie neîngrijită. Era o combinaţie care lui îi plăcea.

El nu prea mîncase în avion, iar de cînd sosise nu mîncase nimic. Asta era problema lui şi spera ca asta să rămînă singura lui problemă. Nu voia ca şi gura ei să se transforme într-o problemă pentru el. Era un necaz de care putea să scape.

N-ar fi trebuit s-o trimită la Londra. Era mai bine s-o fi trimis-o înapoi la Elise Crabb. Ea îi întîlni privirea şi-şi continuă ideea:

– O altă zecime este pentru studiile mele de contabilitate, alte două zeci pentru diplomă şi alte două sute pentru inteligenţa mea naturală.

– Asta face numai şase. La naiba! se gîndi el. Probleme îi făcea gura ei, nu stomacul gol. Ea mai aşteptă un moment înainte de a-i răspunde, iar el se simţi măsurat din cap pînă în picioare şi singura lui speranţă fu ca femeia să nu aibă şi capacitatea de a-i citi gîndurile.

– Cele patru zecimi rămase sînt pentru faptul că n-am plecat cînd am realizat că sfaturile pe care ţi le voi da pentru investiţiile tale din *Pacific Rim* nu aveau să-mi ia la fel de mult timp ca mediatizarea activităţilor tale destul de discutabile, de altfel.

– Activităţile mele nu sînt discutabile, îi spuse el, iritat din cauza lui şi nu a ei. Era mai degrabă

iritat din cauza trupului care o dorea. Iar el ar fi vrut s-o concedieze imediat. Nu trebuia să lase partea lui practică să cîştige teren. Nu făcuse bine că venise la Londra.

– Nu-ţi discut activităţile ca esenţă, ci ca formă, continuă ea. Am îndoieli destul de mari în privinţa rolului meu în cadrul societăţii tale, care este un fel de vînător de recompense, dacă am înţeles eu bine cu ce te ocupi.

Era o tipă dură. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie.

– Mai ai şase zile, conform contractului, zise el. Încă mai sînt dispus să-ţi ofer cîte o mie de dolari pentru fiecare.

Ea îi ignoră oferta.

– N-am înţeles pînă acum, de ce aveai nevoie de o asistentă de calibrul meu. O secretară executivă ţi-ar fi făcut cam aceleaşi lucruri pentru bani mai puţini. Chiar voiam să te sfătuiesc să mă înlocuieşti cu o persoană care să se ocupe de birou pentru ca tu să te poţi ocupa de încheierea contractelor întrucît, aşa cum mi-a explicat Leeds, nu ţi se prea întîmplă des. De obicei lucrezi de unul singur, şi prinzi piraţii pentru un preţ care a fost fixat fără nici un adaos din partea ta.

Cooper n-avea chef să discute cu ea nici unul dintre aceste subiecte pe care şi le aleses ea şi mai ales la *Boardshead.*

– N-ai auzit cumva de cineva căreia să-i strice prea multă inteligenţă? întrebă el, cu o sprînceană ridicată, în semn că nu avea să continue pe aceeaşi temă. Ea îi răspunse la fel, ridicînd aceeaşi sprînceană în sus, gradul ei de implicare fiindu-i mai mult decît clar şi Cooper se întrebă de unde naiba o văzuse el pe individa asta ca fiind inocentă? Femeia asta era mai puternică decît cîţiva bărbaţi la un loc, iar pe Leeds îl îmbătase pînă îl băgase sub masă, după ce-l trăsese de limbă. Poate Crabb avusese dreptate. Poate că Jessica Langston era ce-i trebuia lui. Speră ca totuşi să nu fie aşa.

– Haide, îi spuse el, luînd-o de braţ. Hai să ieşim de aici înainte să se întîmple ceva ce-o să regretăm amîndoi, probabil.

Jessica s-ar mai fi împotrivit puţin, dar mîna fermă, care o strîngea puternic de cot, o făcu să se conformeze.

– Ce facem cu Leeds? întrebă ea, uitîndu-se peste umăr la cel pe care-l lăsaseră la podea.

– O să am grijă de Leeds, după ce o să am

mai întîi grijă de tine, zise Cooper.

– În ceea ce mă priveşte nu este cazul să te preocupi, spuse ea luptîndu-se să ţină pasul cu el, deşi el şchiopăta. Pot să am grijă de mine.

– Am observat, îi răspunse el înciudat.

Ea ar mai fi vrut să discute în contradictoriu cu el, dar retragerea lor de la *Boardshead* ar fi avut un efect nedorit asupra echilibrului ei, aşa că renunţă. N-ar fi vrut să sfîrşească la fel ca bietul George, mai ales în faţa lui Cooper Daniels.

– N-am putea merge mai încet, totuşi? întrebă ea, dînd peste el. Mi se pare că se învîrteşte încăperea cu mine.

El se opri şi o fixă cu privirea.

– Eşti beată?

– Nu, nu sînt beată, îi răspunse ea, dar consum alcool în anumite limite şi se pare că acum am atins aceste limite şi mă cam resimt.

El îşi dădu seama privind-o.

– De aceea ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai remorca atît de repede. Cooper îşi încetini ritmul, ţinînd-o totuşi strîns ca să nu cadă cumva pe podea şi simţind că mînia, pe care o avea faţă de ea, era gata să-i treacă. Nu-i convenise deloc s-o găsească la *Boardsheand* cu partenerul lui şi

aproape ameţită. Îi era şi mai rău să se gîndească în ce situaţie s-ar fi găsit dacă n-ar fi apărut el. Nu era cazul să se mai uite în jur ca să vadă cîţi bărbaţi se uitau la ei. Probabil că unii dintre ei aşteptau ca Leeds să se îmbete bine pentru ca să-i ia locul. De fapt, bănuiala i se confirmă imediat cînd un marinar care încă mai mirosea a mare se apropie de ei. Omul era mare, cu pieptul lat şi cu părul tuns scurt. Purta un tricou care îi expunea bicepşii destul de convingător.

– Păpuşo, nu-i nevoie să pleci numai pentru că vrea el. Bill Ellen te duce acasă după ce mai luăm cîteva păhărele.

– Nu, mulţumesc, spuse Jessica politicoasă, împingîndu-l pe Cooper direct spre el. Cooper o privi fără a-i mai atrage atenţia. Marinarii beţi erau specialitatea lui.

– Lasă-l pe şchiopul ăsta, iubito, zise marinarul venind din nou în faţa lor.

„Billy Boy" era aşezat ca un perete în faţa lor, aşteptîndu-l pe Cooper să se manifeste. Cooper nu avea nevoie de o asemenea invitaţie. Se simţi obligat să reacţioneze în faţa celui care-l jignise. Îşi încordă muşchii mîinii stîngi şi respiră adînc. Marinarul căzu înainte ca el să-l fi lovit. Femeia era

lîngă el, cu mîinile îndreptate asupra colierului.

– Cred că aveţi dreptate, domnule Daniels. Ar trebui să mergem. Ea îl pocnise pe marinar, îl trimisese la pămînt şi făcuse asta cînd era pe jumătate beată. Cooper asistase la scenă, dar nu-i venea să creadă. Jessica îşi trecu braţul pe sub al lui şi se îndreptară spre uşă, înainte ca marinarul căzut la pămînt să-şi revină. Profitase de starea lui avansată de beţie. Ea nu era deloc solidă şi nici nu era vreo discipolă a artelor marţiale. Marinarul fusese o alegere inspirată, urmărind-o pe ea şi nu pe Cooper Daniels. Cînd ieşiră afară, ea chemă un taxi. Femeia asta îl amuza pe Cooper şi îl provoca. El îşi aminti privirea femeii cînd îl văzuse şchiopătînd şi îşi dădu seama de ce luase ea iniţiativa. Gîndul că ea simte numai milă faţă de el sau că e gata să-i ofere protecţie îl ambiţionă, dar îl şi intrigă.

De fapt, el avea nevoie de cineva care să fie de încredere. Acel cineva fusese Jackson, dar el nu mai exista. Îi simţea în permanenţă lipsa, dar nu s-ar fi gîndit niciodată că acest sprijin care îi lipsea acum avea să vină de la o femeie.

Jessica Langston fusese angajată pentru a urmări tranzacţiile şi investiţiile financiare ale lui

Fang Baolian şi pentru a ajunge la femeia-dragon. El încercase să scape de ea la început, pentru că nu-şi închipuise că este aptă pentru această slujbă. Nu o crezuse destul de dură sau destul de versată, lăsîndu-se indus în eroare de figura ei angelică.

O urmări cum opreşte taxiul şi dă indicaţii şoferului. Ştia ce vrea. O urmărise în ultima jumătate de oră şi se convinsese. O lungă conversaţie avută cu două zile înainte cu Elise Crabb îi dovedise din nou că ea ştia tot ce trebuia să ştie despre jocul banilor. Îi rămăsese o singură problemă: picioarele ei, figura ei, gura şi ceea ce îl atrăgea spre ea. N-ar fi trebuit să se simtă atras de ea, dar asta se întîmpla.

CAPITOLUL 3

Jessica stătea în scaunul ei, privind lumina care străbătea prin fereastră şi-l urmărea pe Cooper Daniels care vorbea cu George Leeds la telefon. Îi vorbea pe un ton destul de calm, discutînd punctele forte ale înţelegerii pe care o făcuse ea pentru capturarea lui Pablo Lopez, piratul filipinez, care făcuse munţi de bani furînd încărcăturile navelor care aparţineau de *Somerset Shipping Federation.* Două săptămîni mai tîrziu, Lopez nici nu se mai obosise să descarce vasul. Îl luase cu totul şi adusese echipajul de pe *Callander* la

bord. Cei de la *Somerset* se hotărîseră să pună o recompensă pe capul lui şi să ia legătura cu cineva care îl putea prinde. Toţi fuseseră de acord că singurul care o putea face era Cooper Daniels, cel care îl putea prinde viu.

El era cel mai bun. Jessica citea un ziar care publicase un articol despre el şi fratele lui, care îşi făcuseră faimă în prinderea piraţilor. Articolul avea vreo cinci ani vechime. Un altul, mai recent, se referea la o companie care lucra cu Biroul Maritim Internaţional de la Londra şi care îşi propusese să cureţe Coasta de Vest a Africii. Nici unul din cele două articole nu-l menţiona pe Cooper Daniels. Nu mai era nevoie. Dacă avea dubii în privinţa persoanei la care se refereau articolele – dar ea nu avea –, George Leeds îi spusese clar că preţurile recompenselor erau considerate un preţ destul de cinstit de către cei de la *Somerset.*

Şeful ei se îndreptă spre fereastră şi Jessica îl lăsă să-i dispară din faţa ochilor. Nu prea îi ardea ei de afaceri, cînd soarele londonez străbătea prin fereastră. Cînd se întoarse cu faţa spre ea, obrajii ei se colorară subit. Îşi lăsă privirea în jos, concentrîndu-se asupra unor cute inexistente de pe fusta ei.

Fusese pregătită să-i arate ce poate, să-i arate că poate gîndi şi ca un bărbat. De fapt îi arătase că ţine la beţie şi că ştia să execute o mişcare clasică de apărare. Era sigură că nu-l impresionase cu nimic pînă acum. Oamenii din afaceri nu plăteau preţurile de la *Stanford* pentru nişte lucruri pe care putea să le facă şi un puşti bine instruit. Pe de altă parte, ultima ei convingere că acest Cooper Daniels era un om de afaceri dispăruse după cinci minute cînd începuse să vorbească cu Leeds. Se uitase la coada de cal pe care o purta şi la multitudinea de cercei din urechile lui şi îşi spusese că are de-a face cu un hippy mai bătrîior. Apoi, cînd dăduseră mîna, îi observase tatuajul de pe mînă: era un şarpe care nu se ştia unde se termina. Cînd se uitase mai atent, observase faptul că acest şarpe se înfăşura în jurul gîtului. După toate acestea, ea fusese tentantă să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar George o apucase deja strîns de mînă. Ea era familiarizată cu băncile, cu acţiunile, cu preţurile şi dobînzile, dar nu cu şerpii şi dragonii. Cînd îi dăduse drumul, avusese aceeaşi tendinţă de a fugi dacă mîna nu i-ar fi fost apucată de alt bărbat. Fusese atît de uimită de felul în care arăta

Leeds, încît nu-l observase pe celălalt. Cînd îşi îndreptase privirea spre orientalul impecabil îmbrăcat, îi mai veni inima la loc. Domnul Zhao Pihg, aşa se numea, era mai apropiat de genul de persoană cu care se aşteptase ea să trateze, deoarece nu avea cercei, şerpi sau tatuaje.

– Doamnă Lanston, spuse Cooper Daniels, aducînd-o înapoi în prezent. Îi întinse telefonul. George vrea să-ţi vorbească personal.

Ei nu-i scăpă inflexiunea vocii lui cînd pronunţă ultimele cuvinte şi îşi dori ca George să n-o fi cerut-o la telefon. Ei doi avuseseră deja destule probleme. Ea se ridică şi se duse la telefon.

– Bună dimineaţa, domnule Leeds, zise ea, menţinînd o arecare distanţă şi rezistînd dorinţei de a se întoarce cu spatele la Cooper pentru a putea vorbi.

– Bună, Jessie. N-a fost prea dur cu tine, nu? Nu mi-am închipuit c-o să vină după noi la *Boardshead;* altfel am fi mers la un local mai respectabil.

– Îţi apreciez îngrijorarea, spuse ea.

– Dar dacă am fi mers la un local respectabil, nu mai aveai ocazia să vezi ce voiai să vezi.

– Desigur, zise ea, vădit deranjată de faptul că

şeful ei era prea aproape. Ea îi ceruse lui Leeds s-o ducă la localurile pe care le frecventa Cooper de obicei. Era curiozitate profesională, îi spusese ea. Omul acesta era o enigmă pentru ea şi se gîndise că l-ar putea înţelege mai bine dacă ar merge în locurile pe care le frecventează el, deşi slujba ei avea să mai dureze şase zile.

Cererea ei, se asigurase ea singură, nu avea nimic de-a face cu ochii verzi, sexul sau dragonii. Era doar curioasă.

– Am înţeles că l-ai pocnit pe un marinar la *Boardshead,* continuă George cu un chicot în glas.

– Da, dar... Asta mai apucă să spună ea înainte ca George să înceapă să rîdă mai tare.

– Spune-i lui Cooper că are o apărătoare în tine, dar una drăguţă.

– Sigur c-o s-o fac, George, spuse ea. Cum să treacă de la o eroare de apreciere la acea „apărătoare drăguţă"? Oricum, ăsta nu era genul de promovare pe care şi-o dorea ea.

– Bine, iubito, rîse George din nou, dînd dovadă de o acută înţelegere a sarcasmului ei. După o scurtă pauză, el reveni pe teme mai serioase. Am uitat să-ţi spun cîteva lucruri importante, aseară.

Ceva ce ar trebui să ştii.

– Ca de exemplu? Spera că Leeds nu are de gînd să se răzbune pentru condiţiile în care negociaseră. Legătura pe care voia s-o stabilească ea între lege şi criminalitate era prea nefondată momentan. În pofida cercetărilor pe care le făcuse, nu era sigură încă în ce condiţii extrădarea devenea răpire pe undeva, judecat din punctul de vedere al afacerii lor. Nu era prea sigură care erau parametri legali şi legislaţia – dacă exista – privind răscumpărările şi cu cît primea mai multe informaţii cu atît era mai puţin sigură. Ea ştia că piraţii erau în mod legal – *hostis humani generis* – duşmanii umanităţii –, deci nu se aflau sub protecţia nici unei naţiuni, deci puteau fi extrădaţi.

Asta însemna că rămînea numai răpirea valabilă şi asta numai pentru că *Somerset Shipping* nu fusese de acord cu simpla omorîre a lui Lopez. Ea nu putea sancţiona o ucidere. Ea voia doar să-i demonstreze lui Cooper şi ei că era capabilă să se descurce în orice slujbă care i se oferă.

– Ca de exemplu, spuse George, ar trebui să te duci acasă cînd termini aici. Eşti o fată drăguţă, Jessie. N-are sens să te implici cu tipi ca mine

sau Cooper. Ştiu că afacerea văzută de la Londra nu pare ceva prea ieşit din comun şi nici de acolo de la biroul tău din San Francisco nu ţi se pare, dar vreau să-ţi spun că în realitate, cînd te afli la vreo patruzeci de mile de Malacca, Singapore, lucrurile nu ţi se mai par frumoase deloc.

De fapt, Jessica îşi dăduse seama că afacerile de piraterie erau tot mai profitabile, chiar şi aşa, văzute de la Londra. Avea intenţia să plece acasă, după ce semna contractul. Avea intenţia să renunţe la slujba de la Cooper, doar dacă acele legături pe care le mai avea ea la *Stanford* nu-i dădeau motive să gîndească altfel. Cînd începuse cercetările asupra lui Strachan, îşi mai cercetase discret şi alte posibilităţi de a-şi mai găsi o slujbă. Opţiunile nu erau atît de variate, cum sperase ea. Problemele economice ale Californiei îşi puneau amprenta asupra diferitelor eşaloane de activitate, iar Daniels îi plătea, se pare, cel mai mare salariu din cîte aflase ea de la colegii ei. Se părea că totuşi pirateria înflorea.

– În condiţii normale nu vezi inconvenientele, continuă George. Dar în ultimul timp n-au prea mers normal la Cooper. Au mers chiar prost, Jackson a fost omorît şi nici Cooper nu e prea

departe de asta. Nu şi-a revenit încă. Nu-l văd capabil acum să aibă grijă de un vas, aşa cum ar trebui.

– Înţeleg, spuse Jessica, forţîndu-se să-şi ascundă şocul. Crimă! George avea dreptate. Pirateria nu era o lume pentru ea. Cele două zile petrecute cu el n-o făcuseră încă să poată accepta liniştită informaţiile pe care le primea. Se întoarse cu spatele la Cooper înainte de a ceda curiozităţii şi a şopti. Cine era Jackson?

Asta nu o duse la nimic bun. Chiar cînd puse întrebarea, deveni conştientă în acelaşi moment de ceea ce întrebase. Ştiind că nu mai poate ascunde subiectul conversaţiei de acela care o străpungea cu privirea de parcă i-ar fi găurit spatele, ea se întoarse cu faţa spre el.

Privirea pe care o întîmpină nu părea deosebită de ceea ce văzuse ea pînă atunci.

– Jackson a fost fratele mai mic al lui Cooper, zise George. Dar Cooper nu prea vorbeşte despre el, aşa că n-o face nici tu.

Jessica îşi lăsă ochii în jos, simţind de astă dată mînia şi durerea din privirea lui Coop. Fratele lui fusese ucis, iar el ştia ce-i spusese Leeds. Era clar din privirea lui. Îşi dori să fi făcut orice altceva

decît să fi pus întrebarea asta. Se simţi oarecum vinovată faţă de omul care era cu ea în încăpere. Îl blagoslovi în minte pe Leeds că n-a pus-o la curent cu informaţia asta cînd ar fi putut s-o facă.

– George, eu. Ar fi vrut să încheie convorbirea, dar el nu-i dădea ocazia s-o facă. Continua să vorbească, bombardînd-o cu informaţii, însă, din păcate, nici una despre enigmaticul din încăpere.

– Nu este deloc exclus ca şi Cooper să fie curăţat pînă la Revelion, contiună el. Se aruncă la oameni mult prea importanţi pentru el şi ăştia o să-l înghită... Nu ştiu dacă mă înţelegi, pentru că nu ai elementele necesare.

Ea înţelegea, nu mai avea nevoie de alte lămuriri. Nu mai ştia însă cum să sfîrşească convorbirea cu Leeds care avea chef de vorbă, din cîte se vedea. Conversaţia evolua de la rău la mai rău. Îşi privi şeful şi citi în ochii lui cu totul altceva decît văzuse cu cîteva minute în urmă. Se întoarse la loc şi îşi dori ca acest George să-i fi dat toate informaţiile necesare cu cîtva timp în urmă pentru ca ea să fi putut pleca şi să nu fie nevoită să stea în aceeaşi încăpere cu acest individ care o privea atît de rece şi a cărei privire îi spunea că îi displace din ce în ce mai mult. Persoanele enig-

matice nu sînt dispuse să-şi bage alţii nasul în tragediile lor.

– Şi el era de faţă cînd a încurcat-o Jackson, continuă George, introducînd-o tot mai mult în secretul lui Cooper.

Jessica nu mai ştia cum să-l oprească pentru că se simţea privită şi acuzată şi condamnată, dar avea nevoie de toate elementele pe care le putea obţine de la acest Leeds. Era singurul care mai făcea lumină în lipsa acută de informaţii cu care se confrunta ea.

– Cred că nu i-a fost uşor să-şi vadă fratele ciopîrţit. Nu mai are aceleaşi reacţii ca înainte. A început să vîndă nişte proprietăţi pe care nu trebuia să le vîndă la preţul la care a făcut-o. Îţi spun, doar aşa, nu mă plîng.

Jessica îl înţelesese foarte bine. Înţelesese că, deşi acest Leeds părea un pierde-vară, era omul care ştia fiecare afacere şi fiecare mişcare ce trebuia făcută.

Mai înţelesese şi că el fusese cumpărătorul proprietăţilor vîndute de Cooper.

– Nu mă plîng nici de cele douăzeci de mii de lire pe care le-a împrumutat. Nu eu o să-i iau gîtul dacă nu plăteşte. Iar acum, înainte de plecare, aş

vrea să-ţi mai dau un sfat: dacă poţi, dă-ţi demisia. În curînd nu va mai avea cu ce să te plătească.

Jessica închise ochii şi îşi duse mîna la frunte. Începea să-şi alcătuiască singură imaginea pe care i-o evoca George. Ea lucra de fapt pentru un individ care era pus numai pe răzbunare şi voia să ajungă pînă la a-şi pierde compania pentru realizarea unui scop pe care ea nu putea să-l înţeleagă deocamdată.

– Cui şi cît trebuie să plătesc, zise ea, pentru a abate atenţia lui Cooper. Telefonul se închise înainte ca ea să-şi primească răspunsul. Îşi ridică ochii şi-l văzu pe Cooper care stătea lîngă ea, cu degetul pe butonul telefonului. Era destul de înalt dacă avem în vedere că ea de-abia îi atingea umărul, deşi purta tocuri înalte. Se simţi luată prin surprindere, pentru că nu-l auzise apropiindu-se. Se simţea ca un şoarece prins sub laba pisicii. Cooper îi luă receptorul din mînă. Contactul cu pielea lui o prinse fără apărare.

– Întreabă-mă pe mine despre tot ce vrei să ştii, îi zise el rece.

Erau cîteva milioane de lucruri pe care ea ar fi vrut să le strige şi nu îndrăznea să întrebe. Pentru

că, într-un fel, ea ştia deja cam mult. Ştia că o intrigă forma pe care o avea nasul lui, puţin ridicat spre vîrf, pielea şi zîmbetul care i se formează în obraji, deşi el nu prea zîmbea. Ştia că pungile pe care le avea la ochi nu trebuia să fie preocuparea ei.

El era atît de aproape, încît Jessica îi putea vedea o venă care se zbătea spre tîmplă şi maxilarul încordat. Radia numai tensiune. Era o persoană periculos de masculină. Ea ştia de acum destul de multe despre el pentru a şti că trebuia să se ţină deoparte.

– Nu-ţi face probleme în privinţa mea, zise ea luînd decizia finală. Slariul pe trei săptămîni este de ajuns. Erau, probabil, cel puţin cîteva sute de posturi în San Francisco, ce-i puteau oferi sume apropiate. Era nevoie însă să se ocupe de problema aceasta. Făcu un pas înapoi.

El puse receptorul în furcă şi o privi. Jessica fu din nou uimită de culoarea ochilor lui. Erau de un verde ameţitor. Dar, în profunzime, se vedeau urme de durere mascată, acolo unde nu era loc pentru afaceri.

– Cred că avem nevoie de cel puţin trei săptămîni pentru afacerea asta, spuse el urmărind-o cu

o intensitate care o făcu să roşească.

Ea se dădu cu un pas înapoi, de parcă n-ar fi înţeles bine. Nu era posibil ca el să-i ceară să rămînă, cînd ea îi oferise cel mai simplu mod de a scăpa de ea.

– Plecăm la aeroport într-o oră, continuă el. O să-ţi vorbesc pe drum despre noul proiect.

Ea se opri descumpănită, pentru că nu mai înţelegea nimic.

– Ce proiect?

– Cel pentru care ai fost angajată.

– Am crezut că vrei să mă concediezi. De astă dată, chiar că nu mai ştia ce să mai creadă. Se simţea destul de ciudat. Chiar dacă piaţa de muncă îi oferea infinite posibilităţi, slujba la Cooper Daniels era destul de bine plătită, dar nu oferea siguranţa zilei de mîine. Trecutul lui Cooper era cam în umbră, prezentul era destul de neconturat, iar viitorul, total în ceaţă. Ea găsi că este mai înţelept să nu se implice în aşa ceva.

– Am avut intenţia să te concediez, spuse el. Dar seara trecută mi-ai dovedit ceva ce n-aş fi crezut acum trei zile.

– Poftim? spuse ea, nevenindu-i să creadă. Nu-şi putea închipui că numai faptul că era rezis-

tentă la băutură îl făcea să-şi schimbe atitudinea. Nu părea omul care să aibă asemenea fluctuaţii.

– Sub acest aspect de inocenţă, ai curaj, integritate, tenacitate şi eu am nevoie de aceste calităţi ale tale. Făcu o pauză, apoi continuă: Am nevoie de tine.

Ea nu-l auzea prea clar, dar vorbele lui avură un ecou neaşteptat de puternic în inima ei. Fiecare celulă a creierului ei îi spunea să plece, dar instinctul îi cerea să rămînă şi să fie de ajutor. Ea îşi cunoştea valoarea.

... nici Cooper nu mai are zile multe... Poate că ea era ceea ce îi lipsea, poate că era ajutorul pe care îl aştepta Cooper. Sau poate că el era ceva la care ea nu va putea face faţă. Cine ştie?

Îşi ridică privirea spre el. Cooper îi primi provocarea, cu una din sprîncene ridicată, permiţîndu-i să vadă ce voia să vadă. Se cercetară vizual pînă cînd obrajii ei se îmbujorară şi ea îşi lăsă privirea în jos. George avusese dreptate, se gîndi ea. Cooper Daniels era dispus acum să rişte orice. Nu-şi ascundea nici durerea, nici dorinţa, însă avea nevoie de ea. Era un amestec de putere şi slăbiciune.

– Nu... nu cred, domnule Daniels, spuse ea, întorcîndu-se să-şi ia servieta de pe măsuţă.

– Nu eşti concediată, doamnă Langston, zise el cu o voce care o făcu să se oprească pentru o secundă.

Apoi ea îşi luă servieta, continuîndu-şi ideea de a pleca.

– Îmi datorezi şase zile, continuă el, de undeva din spate. Am nevoie de ele acum.

Jessica ştiu că nu mai are şanse de scăpare. Şase zile, se gîndi ea. Ce se putea întîmpla în şase zile? Nu într-atît încît să egaleze costurile pe care i le pretinde un avocat, hotărî ea. Avea să strîngă din dinţi şi să aştepte. Îi mai rămăsese o singură problemă pe care trebuia s-o lămurească cu el. Respiră adînc, lăsă servieta deoparte şi-l înfruntă. Îi privi direct în ochi, aşa ca să nu fie nici o neînţelegere.

– Indiferent ce crezi dumneata, domnule Daniels, nu sînt inocentă, nici uşor de manipulat. Asta este munca mea şi ştiu cum s-o fac.

Zîmbetul lui, cel adevărat, pe care ea nu avusese ocazia să-l vadă pînă atunci, veni sub forma unei curbe, adîncindu-i şanţurile de pe o parte şi cealaltă a figurii, aducîndu-i o lumină plăcută în

privire. Sprîncenele i se ridicară a mirare. Jessica realiză că nu se refereau amîndoi la acelaşi fel de inocenţă.

Ea realizase că fusese prevenită. Se juca acum cu focul, focul dragonului, iar el, mai mult decît ea, înţelese... primejdia.

CAPITOLUL 4

Cooper Daniels dormi în timpul zborului de Heathrow. Jessica nu mai văzuse pe nimeni, pînă acum, care să doarmă în timpul decolării, cu tot zgomotul motoarelor. Nu pentru că el n-ar fi avut nevoie de somn. Şi ea avea nevoie, dar se ţinuse tare. Îşi forţa ochii să rămînă deschişi, iar stomacul să nu reacţioneze la mirosul felurilor de mîncare ce urmau să fie servite.

Cînd avionul ajunse la înălţimea de croazieră, se relaxă şi ea, şi-şi puse cîteva dosare în faţa ochilor. Erau de fapt mai multe articole pe care le

luase de la hotel şi nu avusese timp să le citească. Unul dintre ele făcea aprecieri asupra pierderilor anuale din cauza pirateriei şi sumele se ridicau cam la o sută de milioane de dolari. Alte articole se învîrteau în jurul cifrei de două sute cincizeci de milioane de dolari, dar cu rezerva că multe acte de piraterie nu erau raportate. Liniile maritime nu raportau toate aceste acte de piraterie de teama de a nu fi considerate ca nesigure. Leeds fusese şi el o mină de informaţii în această problemă, îi spusese despre sindicatele de la Singapore şi Hong Kong, despre reţeaua bancară care era astfel alcătuită să poată transfera milioane de dolari în cîteva ore, despre reţeaua de prostituţie, jocuri, băutură şi droguri.

Indiferent ce urma să fie acest proiect al lui Cooper, ea trase o linie în dreptul prostituţiei, a jocurilor şi a drogurilor. Banii erau punctul ei forte, nu viciile. Lăsă articolul de fond la o parte şi începu să citească un altul din *New York Times.* Găsi prea puţine informaţii pe prima pagină, dar cînd ajunse la a patra găsi ceva care îi atrase atenţia. Citi de două ori un paragraf, apoi lăsă ziarul să-i cadă în poală. Nimănui, din cei care lucrau în industria navală, nu-i plăcea să-şi facă

publicitate, chiar dacă aveau probleme de piraterie, de aceea majoritatea actelor de furt şi piraterie nu erau mediatizate. Articolul din *Times* prezenta povestea unei linii maritime care începuse la San Francisco în 1880 şi dăduse faliment în 1970, din cauza actelor de piraterie repetate. Linia se numise *Daniels American Line* şi era cunoscută ca *Dan Am Line* sau *Damn Line.* Povestirea o făcu să înţeleagă următoarele. Avea în faţă un articol despre *Daniels LTD* şi ştia desigur cine era în spatele acestei companii. Mai realiză şi că, atunci cînd pierduse vremea în cîrciumă cu Leeds, nu ştia să-l aprecieze corect pe şeful ei şi relaţiile lui în ale pirateriei.

– *Damn Line,* murmurase ea trecînd din nou peste articol.

– Bătrînului i-a plăcut numele ăsta, spuse Cooper înăbuşindu-şi un căscat. I se părea că dă impresia de invincibil. Îşi trecu mîinile prin păr, iar ea îi văzu buclele cum cad la loc pe faţă.

– Călătoriţi cu *Daniels,* continuă el. Cea mai bună linie maritimă din Pacific. Îşi întoarse capul şi o privi. N-a fost aşa, desigur. *Matson* era cea mai bună şi asta l-a înnebunit pe bătrîn tot timpul.

– Tatăl tău? îl întrebă ea.

Cooper ridică din umeri şi se relaxă pe scaun.

– Prefera să i se spună domnule Daniel sau *domînule*. Eu îi spuneam bestia.

Jessica lăsă să-i scape informaţia, apoi îi adresă o întrebare referitoare la pictura din biroul de la San Francisco.

– Nu-i semeni.

El îi zîmbi mai convins ca pînă acum.

– Dacă n-aş şti că deja salariul pe care ţi-l plătesc este prea mare, ţi-aş mai face o mărire acum, doamnă Langston.

– Ei, nu mă plăteşti într-atît de mult încît să nu mai fie bine-venită o altă mărire, zise ea, apoi adăugă: Dacă nu te-ai înţeles deloc cu el, de ce i-ai păstrat portretul?

– Pentru ca amintirea lui să-mi rămînă vie în memorie. Nu-ţi poţi uita şi nu trebuie să-ţi uiţi niciodată duşmanii, doamnă Langston.

– Ţi-ai considerat tatăl duşman? îl întrebă ea, neputînd să creadă că o asemenea relaţie poate căpăta o astfel de turnură.

– Nu are sens să pari atît de surprinsă, spuse el, privind-o. Da ştiu că eşti destul de nevinovată în ale relaţiilor umane. Cooper avea un fel deosebit de a insulta pe cineva.

– Faci inocenţa să semene a ceva nepermis, zise ea, fără a se mai obosi să-şi ascundă iritarea. Ceva gen „sărutul morţii".

Spre surprinderea ei, el începu să rîdă. Nu era un rîs sarcastic, sardonic, ci un rîs adevărat, care îi alungă oboseala de pe faţă şi o făcu să-şi închipuie că era mai tînăr decît arăta. După ce se opri din rîs, o privi din nou.

– Doamnă Langston, „sărutul morţii" este ceva cumpărat de un marinar de la o prostituată pe străzile Bangckok-ului.

– O, zise ea, încercînd să-şi păstreze demnitatea, deşi figura ei trecuse prin toate nuanţele de violet.

Pentru a nu schimba subiectul... O, şi eu care credeam că din politeţe o va face, se gîndi Jessica.

– Dar aş vrea să te familiarizez cu numele de Fang Baolian, este numele unei doamne.

– O prietenă de a ta? întrebă Jessica, încercînd să susţină conversaţia. Sărutul morţii. Îşi imagină despre ce putea fi vorba şi-l privi pe el, întrebîndu-se dacă a trecut prin vreo asemenea experienţă.

– Nu, nu-mi este prietenă. Este un pirat şi încă

unul foarte rău.

– Deci, te interesează în sensul profesional? Ea se simţi ruşinată pentru faptul că se gîndise la altceva, dar o făcuse numai din curiozitate. Ce fel de om era el? se întrebă ea încă o dată.

Cooper deschise capacul servietei şi scoase o mulţime de dosare.

– Pînă o prind, ea este cea mai bună şi singura pe care o caut.

– Dar Pablo Lopez?

– El este doar o treaptă către Baolian. A fost omul ei la Manila înainte de a începe să lucreze singur. Cred că era mai bine dacă rămînea cu Baolian. Ea nu atacă de două ori aceeaşi linie maritimă sau companie. Concentrîndu-se, pe Somerset Lopez l-a făcut cunoscut. Cineva trebuie să-l scoată din circuit. Fraza şi felul în care fusese spusă o alarmă pe Jessica. Mascîndu-şi alarma, ea îl întrebă:

– Ce vrei să spui cu scosul din circuit?

– Nu-ţi face probleme, doamnă Langston. Nu te-am angajat pentru asta. Oricum, ea nu se mulţumi cu răspunsul ăsta. Era tentată să-l întrebe ce părere are despre negocierea vieţii unui om şi dacă asta nu era tot o treabă murdară. Dar se

trezi întrebîndu-l cu totul altceva:

– Dar pentru ce m-ai angajat?

El mai păstră un moment de tăcere, timp în care îşi aranjă dosarele, înainte de a-i răspunde:

– Ţi-ai dat singură multe răspunsuri aseară.

– Dar poate că nu pe toate.

– Restul e mai greu de explicat. L-aş numi „efortul ultimei lopeţi".

Jessica nu se gîndise că ar putea vreodată să alunece mai jos decît „eroarea fatală" sau „mica salvatoare". Se înşelase. Acum era şi pe post de „efort al ultimei lopeţi".

– Au murit vreo sută de bărbaţi încercînd s-o îngenuncheze pe această Baolian, continuă el. Eu vreau s-o opresc. Şi cred că numai o femeie poate să mă ajute.

– O femeie? Jessicăi nu-i venea să-şi creadă urechilor. Se întrebă dacă şi fratele lui făcea parte din acea sută de bărbaţi.

– Este ceva confidenţial ce-ţi spun acum, continuă el, părînd mai puţin sigur pe el, de la întîlnirea lor. Fu singura dată cînd îl văzu fără armura lui obişnuită, fără aroganţă şi îi plăcu rîsul lui.

– Mi-e teamă că tot nu înţeleg, spuse ea. El păstră un moment de tăcere.

– Femeile... sînt foarte diferite de bărbaţi. Ele văd cîte ceva acolo unde bărbaţii nu văd nimic şi ele reacţionează la ce văd. Nu pot să ajung la Baolian, dacă joc bărbăteşte cu ea. Nu se va lăsa depăşită şi atrasă în cuşcă.

– Deşteaptă femeie! exclamă Jessica, întrebîndu-se ce-or vedea numai femeile, iar bărbaţii nu.

– Este o femeie deşteaptă, asta în mod sigur. Dar, conform spuselor tale şi ale Elisei Crabb, şi tu eşti foarte deşteaptă. Pun pariu că dacă îţi dau informaţii destule şi tu poţi să-mi spui cîte ceva despre următoarea mişcare a lui Baolian.

Acest bărbat era plin de surprize. Din cîte îl văzuse ea pînă atunci nu părea să fie vreun feminist. Personal, ea se îndoia că teoria lui despre o femeie care poate intui o alta era atît de valabilă.

– Înţeleg, spuse ea. Dar va aştepta pînă va putea înţelege mai bine ce dorea el.

– S-a fixat o recompensă de un milion de dolari pe capul lui Baolian, continuă el, în special pentru că acei care au fixat suma sînt siguri că nimeni n-o va lua. Cred că ei se înşeală. Toţi oamenii au slăbiciuni. Femeia asta nu are nici o slăbiciune pentru bărbaţi, nici pentru arme sau

putere financiară. Dar trebuie să fie ceva ce-şi doreşte foarte mult, destul de mult pentru a renunţa la vasul ei pentru a obţine. Dacă acel ceva este în mîinile mele, ea va veni la mine. O altă posibilitate este ca din toate plăcintele în care şi-a vîrît ea mîinile, una să fie mai importantă. Mă pot concentra pentru ca să i-o iau.

– Vas-fantomă? întrebă ea. Întrebările despre resursele lui sau despre lipsa de resurse aveau să urmeze.

– Da, un vas furat, cu acte false de înregistrare şi revopsit. La cîteva luni se schimbă numele vasului pînă cînd, din întîmplare, sînt prinşi că nu şi-au înregistrat corect marfa.

– Armatorii nu verifică autenticitatea actelor unui vas înainte de a-şi pune încărcătura pe el? întrebă ea, parcă neputînd să creadă.

– Nu verifică tot timpul, iar în această vreme afacerile prosperă pentru vasele fantomă. El îi întinse o fotografie scoasă dintr-un dosar. Fotografia a fost făcută cu patru luni în urmă, cînd vasul se numea *Chin-lien.* Este cea mai clară fotografie care s-a făcut.

Jessica privi ceva care arăta ca un val plutind pe o întindere nesfîrşită.

– Nu prea pot distinge nimic, recunoscu ea.

El îi dădu un alt set de fotqgrafii.

La asta am lucrat în ultimele două luni, un inventar al tuturor posesiunilor Baolian, legale şi ilegale. Am făcut şi o listă de parteneri...

– Legali şi ilegali, îl întrerupse ea.

– Da. Aş vrea ca tu să le faci o evaluare a bunurilor. Ştiu că deja doi dintre cei cu care face ea afaceri sînt implicaţi în proiectul Djakarta. Dacă asta va fi bijuteria ei de pe coroană, am nevoie de el. Şi o pot da afară de acolo. Ei nu-i place s-o dea cineva afară şi va veni după mine imediat.

– Şi dacă diamantul din coroana ei se dovedeşte a fi altul şi nu proiectul ăsta?

– Îl vom urmări şi pe ăla.

Jessica dădu din cap mai mult din politeţe decît din convingere. Era tentată să-l întrebe dacă a auzit proverbialul „acul din carul cu fîn". Dar n-a făcut-o. Era prea bine plătită pentru ce făcea şi trebuia să-şi continue munca doar o săptămînă. După aceea avea să-şi caute o altă slujbă, la fel de bine plătită. Doar dacă nu cumva luau între timp recompensa pusă pe capul lui Baolian. Un procent din sumă ar fi reglat imediat în bine relaţia ei cu Cooper Daniels. Gîndul care îi trecu prin

minte fu imediat alungat. Urmărirea piraţilor nu era o carieră adecvată unei absolvente de la *Stanford,* nici unei mame necăsătorite. Sau era? Nu, nu era. De fapt, numai faptul că lucra cu un bărbat pe care îl găsea atît de atrăgător era ca o pedeapsă pentru ea. La naiba! Ar fi trebuit să ştie că slujba asta avea şi părţile ei discutabile. Se simţi cam descurajată cînd se lovi de zidul cu care se înconjurase după ce crezuse că a făcut toate mişcările posibile pentru a-l evita.

– Doamna Crabb nu mi-a pomenit nimic despre recompensele pentru prinderea piraţilor, spuse ea încercînd să nu pară prea dezamăgită. Nu mi-a suflat un cuvînt despre asta în cele şase săptămîni în care m-a hingherit ca să se convingă că sînt aptă pentru slujba asta.

– *Hingherit,* spui?

Ea dădu din cap. Avea o listă mai lungă decît mîna mea, cu condiţii care s-ar impune pentru angajarea mea. Ori este dezinformată în legătură cu activitatea ta, ori vrea să te menajeze.

El începu să rîdă.

– Nu cred c-ai mai zice că mă menajează, dacă ai auzi ce mi-a spus cînd i-am cerut banii înapoi.

– I-ai cerut banii înapoi? Jessica se întoarse spre el, mîndria ei suferind o altă lovitură. Nu-i venea să creadă. El încercase s-o returneze ca pe un pachet.

– I-am cerut să-mi angajeze o femeie dură şi inteligentă, spuse el cu un zîmbet în colţul gurii. Te-a trimis pe tine. Nu prea ştiam ce trebuie să fac cu tine... profesional vorbesc.

Era pe undeva, în vorbele lui, un fel de compliment, dar Jessica nu-l mai deosebi din noianul de insulte.

– I-am cerut o asistentă practică şi inteligentă, continuă el. Ea mi-a spus că tu întruneşti ambele cereri. Îi scăpă un zîmbet uşor, în timp ce se întoarse şi-şi rezemă capul de spătarul scaunului. N-am cerut să fii şi frumoasă, dar mă pot obişnui cu asta. Fără să facă nici un efort, el o şocase din nou. Jessica îşi simţi obrajii invadaţi din nou de căldură.

– Mamele trebuie să fie practice, spuse ea devenind subit preocupată de dosarele pe care le avea în poală.

– Cred că ţi se pare chiar firesc să fie aşa.

Ea nu se mai uită la el, pentru că ştia cum zîmbeşte în aceste ocazii cînd era sigur de el şi

de capacitatea lui de a-i deruta atît simţul practic, cît şi inteligenţa.

Peste paisprezece ore, ajunseră la San Francisco, după ce părăsiseră Londra la ora zece, vineri dimineaţa, şi ajunseseră pe Coasta de Vest la ora patru în aceeaşi zi. Ea era în siguranţă acum. Şi dacă, din întîmplare el i-ar fi pretins cinci zile pline, ea s-ar fi descurcat. Era sigură. Înăbuşindu-şi un căscat, reuşi să se strecoare printre ceilalţi pasageri, spre carusel. Se simţea de parcă ar fi fost lovită de un camion fără frîne. O durea spatele şi capul, şi îi zvîcneau tîmplele după atîtea ore petrecute în aer. Se aşeză la rînd pentru a-şi recupera valiza, dar Cooper i-o luă înainte.

– Să mergem, îi spuse el, echilibrîndu-se cu valiza lui pe care o ducea în cealaltă mînă. Am maşina afară şi te voi conduce acasă. Va fi o şansă să ne continuăm discuţia. Jessica oftă din greu. Nu vorbiseră decît despre afaceri de cînd îi dăduse dosarul despre Baolian. Îşi dădea seama că tot ceea ce vrea el este cam greu de realizat.

În afara banilor obţinuţi din vînzarea unor proprietăţi care îi aparţinuseră lui sau fratelui lui, ea se îndoia că acest Cooper mai avea şi alte disponibilităţi financiare deosebite, care să-l ajute s-o înlăture pe Baolian. Îşi dădea sema că tot ceea ce vrea el este o nebunie, dar nu-i putea spune. Voia să-şi păstreze această impresie pentru ea. Voia să-şi ţină gura şi să se concentreze asupra viitorului, şi nu asupra lui.

Cu toate acestea, el o fascina. Nu era uşor de întreţinut o relaţie cu el. Îl privise îndelung, în timp ce dormea nestingherit pe tot parcursul zborului şi îi memorase fiecare curbă a feţei pînă la părul care, fiind cam lung, îi cădea în dezordine pe frunte. Mulţi oameni nu rezistă la o asemenea cercetare atentă. Cooper Daniels se descurcase bine, spre surprinderea ei. Altfel ea nu ar fi avut timpul necesar să memoreze totul, dacă Cooper ar fi fost treaz. În acest caz ar fi privit-o şi el, şi asta era cel mai greu de suportat la el, privirea. Privirea şi emoţiile ce se ascundeau sub calmul lui aparent. Atmosfera destinsă de la începutul zborului se risipise de cînd începuseră să vorbească despre Fang Baolian.

– Eu trebuie să dau nişte telefoane, spuse ea

în momentul în care ajunseră la nişte cabine. Va dura doar un minut.

– Nici o problemă, îi răspunse el, mă întorc să te iau.

Îl văzu cum se îndepărtează şi se simţi mai liniştită. Nu mai avea să se gîndească la piraţi acum, în special la Fang Baolian, şi nici măcar nu se preocupa de faptul că în curînd urma să rămînă fără slujbă. Dar atracţia fizică pe care o simţea faţă de el era deja jenantă. Probabil că pentru alţii ar fi fost perfect normală, dar pentru ea, care nu mai simţise niciodată aşa ceva, era ceva stresant pentru că era sigură că era genul de sentiment care îl face pe om să aibă atitudini pe care să le regrete mai apoi. Fostul ei soţ, Ian, făcuse o asemenea imprudenţă, pierzîndu-se într-un adulter pe care ea era sigură că el îl regretase. Ei îi plăcea să se creadă despre ea că are destulă maturitate pentru a lua decizii înţelepte.

Cooper Daniels nu era o decizie înţeleaptă şi el voia imposibilul. Voia ca ea să se înscrie într-o traiectorie internaţională a unor bani de provenienţă greu de precizat şi să intervină într-o misiune de distrugere. El voia să-şi folosească imperiul lui financiar în scopul distrugerii unui imperiu mai

mare. El căuta răzbunarea. Jessica voia să doarmă. Nu era prima oară cînd ea se gîndea că nu făcuse o alegere prea fericită cînd alesese compania lui Daniels, deşi avusese atît de multe oferte. Nu s-ar fi gîndit nicioată să se întoarcă la New York, scena umilirii ei matrimoniale, dar Chicago ar fi fost mai indicat. Nu ar fi însemnat *acasă,* dar ar fi fost uşor de suportat. Cînd se deschise prima cabină telefonică ea se repezi ca să n-o ocupe altcineva. Îşi lăsă pe podea bagajul de umăr, apoi căută monedele necesare în poşetă. Înainte să apuce să-i răspundă cineva, Cooper veni cu un cărucior pentru bagaje. Ea îl privi, apoi îi aruncă un zîmbet cînd auzi o voce dulce care îi umplu dintr-o dată auzul.

– Alo, Reşedinţa Langston şi Signorelli. Vă vorbeşte Christina Langston.

– Bună, iubito, m-am întors.

Cooper sesiză strălucirea ochilor ei cînd începu să vorbească la telefon. Fără îndoială zîmbetul nu-i aparţinea şi era al „iubitei". Cooper simţi cum îl prinde gelozia. El fusese lipsit multă vreme de dragostea unei femei, iar Jessica îl făcea să simtă această lipsă cu o intensitate surprinzătoare. Altădată, în împrejurări diferite, el

ar fi aşteptat-o cu drag în viaţa lui. Ar fi încercat să aibă o viaţă comună cu ea, cu femeia asta care îl făcea să-şi redescopere tandreţea. Sperînd că gelozia lui este total nefondată, el încercă să ghicească cine ar putea fi „iubita", fiica ei de nouă ani, Christina, sau fiul de şapte ani, Eric. Izbutise să-i citească în sfîrşit dosarul personal. Ştia acum că are doi copii şi că era divorţată de soţul ei, detectiv la New York. Mai ştia şi că ea avea treizeci şi trei de ani. Nu ştia însă dacă are vreun prieten.

– O.K., Christina... da, iubito. Ea începu să rîdă, făcu din nou o pauză, apoi răspunse iarăşi la o întrebare. Cooper încercă să-şi amintească ultima oară cînd o femeie îi vorbise atît de afectuos. Trecuse cîtva timp. Îşi amintea cum mama lui vorbea cam la fel cu Jackson, acea teroare cu ochi verzi şi părul negru pe care numai o mamă îl putea iubi.

Dar asta fusese demult, iar acum erau amîndoi dispăruţi, mama părea că murise de foarte mult timp, iar Jackson părea că a murit doar cu o zi în urmă. Cooper simţi cum i se intensifică durerea din suflet. De fapt durerea nu-l părăsise niciodată, durerea şi vina. Jackson îl proteja pe el în mo-

mentul în care fusese omorît, iar el ar fi trebuit să aibă grijă de Jackson. Dăduse greş şi asta îl lăsase fără tandreţe, fără dragoste. Nu avea ce să ofere unei femei.

O privi pe Jessica şi îi făcu un semn cu capul. El era gata de plecare. Se întrecuse pe sine în ultimele două luni, încercînd să-şi depăşească sentimentele. Nu era nici măcar acum timpul să se oprească, deşi era obosit, iar emoţiile lui treceau barierele către epuizare. Jessica le spuse la revedere celor cu care vorbise, apoi îşi luă bagajele pe care le transferă pe cărucior.

– Scuze, zise ea, înăbuşindu-şi un căscat. Dar trebuie să respect înţelegerea pe care am făcut-o cu ei. Sun întotdeauna de la aeroport pentru ca să le dau ocazia să strîngă tot ce au risipit prin casă, în lipsa mea. Paul crede că se poate descurca, atunci cînd sînt plecată.

– Paul? Cooper nu-şi putu aminti de nimeni cu acest nume, care să fie menţionat în dosarul ei.

– Iar lui Tony nu-i place să fie luat prin surprindere, continuă ea. Are mereu cîte ceva nou despre care ar prefera să nu ştiu şi eu.

Şi Tony. Cooper o privi lung. Era imposibil ca femeia asta să se vadă cu doi bărbaţi în acelaşi

timp, ba să şi trăiască cu amîndoi în aceeaşi casă. Gîndul că ea are deja un alt bărbat în viaţa ei era destul, dar doi... Încercă să nu se mai gîndească la aceste lucruri, pentru că deja tot ce gîndise despre ea fusese greşit pînă acum. La San Francisco, el mai avusese ocazia să întîlnească asemenea menajuri în trei, deci nu era ceva ieşit din comun. Şi, de fapt, ce însemna încă o părere greşită despre Jessica Langston? Şi totuşi îl surprindea şi îi dădea de gîndit, oricît ar fi încercat să-şi alunge acest gînd. De fapt el o vedea pe Jessica avînd o bogată activitate sentimentală şi poate că tocmai asta îi dădea mai mult farmec.

– Aş vrea să ne oprim la birou pentru un minut, spuse el. Te deranjează? o întrebă el, deşi întrebarea era inutilă acum, cînd aveau o treabă de făcut. Nimic nu-l putea opri din a o prinde pe Baolian, nici măcar reacţiile acestei roşcate care îi era asistentă.

– Mergem, sigur că da, răspunse ea.

– Bine.

Mult mai preocupat acum de această fiinţă, decît şi-ar fi închipuit că va fi vreodată, el o conduse spre maşină. Aranjamentele şi sentimentele

nu erau problema lui. Activitatea ei era ceea ce trebuia să-l intereseze pe el. Avea nevoie de pregătirea ei şi de instinctele ei, şi nu de atenţiile ei personale..

Pe de altă parte, i-ar fi plăcut să fie în preajma ei tot timpul. Îi plăcea să-i asculte vocea, să vorbească cu ea despre ceea ce ar vrea el să facă. Îi plăcea parfumul ei şi apropierea ei, poate că-i plăceau cam mult. Jessica nu mai ştia cu ce îl supărase, dar el tăcu tot drumul spre maşină. Faptul că acum era atît de tăcut îi dădea răgazul necesar să asimileze toate informaţiile pe care le primise dintr-o dată. Odată ce ajunseră la maşină, se aşeză confortabil şi lăsă muzica s-o învăluie.

– Pentru perioada pe care o vei mai lucra la *Daniels LTD* vei lucra conform unor stricte operaţii procedurale, începu el să vorbească, ca din senin, tulburîndu-i liniştea. Oftînd, îşi întoarse capul spre el.

– Ce fel de operaţii procedurale stricte?

– Orice cerere pentru informaţii se va face în numele companiei. Vei sta la biroul secretarei cîteva săptămîni. Nu trebuie să ştie nimeni că nu eşti secretara mea.

Jessica se trezi dintr-o dată, pentru că înce-

pea să se convingă că este ceva serios la mijloc, nu un simplu capriciu de-al lui.

– De ce? întrebă ea.

– Măsuri de precauţie.

Jessicăi i se părea ciudat ca el, care vorbise atît de mult deasupra Atlanticului, să devină atît de taciturn deodată.

– La ce îţi folosesc măsurile de precauţie.

El o privi scurt.

– Nu vreau să te implic prea mult, zise el în cele din urmă, reîntorcîndu-şi privirea asupra drumului. Dacă tot nu vrei să rămîi în companie prea multă vreme, n-are rost să se ştie cine eşti. Dacă treaba asta iese cum vrem noi, e bine. Poţi să-ţi adaugi şi compania *Daniels* pe curriculum vitae şi să te duci la altă societate.

– Şi dacă nu vor ieşi bine?

– Atunci este mai bine să nu se ştie că eşti implicată. Îşi trecu o mînă prin păr şi o privi din nou. Poţi să vorbeşti cu alţii sau să nu vorbeşti deloc despre asta. Eu o să te susţin.

Ce natură generoasă avea acest om, dacă se gîndea şi la salariul mare pe care îl primea de la el.

– Ştii ce cred eu, domnule Daniels? Nu se vor

întîmpla prea multe într-o săptămînă. Îşi înălţă apoi capul pentru a vedea ce reacţie produsese afirmaţia ei. Nu văzu nici una, cu excepţia faptului că el îşi intensificase privirea. Aşa că, ea se simţi datoare să continue: Genul de investigaţie pe care vrei să-l faci, poate să dureze şi cîteva luni, iar informaţiile pe care le vrei sînt destul de greu de obţinut. Apoi, rămîne şi de văzut cît timp va lua acţiunea în sine, după ce am obţinut informaţiile.

Nu se considera deja înfrîntă, înainte chiar de începerea acţiunii. Avea multă încredere în ceea ce putea ea să facă. Dar era cazul ca amîndoi să discute nişte realităţi înainte de a se lansa într-o asemenea afacere.

– Spune-mi Cooper, zise el, concentrîndu-se asupra traficului şi lăsîndu-i impresia că n-a auzit nimic din ce i-a spus.

Bine, se gîndi ea, dacă nu voia s-o ia în serios, nu era nici o problemă. Dar cel puţin erau amîndoi preveniţi asupra celor ce urmau.

CAPITOLUL 5

Cooper o duse în biroul cu liftul acela privat, în privinţa căruia avusese ea nedumeriri. Fusese construit de unul dintre foştii magnaţi ai San Francisco-ului care făcuse afaceri cu *Damn Line* şi pierduse. Uşile se deschideau cu zgomot, făcînd impresia că fiecare inci fusese cîştigat cu greu. Jessica aşteptă, cu capul în jos şi cu bărbia în pămînt. Cînd ajunseră la etajul la care trebuiau să coboare, Cooper o dădu la o parte din uşa liftului şi coborî el primul. Lipsa lui de maniere o

lăsă fără replică. Ea merita consideraţia necesară, chiar şi în acest lift.

– Scuză-mă, îi spuse ea cu sarcasm.

El avu îndrăzneala s-o străfulgere cu privirea.

– Avem musafiri. Să fii atentă.

Ea îl privi şi înţelese că era o situaţie deosebită. În biroul lui era o mulţime de orientali, aşezaţi în jurul mesei sau sprijiniţi cu spatele de perete. Mulţi dintre ei erau îmbrăcaţi ca oameni de afaceri, în costume cu cravate, cu excepţia unuia care era îmbrăcat ca un Mandarin, plin de îngîmfare şi aroganţă. Jessicăi nu-i luă prea mult pentru ca să înţeleagă că aceia îmbrăcaţi în costume erau, de fapt, bodyguarzii Mandarinului.

– Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, te plătesc pentru ca să gîndeşti din mers, îi mai spuse Cooper înainte de a face primul pas în birou.

Acelea fură ultimile cuvinte pe care le înţelese ea pentru o vreme. Cooper îi salută pe cei prezenţi într-un dialect cantonez, cu mult respect şi onoare. Se aplecă şi le făcu o plecăciune, acceptînd tăcut invadarea biroului lui. În introducere reuşi să înţeleagă că numele acelui om atît de important era Chow Sheng. După o plecăciune pe care o făcu şi ea fără prea mare convingere,

Jessica se aşeză pe un scaun de la masa din mijlocul biroului. Rămase acolo, în tăcere, absorbind nuanţele conversaţiei, fără a înţelege mai nimic din cele ce se vorbeau. La o bătaie din palme a lui Chow Sheng, ceaiul fu servit de doi bodyguarzi. Din cîte îşi dădu seama, la un moment dat se discuta dacă ea poate lua parte la discuţie sau nu. La indicaţiile lui Cooper fu servită şi ea cu ceai, după un moment de ezitare, ca o femeie fără rang sau importanţă. Se simţi ofensată, dar nu lăsă să se vadă.

Discuţiile durară douăzeci de minute, după ceasul Jessicăi pe care ea îl controla discret, dar frecvent. Apoi, dintr-o dată, fără nici un alt fel de element nou, decît o schimbare de inflexiune a vocii lui Chow Sheng, atmosfera deveni tensionată.

Cooper, care venise lîngă ea, devenise foarte rigid şi fiecare dintre bodyguarzi îşi luase poziţia pe care o considera necesară. Se părea că discuţia se concentra asupra celor trei din jurul mesei. Jessica îşi dădu seama că nu se află la vreo petrecere dată între prieteni. Cooper îi făcu un semn discret cu piciorul pe sub masă şi ea sorbi din ceaiul pe care îl avea în faţă. Ea mai înţelese şi

alte implicaţii ale statutului ei şi ale atitudinii lui Cooper faţă de ea. Acesta căuta s-o protejeze. Sau atîta înţelese ea pînă cînd Cooper începu să vorbească englezeşte:

– N-am observat pînă acum, Chow Sheng, că eşti pe post de lacheu la curtea tîrfei dragonului. Pe Jessica o cuprinse rîsul, deşi se străduise atît de mult să se abţină. Erau nişte cuvinte provocatoare, pe care nu le mai auzise vreodată într-o atmosferă de serviciu, şi era uimită. Se hotărî că planul cel mai bun ar fi fost să tacă şi să ignore ce se întîmpla în jurul ei.

– Oferta lui Fang Baolian este mai mult decît generoasă, îi răspunse Chow Sheng într-o engleză perfectă, împingîndu-se şi mai tare în scaunul pe care stătea. Cinci sute de mii de dolari Hong Kong pentru a uita disensiunile dintre cele două case.

– Spune-i să se ducă la dracu' cu bani cu tot, fu răspunsul lui Cooper. Orientalul zîmbi.

– În afaceri e necesară şi o anumită duritate, dar dintre voi doi, eu am considerat întotdeauna că tu eşti mai raţional. Oferta doamnei Baolian este deschisă o săptămînă. Dă-mi de ştire, dacă te răzgîndeşti. Se învîrti apoi în jurul Jessicăi,

zîmbindu-i lui Cooper şi spunîndu-i ceva în cantoneză. Cooper îi răspunse. Chow se opri în dreptul ei, îi adresă o întrebare tot în cantoneză, apoi îi puse mîna pe un umăr. Într-o secundă, Cooper sări şi îl apucă pe celălalt de încheietura mîinii. Probabil că s-ar fi încurcat de tot situaţia, dacă Chow n-ar fi ridicat braţul pentru a-i linişti pe bodyguarzi. Chow vorbi tot în cantoneză. Cooper îi răspunse şi el cu o voce ameninţătoare. Cînd Chow încuviinţă, bodyguard-ul îl eliberă. Ignorînd-o total, Chow bătu de două ori din palme şi ieşi împreună cu anturajul lui. Jessica se ridică încet şi respiră adînc. Nu ştia ce era mai periculos. Faptul că el îi luase apărarea sau că ea avusese nevoie de apărare. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcuse cîtuşi de puţin atingerea lui Chow Sheng. Ar fi fost mai bine dacă asculta sfaturile lui George, se gîndi ea cu inima bătîndu-i. Cel mai bine ar fi fost să-şi fi bătut demisia la maşină, în seara aceea înainte de plecare. Nu era tîrziu nici acum, cînd văzuse ce văzuse. Întinse mîna şi luă o ceaşcă de ceai, cu mîna încă tremurîndu-i. Era clar ce trebuia să facă. Să plece.

La naiba! îşi spuse ea. N-avea de gînd nici să plece, nici să renunţe la nimic, se cunoştea ea

prea bine. Încheiase un contract şi nu avea de gînd să se lase speriată de un bătrîn libidinos. Ea crescuse laolaltă cu cei patru fraţi ai ei şi nu se speria chiar atît de uşor, precum celelalte femei. Desigur, nu se lăsase intimidată de bodyguarzii care îşi făceau doar datoria, dar atitudinea lui Cooper Daniels o impresionase. Sărise în apărarea ei, de parcă ea ar fi avut nevoie de protecţia unui bărbat. Dar într-o lume a bărbaţilor, jucînd un joc dur, bărbătesc, şi avînd alături un bărbat care era oricînd gata s-o apere, nu i se părea prea rău. Nu şi cînd bărbatul se numea Cooper Daniels.

– Ce-a spus domnul Chow? îl întrebă ea pe Cooper cînd se întoarse după ce blocase uşile după Chow şi cei ce-l însoţeau. Dacă era implicată şi ea în acest joc, şi se vedea treaba că era, trebuia să ştie totul.

– Acest onorabil domn Chow, spuse el părînd dezinteresat de discuţie, spunea că tu eşti prea bătrînă pentru a mai putea fi virgină, dar a observat că ai o piele frumoasă, ca jadul alb. Citi apoi un mesaj pe fax. Tensiunea din încăpere se mai diminuase.

– Şi? Şocată de ceea ce aflase, ea ar fi dorit să ştie şi restul.

– Se întreba dacă ai vrea să te dezbraci. Desigur, dacă ar fi ieşit bodyguarzii. Degetele lui se mişcau nervos pe butoanele de la comenzile faxului.

– Ce să fac? Să mă dezbrac? Jessicăi nu-i venea a crede. Trecu un moment pînă cînd el îşi ridică privirea pentru a o întîlni pe a ei.

– I-am spus că nu te-ai dezbrăca în nici un fel de condiţii. Ea îi era recunoscătoare, dar simţea nevoia să spună ceva care să-l şocheze.

– Şi ultimele cuvinte? Jessica îşi continua întrebările, deşi îi era cam teamă de ceea ce ar putea auzi despre acel Chow. Privirile lor se întîlniră, ochii lui erau verzi, iar irisul strălucea din cauza adrenalinei. Cînd i-am spus că în nici un caz nu te vei dezbrăca în biroul meu, ca orice sclavă chinezească, a vrut să te cumpere pentru o noapte.

Jessica avusese dreptate. Acest Chow Sheng nu avea limite. Era şocant şi respingător. Era curios şi arhaic. Dar pentru a-l şoca pe Cooper ea se trezi întrebîndu-l:

– Cît oferea?

– Două mii dolari Hong Kong.

Ea se prefăcu preocupată de sumă, apoi, deşi

nu ştia cît reprezintă suma, îi spuse:

– Nu este cam puţin?

Un zîmbet apăru în colţurile gurii lui, iar strălucirea provocată de ridicarea adrenalinei fu înlocuită de o simplă nedumerire.

– Pielea ca jadul alb poate fi o mare calitate pentru o femeie, spuse el. Dar lipsa virginităţii îi scade valoarea pînă la minimum, mai adăugă el.

– Desigur, îi răspunse Jessica.

– Probabil c-aş mai fi putut ridica preţul, spuse el.

– Nu, eu cred că a procedat corect.

– Eu aş fi oferit mai mult pentru o noapte cu tine.

– Mulţumesc, eşti drăguţ, zise Jessica, apoi dîndu-şi seama de gafa pe care o făcuse... Adică nu... nu asta am vrut să spun. O, Dumnezeule, nu mai ştia ce vorbea.

Pe drumul spre casă, ea mai era încă ruşinată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar nu

putea da vina pe nimeni altcineva. Ultima ei întrebare fusese prostească, de parcă ar fi vrut în mod deosebit să se pună într-o lumină proastă, să se umilească singură. Chiar şi relaţia ei de serviciu cu Cooper Daniels putea fi afectată. Ce zi nefastă, se gîndi ea. Mulţumi lui Dumnezeu că se îndrepta spre casă.

– Asta este aleea ta? o întrebă el arătîndu-i indicatorul.

– Da, îi răspunse ea şi îşi petrecu următorul sfert de oră dîndu-i indicaţii pe unde trebuia s-o ia ca să ajungă în suburbia ei. După cîtva timp opriră în faţa unei case cu două etaje, care avea în faţă o pajişte cu pomi, tufişuri şi multe flori. Avea tot ce-şi putea dori, se gîndi Cooper. Nu era nici o specie de flori care să-i lipsească.

În mijlocul lor era realizat un peisaj frumos, care imita un rîu ce-şi poartă apele spre vărsare. Un pod în miniatură traversa rîul, ducînd spre intrarea casei. La început, nu-şi dădu seama dacă peisajul era real sau realizat de cineva. Cînd se mai apropie, văzu că era elaborat cu deosebită migală. Plantele erau excepţional întreţinute. Comparat cu celelalte grădini, a ei arăta ca o grădină botanică.

– Fratele meu se ocupă de ceea ce vezi. O numeşte teoria haosului modificat. Încearcă să găsească diverse posibilităţi pentru a cultiva flora indigenă.

– Cred că este atît de încîntat de ceea ce a făcut aici, zise el, deşi nu prea era interesat de tot ce vedea.

– Paul speră că toate plantele vor reuşi să se adapteze.

– Paul este fratele tău?

Se întoarse brusc spre ea şi o surprinse studiindu-l atent aşa cum o mai făcuse de atîtea ori.

– Unul dintre cei mai mici, spuse ea, privind din nou grădina. Jessica era tot mai conştientă de prezenţa lui, care parcă umplea spaţiul dintre ei. El îi simţise de multe ori privirea zăbovind asupra lui.

De fiecare dată, ea era destul de atentă pentru a-şi întoarce privirea imediat. Atracţia pe care o simţea faţă de ea era puternică şi se făcuse resimţită şi atunci cînd avusese incidentul cu Chow Sheng. Cooper îşi aminti încă o dată că tot ce era între ei trebuia să rămînă doar o relaţie de serviciu, aşa că opri maşina şi îi deschise politicos portiera.

El ştia că va fi nevoie mai mult de o săptămînă pentru a realiza ceea ce voia el, deşi Baolian deja începuse să cedeze, oferta primită prin Chow Sheng fiind o dovadă, iar el conta pe rămînerea Jessicăi şi după realizarea contractului. Avea nevoie de ajutor şi era gata să dea faliment numai să-şi realizeze scopul. Îi scoase bagajul din maşină, dar o auzi oftînd. Oftatul ei îi atrase atenţia, deşi se străduia mult să nu se lase implicat în nici o legătură mai directă cu ea. Jessica se sprijinea de portiera maşinii şi îşi ridica fiecare picior pentru a-şi scoate pantofii cu tocurile atît de înalte. Părul şi-l răsfirase cu degetele, iar şuviţele de la spate îi rămăseseră în dezordine peste umeri. Bluza îi era ieşită din fusta neagră, iar ea părea subtilă, feminină, simpla ei prezenţă înnebunindu-l pe Cooper. Urmărind-o, el se felicită că-l oprise la timp pe Chow Sheng şi nu-l lăsase să-i atingă faţa, aşa cum intenţionase. Chiar dacă ea era mai mult o străină decît o prietenă, Cooper se simţea cumva legat de ea. Pe de o parte, el ar fi vrut s-o ţină departe de toate încurcăturile lui. El îi ceruse Elisei Crabb să-i găsească o contabilă care să cunoască probleme legate de finanţe şi de Orientul Îndepărtat şi, iar ea îi adusese pe cineva care

arăta ca o mamă, pe deasupra şi frumoasă. În acest fel, îi distrăgea atenţia de la cele mai importante aspecte ale activităţii lui. Şi-ar fi dorit pe cineva care să-i inspire o simplă relaţie de serviciu, nu voia nici un fel de implicare personală. Şi-ar fi dorit un robot care să gîndească exact ca o femeie.

– Aceasta e casa lui Paul, spuse ea uitîndu-se peste umăr. Eu stau aici cu copiii şi un alt frate de-al nostru.

– Şi Tony este tot fratele tău? o întrebă el, amintindu-şi cît de idiot fusese să-şi pună măcar problema mariajului în trei. Probabil că asta se numea gelozie, se gîndi el, în acelaşi timp.

– Da, este cel mai mic dintre fraţi. Mai am doi mai mari. Cooper se simţi uşurat. Dar apoi se gîndi că viaţa lui ar fi fost mai uşoară dacă ea ar fi avut pe cineva, chiar şi doi bărbaţi, aşa cum bănuise el la început. Nu voia să fie liberă pentru el. Cel mai bine era să lase valiza în faţa uşii şi să scape cît mai repede.

– Ei, Jessie, se auzi o voce care venea de undeva din grădină. Cooper se întoarse şi făcu un semn de recunoaştere. Cînd, din frunziş, apăru un bărbat, Cooper îngheţă. Datorită soa-

relui care îi aruncă diferite umbre pe figură, el îl confundă cu unul dintre adversarii lui.

– Jessie! o strigă tînărul. O luă apoi în braţe şi o învîrti de cîteva ori. Avea o margaretă pusă la ureche.

– Tony Signorelli, te rog să-mi dai drumul imediat, începu Jessica să rîdă şi îşi lovi frăţiorul, în glumă, peste umăr. Şi asta ce este? Să nu-mi spui că iar jucaţi...

– Jessie, o ameninţă el.

– Tarzan şi Jane. Ea chicoti din nou, pentru că Tony Signorelli deborda de energie şi entuziasm, şi îşi tachina sora cu acel zîmbet pe care Cooper îl văzuse numai la asiatici. Semăna cu zîmbetul lui Jackson, o expresie atît de cunoscută şi dragă lui Cooper. El văzuse cum zîmbetul lui Jackson temperase bărbaţii puşi pe ceartă şi aţîţase femeile temperate. Odată, între ei apăruse o femeie pe care Cooper o considerase a lui, pînă cînd apăruse Jackson şi zîmbetul lui.

Această mică întrunire de familie fu întreruptă de apariţia lui Jane, o făptură mică, cu trăsături generoase, părul blond, scurt, şi zîmbetul cald.

– Bună, îi zise ea Jessicăi, apoi îi făcu şi lui Cooper un semn cu mîna.

Tony îi dădu drumul Jessicăi şi o luă pe după umeri, cu un gest afectuos pe Tony. Zîmbetul şi asemănarea lui cu Jackson dispărură într-o secundă. Acum avea o mină serioasă.

– Aş vrea s-o cunoşti pe Alaina Fairchild. Alaina, ea este sora mea, Jessica.

– Mă bucur mult să te cunosc, replică Alaina. Tony îmi vorbeşte mereu despre tine. Cu un gest larg, ea îl incluse şi pe Cooper.

– Şi eu mă bucur că, în sfîrşit, ne cunoaştem. El e Cooper Daniels, şeful meu. Domnule Daniels, el este fratele meu, Tony Signorelli, şi prietena lui, Alaina Fairchild. Cooper făcu un pas înainte şi dădu mîna cu toată lumea.

– Alaina e contabil-şef la *Berkeley,* le explică Tony. I-am vorbit mult despre tine, Jess. Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Daniels.

Cooper fu şi el de acord că era plăcută cunoştinţa cu atîtea persoane apropiate.

– Să te ajut la bagaje, spuse Tony, luînd valiza Jessicăi. Tocmai ne aşezam la masă. Vă invităm şi pe dumneavoastră, domnule Daniels. Eu sînt bucătar-şef la *Balay,* aşa că eu gătesc, iar Alaina a pregătit desertul. Cooper deschise gura ca pentru a refuza invitaţia, deşi ştia că *Balay* era un

restaurant destul de bun, dar nu apucă să spună nimic, pentru că se auzi alt strigăt de bucurie.

– Mama! O tînără care părea numai picioare şi un păr lung, superb, se aruncă asupra Jessicăi, urmată de un băiat care îl implică şi pe Cooper în grămada de îmbrăţişări. Situaţia îl enervă la culme pe Cooper, căruia nu-i plăceau reuniunile de familie.

– Jessie, se auzi un alt strigăt şi Cooper avu impresia c-a adus-o acasă pe Albă ca Zăpada. Era Paul, probabil. Nu mai era nici unul care să fi sosit. Cel puţin aşa spera Cooper.

– Avem plăcintă cu sos de coacăze. Este una dintre specialităţile ei, îi explică Tony Jessicăi, cînd aceasta îl îmbrăţişa pe Paul.

– Domnule Daniels, se auzi o voce de undeva, de la înălţimea curelei lui.

Cooper îşi lăsă ochii în jos pentru a vedea o mînă ce i se întindea. Dădu mîna cu puştiul. Nu ştia ce ar fi trebuit să facă.

– Eu sînt Eric Langston.

– Mă bucur să te cunosc, Eric.

– Nu sînteţi tatăl meu.

– Ştiu, Eric. Cooper se simţi de parcă atunci ar fi picat pe o planetă neexplorată.

– Iar eu sînt Christina, i se adresă o altă voce.

Cooper se întoarse şi se confruntă cu o mînă ceva mai mare decît a lui Eric, dar mai delicată.

– Cooper Daniels, zise el. Christina Langston arăta cam ca mama ei, cu ochii la fel de mari şi de frumoşi, cu pielea la fel de albă şi pistrui în obraji.

Cooper se întoarse către Jessica să-i spună la revedere şi să-şi ia cîteva măsuri de precauţie în legătură cu biroul şi mesajele pentru următoarele zile, dar fu nevoit să facă cunoştinţă cu Paul, de astă dată un alt tînăr înalt, care nu-i mai dădea drumul la mînă. Acesta îi repetă şi cu mai multă hotărîre invitaţia la masă. Paul spuse că voia să-l cunoască mai bine pe şeful surorii lui, care o punea să meargă în locuri atît de îndepărtate.

Cooper se simţea prins ca într-o plasă şi analizat de un tînăr cu vreo zece ani mai mic decît el, dar un atît de iscusit grădinar. În altă situaţie, Cooper ar fi rîs, dar de astă dată n-o făcu şi se trezi invitat la masă. Îşi dădea seama că fraţii Signorelli încearcă să fie plăcuţi şi să-l facă să se simtă şi el bine, de dragul surorii lor. Cooper ştia că trebuie să încerce să fie sociabil, deşi numai de asta nu-i

ardea. Dar se putea strădui. Să le arate că este un tip de treabă şi atunci poate că ei ar fi influenţat-o pe sora lor să lucreze mai mult timp pentru el. Şarm şi afabilitate. Nu le mai folosise demult, aşa că rezerva ar fi trebuit să fie întreagă.

CAPITOLUL 6

– Nu este aşa cum am crezut eu, zise Paul, dîndu-i Jessicăi o altă porţie de *espresso*, pe care ea trebuia s-o amestece cu lapte. Toţi se învîrteau în jurul desertului Alainei, lăsîndu-i pe cei doi să se ocupe de cafea.

– Cine? întrebă ea, deşi ştia prea bine despre cine era vorba. Ea nu-şi putea închipui cum Cooper se lăsase atras la această cină-interogatoriu de către fraţii ei. Îl cunoştea şi ştia cît de arogant este atunci cînd vrea şi că ar fi putut să refuze invitaţia. Ar fi dorit ca Daniels să aibă această

reacţie. Dar, el se dovedi a fi un tip cu mult farmec personal şi cu multă plăcere de a lua parte la o reuniune de familie.

Îşi dorise să ia doar o gustare, să stea puţin cu copiii şi să se culce, dar Tony îi stricase toate planurile. Cuplat cu Christina şi Eric, ei îi făcuseră această seară mai puţin plăcută şi odihnitoare decît şi-ar fi dorit-o ea.

– Tipul este la a doua bucată de plăcintă, îi spuse fratele ei. Tipul ăsta care te-a trimis peste ocean, fără ca să-ţi comunice măcar cu o zi înainte. Tipul care te-a făcut să pierzi recitalul de pian al Christinei. Cel care pe mine nu m-a impresionat prin nimic, pînă acum.

– O, vorbeşti despre acelaşi tip care m-a concediat la cinci minute după ce m-a văzut şi acum încearcă să mă şantajeze să rămîn?

Paul o privi şi-i zîmbi.

– Da, acela.

– Nu e chiar aşa de rău precum vrea să pară.

– Ştiu, îi spuse fratele ei. Credeam că e vreun tip mai gomos.

– Nu i-a mers prea bine în ultimul timp, spuse ea turnînd laptele peste cafeaua *espresso*. Poate că în curînd, îşi spuse ea, va putea şi ea să se

culce. Nu avusese nici un moment liber pentru a-i spune fratelui ei ce aflase la Londra despre situaţia financiară a şefului ei, dar hotărî că acestea erau lucruri care mai puteau să aştepte.

– Indiferent de cum este, tu nu ai nevoie de asta. Oricum, cînd eşti tu însăţi o „problemă" pe care încerci s-o rezolvi, nu ai nevoie de o altă porumbiţă rănită lîngă tine.

– El nu este o „porumbiţă", ci dragon, spuse ea perfect conştientă de ceea ce afirma. Fratele ei o privi sceptic, iar ea se simţi datoare să dea explicaţii suplimentare. Crede-mă, Paul, Cooper Daniels îşi poate purta singur de grijă. Şi poate să aibă grijă şi de mine, adăugă ea încet. George avusese dreptate să-i spună că ar fi fost mai bine să renunţe la slujba asta, dar greşise în privinţa lui Cooper.

– Poate, îi spuse fratele ei, dar tipul ăsta se tot uită la tine, de parcă aşteaptă ca tu să ai grijă de el, nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Dar asta e ridicol, zise ea şi se întoarse cu spatele pentru a nu se vedea că roşise. Nu a fost nimic altceva decît grosolănie şi pretenţii. Nu aşa se comportă un bărbat care vrea să cucerească o femeie.

Paul ridică din umeri.

– Surioară, eu ştiu cum se comportă un bărbat căruia i s-au aprins călcîiele şi tipul ăsta al tău nu şi-a luat ochii de la tine toată seara.

– Nu eşti tu prea protector?

– Nu, sînt realist.

– Şi, în plus de asta, tu împlineşti acum treizeci de ani, iar eu treizeci şi patru, deci nu sînt micuţa ta soră. Paul se mulţumi să zîmbească.

Era timpul ca el să plece. De fapt, trebuia cam de vreo oră şi mai bine, dar nu reuşise să scape de Langstoni, de Signorellis şi de Alaina Fairchild. Paul aprinsese luminile pe aleile care duceau spre curte. Efectul este nemaipomenit, se gîndi Cooper, amintindu-şi de locuri mult mai frumoase, prin Asia de Sud, unde atmosfera era încărcată de mister şi de senzualitate.

O privi pe Jessica. Ea îşi schimbase costumul de drum cu o ţinută mai lejeră de casă, îmbrăcînd o bluză largă şi o pereche de pantaloni, iar părul şi-l ridicase la spate, ceea ce lui Cooper părea să-i placă cel mai mult. Îi expunea mult zona gîtului, acolo unde şi-ar fi dorit el s-o sărute. Femeia asta începuse să însemne cam mult pentru el. În patru zile, de cînd lucra pentru el, nu făcuse nici o

mişcare greşită, în afara faptului că îşi concentrase asupra ei toată atenţia lui, făcîndu-l s-o dorească atît de mult.

Reveni asupra paharului de vin golindu-i conţinutul.

– Mai doriţi vin, domnule Daniels? îl întrebă Tony.

Cooper se uită la tînărul care de-abia aştepta să-i mai toarne şi-i spuse:

– Nu, mulţumesc. Fratele Jessicăi era un puşti drăguţ, zîmbitor, exuberant, care aprecia sexul frumos. Alaina Fairchild era în atenţia lui. Trăsăturile de bază ale lui Tony erau ca ale lui Jackson, dar fără zîmbetul acela. Asemănarea era numai superficială, slavă Domnului! După ce servi şi desertul, Paul se îndreptă spre zonele mai bine luminate, lăsîndu-l pe Cooper singur. Mirosul grădinii era îmbătător. Şi casa lui mirosea frumos, mirosea a mare, dar şi a singurătate. Era şi ăsta un motiv pentru care el mai rămăsese cu această familie. Nu prea mai fusese pe acasă în ultimele două luni şi încă nu avea puterea să reziste la singurătatea de acolo. Cooper avea prieteni, dar toţi îl regretau pe Jackson şi de aceea el se hotărîse să-şi petreacă timpul cu străinii, cu Jessica.

Cînd Tony plecă s-o conducă pe Alaina cu maşina, Paul îi spuse lui Cooper că îi va duce la culcare pe cei mici.

– Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule Daniels. Christina, Eric, a venit vremea să mergeţi la culcare. Copii îşi urmară unchiul, iar Jessica îi spuse lui Cooper:

– Merg să te conduc. Apoi se întoarse şi-şi îmbrăţişă copiii. Mă întorc în cîteva minute, iubiţilor. Vom citi o poveste împreună. Apoi îl conduse pe Cooper pe cărare. El ar fi putut s-o oprească, să-i spună că nu era necesar. Ea era obosită şi oricum nu prea avea prea mult timp de dormit pînă a doua zi. Dar el nu putea s-o lase să plece în acel moment. Mica lor escapadă se terminase odată cu invazia familiei ei.

– Eu plec în Honolulu mîine dimineaţă şi rămîn acolo în weekend, îi spuse el făcîndu-i loc să treacă în faţa lui, prin dreptul unui arbore care avea mii de beculeţe în el. Aş vrea să-mi spui dacă poţi trece mîine şi poimîine pe la birou, pentru că aştept informaţii despre Fang Baolian. Vor veni pe fax şi nu prin telefon, cred. Oricum ar sosi, nu vreau să rămînă mult timp pe acolo. Aş vrea să-l iei, să-l înmagazinezi şi să-l transcri.

Numai să nu-l mai vadă şi altcineva.

– Bine, o să verific în ambele zile, îi promise ea. De fapt, el o plătea pentru ca să facă asta, aşa că nu fu surprins deloc de accentul ei. Oricum, îi era recunoscătoare.

– Mulţumesc. Eu mă întorc duminică noaptea. O să-mi las itinerarul pe biroul tău, dacă ai nevoie să iei legătura cu mine.

Mai făcură cîţiva paşi împreună înainte ca ea să-i pună întrebarea care o frămînta:

– Este cazul să-mi fac probleme în legătură cu Chow Sheng?

– Nu, îi spuse el fără nici o ezitare.

– Pari foarte sigur, zise ea. Dar nu era deloc convinsă de ceea ce auzise.

– Te rog să fii convinsă de asta. Chow Sheng îşi preţuieşte prea mult viaţa pentru ca să rişte să ajungă în preajma ta cînd a fost prevenit să n-o facă. Ea îl privi de parcă ar fi aşteptat mai mult decît o explicaţie. Cooper nu consideră că este cazul să-i repete ceea ce îi zisese lui Chow. Îi spusese că se pregăteşte de răzbunare şi încă de una cumplită. Numai un cretin i s-ar pune în cale în vreun fel.

– Nici nu mi-am dat seama, deoarece ai vorbit

chinezeşte, îi spuse ea.

– Am trăit în Hong Kong cîţiva ani, cu mama mea, pînă la vreo zece ani, dar după ce a murit ea, eu şi Jackson ne-am întors acolo. Familia mamei mai face încă afaceri acolo. Compania se numeşte *Barnet and Company*.

– Eu am fost o singură dată în Hong Kong, tot cu afaceri. Oraşul este uimitor. Cred că atunci cînd erai copil, te fascina şi pe tine.

– Cred că m-a fascinat mai mult bătrînul cînd a venit să ne hăituiască pînă în State, zise el vrînd să facă haz de necaz. Mama mea avea pe altcineva, un chinez. Indiferent cît de mult era iubită de familia ei şi cît de mult era tatăl meu vitreg urît de aceste persoane, n-au putut tolera adulterul, fiind încrucişare între două rase. L-au chemat pe tata şi i-au spus să vină şi să-şi ia nevasta care îl abandonase.

– O, îmi pare rău pentru tine, spuse ea. Ştiu că adulterul este greu de suportat de către familii şi copii. Ea avea o atitudine rezervată şi lui Cooper îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce o determină să fie aşa.

– Îmi dau seama că trebuie să fi fost ceva destul de greu de suportat pentru tine şi pentru

copiii tăi. Dar mama mă avea numai pe mine la vremea respectivă. Iar mie chiar îmi plăcea omul respectiv.

– Nu vorbeam despre copiii mei, zise ea pe un ton care o făceea imposibil de crezut.

– Nu este ceva de care să-ţi fie ruşine sau să te simţi stînjenită, doar dacă n-ai fost tu aceea care a luat-o razna. El nu se aşteptase ca ea să-i răspundă, dar nici ea nu se învrednici s-o facă. El făcuse cîteva investigaţii asupra lui Ian Langston şi ştia care fusese motivul divorţului. Cînd văzu că ea nu răspunde, el îşi continuă povestirea, în special pentru că simţea nevoia s-o facă părtaşă la viaţa lui.

– Tata a luat-o la San Francisco şi nimeni nu l-a putut opri s-o facă. Mama a murit înainte de cea de a douăzeci şi şasea aniversare a mea. Fizic, nu se poate spune că el a omorît-o, dar i-a făcut viaţa un iad. Întotdeauna m-am gîndit că ea a renunţat cînd n-a mai putut să lupte. Am fost supărat pe ea multă vreme, pentru că ne-a lăsat aşa, pe mine şi pe Jackson, şi m-am hotărît să merg din nou la sora mamei, în Hong Kong.

– Îmi pare rău, Cooper, că a trebuit să treci prin lucruri atît de grele. Vocea ei era plină de

compasiune, de parcă ea îi înţelegea cu adevărat copilăria grea şi consecinţele ei asupra comportamentului lui de acum.

Ea venise în viaţa lui cu cîţiva ani mai tîrziu, dar asta n-o împiedică să-i arate toată simpatia şi să se facă înţeleasă. De aceea, dorinţa lui de a o lua în braţe şi de a o face părtaşă la munca şi la viaţa lui era atît de puternică.

– Chiar şi goana asta nebună după bani au contribuit la moartea liniei *Damn Line,* la a mamei mele sau a iubitului ei, chînez. Prin mărturisirile lui, el nu voia decît să facă pe cineva să înţeleagă lucrurile aşa cum le înţelesese şi el. Îşi lăsă privirea să alunece asupra trăsăturilor ei frumoase şi a luminiţelor din părul ei roşcat. Îşi strînse mîna în pumn pentru a-şi înfrîna dorinţa de a o mîngîia. Era atît de moale şi vulnerabilă, acum. Totul în jurul ei era moale şi incitant, făcîndu-l s-o dorească. Avea trăsături moi şi dulci, pielea şi vocea, gura şi inima îi erau parcă oferite.

– Mă cam stimulezi la vorbă, îi spuse el, conducînd-o mai departe de casă. Mirosul de struguri care dădeau în pîrg adăugă o notă de intimitate la toată atmosfera.

– În Hawaii te duci cu afaceri sau pentru

plăcerea ta? îl întrebă ea, căutînd să schimbe subiectul. Din privirea pe care i-o aruncase, el era sigur că Jessica ar fi vrut să întrebe altceva. Întrebarea ei suna mai mult personal decît profesional, dar pe el nu-l deranja. Cînd ajunseră la maşină, el îi spuse, apreciindu-i curiozitatea:

– Mă duc cu treburi. Îl aduc pe Pablo Lopez.

– Ştii unde este?

– Toată lumea ştie unde este el. Jessica se oprise sub o zonă mai luminată şi el îi putea vedea confuzia pe care o exprima figura ei.

– Şi atunci, ce rost a avut Londra? îl întrebă ea. Dacă ştie toată lumea unde se află, ce sens a avut să cheltuieşti o mică avere şi să mă faci şi pe mine să-mi pierd vremea, în loc să ţi-l aducă ei?

El o privi, surprins de naivitatea ei. El era un vînător de recompense. Ea îl întîlnise pe George Leeds şi se dusese în cîrciuma de la *Boardshead.* Ce credea ea? Că el face acelaşi lucru?

– Nu voia să rişte, îi spuse el încercînd să simplifice problema pe cît posibil. Îşi continuă plimbarea. Dar ea îl opri, după alţi cîţiva paşi, încercînd să afle ce se ascundea în vorbele lui.

– Nici eu nu sînt plătit numai pentru ca să risc, îi mai spuse el.

– Dar există întotdeauna posibilitatea ca... Dar ea nu mai continuă, pentru că ştia răspunsul şi singură.

– Aş vrea să începem treaba mai devreme, luni de dimineaţă. Dacă ai putea veni pe la...

– Aşa ai fost rănit la picior? îl întrerupse ea, cu aceeaşi tenacitate pe care altădată el o considerase o virtute. Ai fost rănit încercînd să capturezi pe careva?

– Nu, eram cu Jackson.

El nu avusese intenţia să-i spună. Nu ştia de ce a făcut-o totuşi. La naiba cu femeia asta atît de curioasă, care îl făcuse s-o dorească atît. Jessica simţi această schimbare de atitudine, îi simţi tensiunea, dar mai făcu un pas spre prăpastie.

El era atît de periculos şi imprevizibil. Era la capătul răbdării. Orice prost putea să vadă asta. Lumina lunii răzbătea prin ramurile copacilor, luminîndu-i trăsăturile obosite şi tristeţea din ochi. Ei n-ar fi trebuit să-i pese. Şi cu toate astea, îi păsa al naibii de mult.

– M-ai făcut să vorbesc prea mult, îi spuse el, atingîndu-i încet obrazul.

– Îmi pare rău. Cuvintele ei se auziră ca un murmur. Cooper veni mai aproape de ea.

– Nu-mi trebuie înţelegerea ta, aş vrea însă să mă săruţi. O cuprinse încet cu o mînă de ceafă şi se aplecă pentru a o săruta. O luă prin surprindere. Ea ştia că va fi sărutată, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-l opri. Din contră, cînd buzele lui se apropiară de ale ei, ea îi întoarse sărutul. În acest moment, Cooper preluă total iniţiativa şi începu s-o sărute cu toată dorinţa pe care o acumulase de atîta timp, pînă cînd Jessica simţi că încep să-i tremure genunchii. O trase mult mai aproape de el, strîngînd-o şi căutîndu-i gura.

În inima ei nu se dădea nici o bătălie, nu avea nici un fel de retragere. Dacă n-ar fi fost luată prin surpindere, ar fi putut să-şi analizeze predarea necondiţionată. Dar nu avusese. El mai păstra încă gustul vinului pe care îl băuse şi îi redeşteptă dorinţa atît de mult aşteptată, pe care Jessica n-o mai experimentase de multă vreme. Se atîrnă cu mîinile de gîtul lui, simţindu-i forţa pe care o degaja. Cînd mîinile lui alunecară de-a lungul spatelui ei şi o traseră tot mai aproape, Jessica simţi că se topeşte lîngă trupul lui.

Cooper simţi cum trupul ei i se supune şi dorinţa îi crescu. O simţea gata să se dărulască. Cooper gemu, incapabil de a se mai reţine. Nu se

gîndise că va ajunge atît de departe prin acest sărut. Nu intenţionase ca prin sărutul lor să ajungă acolo de unde nu mai era cale de întoarcere. Avusese intenţia s-o exploreze şi nu s-o forţeze în această situaţie. Dar ea înflorise alături de el de la prima atingere a buzelor lui. Îi răspunsese şi se deschisese total gurii lui. Cu un minut în urmă, el îşi dorise numai un sărut, acum îşi dorea să se cufunde tot mai adînc în fiinţa ei.

Jessica îşi dădu seama c-o minţise. Nu voise numai un sărut. Cînd o sărutase el avusese ceva concret în minte. Sărutul lui nu-i spunea nimic de tipul „bună, iubito, am venit acasă", ci „aş vrea să faci dragoste cu mine, acum". Se vedea clar că el o doreşte mult şi pentru un moment ea se lăsă antrenată. Apoi, desigur, îşi dădu seama că trebuie să revină la realitate sau cel puţin aşa se hotărî. Asculta respiraţia lui îngreunată şi foşnetul hainelor care se frecau între ele. Se dezobişnuise de asemenea lucruri cu multă vreme înainte de a divorţa, iar acum se ivise acest bărbat în viaţa ei, care voia să-i redea totul şi să-i pună şi hormonii pe foc.

– De fapt eu sînt mamă, începu ea un fel de litanie şi avu dorinţa să i-o imprime şi lui Cooper.

Dar nu avu nici cel mai mic succes. La tentativa ei de retragere, gura lui o cuprinse şi mai aprig, iar gîndul că era numai mamă şi că aşa trebuia să rămînă îi zbură din minte. Ea ştia că nu are sens să se adîncească în aceste senzaţii, pentru că el era Cooper Daniels, dragonul cu ochii verzi şi trupul de oţel. Tot ce făcea el era pentru a o seduce total, pentru a o face sclava puterii lui, a strînsorii lui, care o cam făcea să-şi piardă capul. Jessica oftă şi încercă să se autostăpînească, încercînd să-şi stimuleze inhibiţiile. Cînd reuşi, îşi dori să n-o fi făcut. Ceea ce se întîmpla îi era foarte clar. Ea nu fusese dorită de fostul ei soţ, deşi era mama copiilor lui. Pentru un bărbat ca Daniels era doar un joc al întrebării. El ştia că este divorţată de multă vreme, iar în seara aceasta descoperise că locuia împreună cu fraţii ei. Deci, el se hotărîse să aibă o scurtă aventură cu ea, ştiind că nu va trebui să depună cine ştie ce eforturi pentru asta. După aceea nu va mai avea nevoie de ea prin preajmă. Înfricoşată de această concluzie, se smulse din sărutul lui şi îl împinse. El nu fu destul de rapid pentru a o prinde din nou. Îi prinse mîna, iar cînd ea încercă să se elibereze, o făcu să înţeleagă că nu are de gînd s-o lase.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

– Dă-mi te rog drumul la mînă. Ea chiar voia să se elibereze din strînsoarea lui.

– Dacă-ţi dau drumul la mînă, o să fugi şi nu asta este ceea ce îmi doresc eu.

– Ar trebui să te acuz de violenţă sexuală. Vocea îi era destul de hotărîtă pentru ca să poată fi luată în serios, dacă nu chiar ameninţătoare. Dar ea tremura şi ştiu că acest lucru va diminua mult din tăria afirmaţiilor ei.

– Corect, zise el. Asta ţi-aş putea face şi eu.

Jessica se înroşi şi mai tare.

– Bine, aş putea mărturisi că te-am sărutat. Jessica era gata să accepte, dacă asta ar fi ajutat-o să scape din asemenea încurcătură. Dar simţea nevoia să scape de el, înainte de a face vreun gest disperat, ca acela de a izbucni în lacrimi.

– Nu eşti cinstită, Jessie. Ştiu că m-ai sărutat şi tu. Vreau numai să-mi spui de ce te-ai oprit.

El îi spusese *Jessie*. Numai prietenii şi familia îi spuneau aşa, dar nu şi fostul ei soţ. Spre sfîrşitul căsătoriei lor, el nu-i spunea decît Jessica. Viaţa lor era plictisitoare şi dezorganizată. Cooper Daniels însă nu putea fi considerat prieten.

– Ar fi mai bine să nu-ţi spun. Încercă să pună o oarecare distanţă profesională în glas, dar încercarea ei nu fu demnă de luat în seamă.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune ce s-a întîmplat. Acum treizeci de secunde erai gata să faci dragoste cu mine şi acum nu ştiu ce să mai cred.

El era din nou generos. Jessica se simţise şocată să fie luată dintr-o dată în braţe şi sărutată, şi îşi aminti că trecuse multă vreme de cînd nu i se mai întîmplase asta. Indiferent ce gîndea el, nu trebuia s-o considere o pradă uşoară.

– Femeile au o mulţime de motive pentru a refuza. Ai şi tu o vîrstă la care cred că ştii destul de multe. Jessica şi-ar fi dorit ca el să-i dea drumul şi ea să poată fugi, fără nici o altă explicaţie. Ea se număra printre acele persoane care ar fi fost în stare să moară de ruşine dacă se afla într-o condiţie critică, iar lacrimile pe care de-abia şi le stăvilea veneau să se adauge umilirii ei complete.

– Nu mă interesează ce motive au alte femei, îi spuse el încet, eliberîndu-i mîna. Pe mine mă interesează numai motivele *tale*. Deci, poţi să faci cum doreşti. Poţi alege între o confesiune, o

conferinţă de presă sau o propunere indecentă.

Ea nu-şi mai ridică ochii spre el, dar nici nu mai fugi. După un moment îl auzi oftînd a resemnare.

– Jessie. Îi ridică încet bărbia şi-i întîlni privirea. Şi eu sînt la fel de surprins de ceea ce se întîmplă, dar nu fac altceva decît să mă rog ca situaţia să se repete. Data viitoare, cînd ne vom mai săruta, să-ţi aminteşti că vreau mai mult decît atît.

Jessica nu uită, pentru că nu i se părea ceva ce să poată uita.

CAPITOLUL 7

Informaţiile pe care le aştepta Cooper sosiră la *Daniels LTD* cînd Jessica veni dimineaţa la birou. Imediat ce văzu despre ce era vorba, îşi dădu seama că nu puteau fi nici înmagazinate, nici transcrise. Nu putu face altceva decît să ofere o ceaşcă de ceai. Totul era exotic în jurul acestei informaţii, începînd de la părul negru pînă la ochii migdalaţi puternic şi tunica cu pantaloni. De asemenea era şi frumoasă. Numele ei era Cao Bo. Avea ochi luminoşi, de culoarea migdalei, şi tenul

ca argila uşor galbenă. Nu vorbea prea bine engleza, mai precis ştia cîteva cuvinte, dar acelora le cunoşta perfect sensul. Ea venise pentru Dragon, Cooper Daniels, şi nu avea să plece sau să spună vreun alt cuvînt pînă cînd nu-i transmitea mesajul. După ce îşi dădu seama ce doreşte tînăra femeie, Jessica îi vorbi politicos şi se retrase în sanctuarul acestuia. Nu mai fusese pusă în asemenea situaţii pînă acum, iar această tînără părea a şti mai multe despre Cooper şi despre obiceiurile lui decît ştia Jessica. Conform planului lăsat de el, trebuia să sosească în această noapte la 11,30. Dacă survenise vreo modificare şi dacă el n-o informase... de fapt, nu era obligat s-o informeze pe ea de fiecare mişcare a lui. Pe ea o sărutase doar.

Jessica se îndreptă spre biroul lui şi, în treacăt, lovi cu vîrful pantofului nasul dragonului, dar fu un simplu accident. El o sărutase. Îşi făcuse cunoscută intenţia de a o mai săruta. Îi mai spusese că nu-l interesau alte femei, dar cam tuturor bărbaţilor le place să mintă, îşi spuse ea. Desigur, îi dăduse cheia de la biroul lui, cu care se descurcă mai bine decît o făcuse ea cu acele de siguranţă. Îi mai dăduse şi codurile cu care să

poată lucra. În timpul zborului deasupra Atlanticului, el avusese legături intense cu toate reţelele informaţionale computerizate privind afacerile piratereşti. Crima, îi spusese el, era pe locul doi, ca rentabilitate. Ea se aşezase la biroul lui Cooper şi-i verifica faxul. Se gîndi să sune la hotelul lui, dar i se spuse că tocmai a plecat. Închise telefonul şi începu să bată cu degetele în lemnul biroului. Nu era sigură dacă voia cu adevărat să mai fie sărutată de el. Nu avea rezistenţa pentru a mai face faţă. Dar nici pentru a-l refuza. Fizic vorbind, el avea un efect uimitor asupra ei. Cînd o sărutase, n-ar fi vrut să se termine niciodată acel sărut. Sărutul lui îi pusese simţurile pe foc şi fusese grozav. Atît de grozav, încît ea îşi petrecuse următoarele două nopţi gîndindu-se numai la el. Jessica ştia că de fapt îşi caută necazul cu lumînarea, iar acum o mai avea şi pe Cao Bo din pricina căreia să-şi facă probleme.

Din nefericire, nici una dintre acestea nu era atît de importantă, încît s-o preocupe mai mult decît Cooper. Se rugă să termine mai repede săptămîna şi contractul ei. Nu avea ce să-i ofere unui asemenea bărbat, dar îşi spuse că ar fi mai bine să nu se mai gîndească. Era convinsă că nu

se potrivesc deloc. El fusese cam deplasat cu sărutul lui, iar ea fusese şi mai deplasată să-l accepte şi să i-l întoarcă. Trebuiau cîteva lucruri îndreptate şi ea n-ar fi putut face asta dacă el ar fi fost în pericol. Dacă el se întorcea acum, rănit, ea n-ar fi ştiut cum să rezolve totul pentru a fi bine. Iar dacă îşi făcea probleme din cauza lui, însemna că era mai mult decît îndrăgostită de el.

Jessica trimise să i se aducă mîncarea pentru două persoane, la birou. Ea şi Chao Bo mîncară în linişte, cu simple gesturi de politeţe între ele.

– Mai doriţi cartofi, ceai, cafea?

Toate ofertele îi fură refuzate şi Chao de-abia ronţăi dintr-o bucată de pui prăjit. Jessica, cu ochiul ei de mamă, observase că fata avea o oarecare nervozitate, o strălucire nefirească a ochilor, iar lipsa de poftă de mîncare fu elementul-cheie, pe care Jessica nu-l putu ignora.

– Eşti cumva bolnavă? întrebă ea, atingîndu-i uşor braţul. Îşi trase imediat mîna pentru că fata ardea. Jessica îşi reformulă întrebarea. De cînd eşti bolnavă? Ai nevoie de un medic? Fata dădu din cap în semn că nu, dar în privire i se putea citi altceva.

– Cred că ar fi mai bine dacă te-aş duce la

urgenţă, continuă ea, realizînd că se lăsase copleşită de alte probleme şi realitatea îi cam scăpa de sub ochi. Ceea ce interpretase ea ca nervozitate era febră şi probabil durere.

– Nu, spuse tînăra, cu o voce disperată. Fără spitale, doctori, vă rog, sînt doar obosită.

Jessica o privi cu înţelegere. Dar i se păru ciudat că felul în care înţelegea ea engleza părea să se îmbunătăţească odată cu creşterea febrei, sau poate că ea vorbea limba mult mai bine decît voia să lase să se vadă.

– Cel puţin, la un hotel nu poate fi vorba. Trebuie să aşteptăm aici sosirea Dragonului, insistă ea.

– Dragonul, apoi Jessica se corectă, domnul Daniels s-ar putea să mai întîrzie. Nu poţi rămîne aşa tot timpul.

– O să rezist.

– Eu însă nu şi nu poţi rămîne aici fără mine. Este împotriva regulilor Dragonului. Jessica făcea regulile din mers, doar pentru asta era plătită. Te pot duce la un hotel, şi să-i lăsăm un mesaj Dragonului. El va lua legătura cu noi imediat ce vine.

– Nu, refuză fata din nou. Nu pot să merg la

hotel, nu am acte. De fapt ea avea multe acte şi Jessica ştia asta.

– N-ai nevoie de paşaport ca să iei o cameră la hotel, mai adăugă ea, întrebîndu-se dacă nu încălcase legile reţinînd atîtea ore o persoană care se afla în ilegalitate. Cooper Daniels avea să pună capăt reputaţiei ei bune sau rele şi Jessica se întrebă cît timp o să-i ia.

– Nu.

Jessica trebui să admită că fata asta avea un grad destul de avansat de încăpăţînare. Bine, îşi spuse ea gîndind că Cooper n-ar vrea să vadă cum i se deteriorează sursa de informaţii, îmbolnăvindu-se tot mai mult.

– Atunci, o să te iau cu mine acasă cîteva ore, iar cînd Dragonul se întoarce, va veni să te ia.

În sfîrşit fata acceptă şi Jessica răsuflă uşurată. Se întoarse în biroul lui Cooper pentru a-i lăsa mesajul necesar. De fapt, ea cercetă mai întîi faxul pentru a vedea dacă mai are cumva mesaje, iar cînd se întoarse să plece sună telefonul. Mai sunase de cîteva ori, aşa că nu era ceva neobişnuit. Ridică receptorul şi auzi o voce necunoscută:

– Ajutor, Coop...

Legătura se întrerupse înainte ca Jessica să-şi dea seama de unde venea mesajul.

Cooper găsi mesajul Jessicăi la puţin timp după miezul nopţii, iar la cinci minute după aceea se şi suise în maşină, îndreptîndu-se spre casa ei. O sunase mai întîi, ca să-i spună că vine. Cooper era cam descumpănit pentru că ea luase acasă şi detectorul rapid de poziţie, punîndu-se astfel în primejdie. Vinerea trecută, cînd vorbise cu Leeds la telefon, primul lucru pe care i-l spusese se referise la Jessica şi la imprudenţa de a o fi angajat-o. Ea nu putea face parte din acest joc murdar, îi spusese George şi avusese dreptate. Cooper n-o putea pune în gardă faţă de toate pericolele la care se expunea în fiecare moment.

Curtea era întunecată cînd sosi el, dar imediat ce maşina se opri se aprinseră şi luminile. Îl aştepta în faţa uşii, îmbrăcată cu un tricou şi în pantaloni. Îşi ţinea mîna ridicată în dreptul inimii şi, cînd îl văzu, îl examină din cap pînă la picioare, de parcă s-ar fi aşteptat să se fi petrecut ceva rău în

timpul acestui sfîrşit de săptămînă. El observă şi felul în care îi privi ea piciorul rănit, de parcă acolo trebuia să înceapă dezastrul.

Odată ajuns în dreptul ei, Cooper se apropie de ea mai mult decît era necesar privind-o în tăcere şi forţînd-o să-i întîlnească privirea. În cele din urmă, ea îşi ridică ochii.

– Domnule Daniels... Dar nu mai putu continua, pentru că el îi acoperi gura cu un sărut.

– Cooper, te rog să-mi spui Cooper, îi zise el. După îngrijorarea pe care o înţelesese din mesajul ei, Cooper nu înţelegea de ce vrea ea să continue să i se adreseze astfel. Ea respiră adînc, cu mîinile aşezate pe pieptul lui, iar el profită de ocazie pentru ca s-o mai sărute o dată, şi nu i se mai opuse nici o rezistenţă. Presiunea palmelor ei slăbi, iar mîinile ei se deplasară încet spre gulerul cămăşii, apoi spre gît. Ea era mai moale şi mai caldă decît îşi amintea el. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase şi mai aproape.

– Am crezut că ai fost rănit cumva, murmură ea, cînd el o sărută pe obraz. Sînt atît de... M-am liniştit că nu ţi s-a întîmplat nimic. De la prînz stau în tensiunea asta şi aş vrea să ştii...

Jessica se trase imediat de la pieptul lui cînd

îşi dădu seama că se bîlbîie. Apoi, izbucni în lacrimi şi se trase cu totul de lîngă el.

– La naiba!

– Da, şi mie mi s-a întîmplat la fel. Dar n-am avut puterea să plîng. Unde este femeia?

Individul ăsta putea s-o ţină sub stare permanentă de şoc, se gîndi ea.

– Este în camera lui Tony.

– Sper că e singură.

– Desigur, era sub stare febrilă. Sau este numai epuizarea de vină. Am vrut să chem un doctor, dar i-a displăcut atît de mult ideea, încît a trebuit să renunţ.

– Bine. Dacă acum a scăpat de pe ambarcaţiune, probabil că are dreptate să se simtă aşa. Iar dacă vine din Chinatown, unde a cunoscut pe cei care îmi furnizează mie informaţiile, are toate motivele să se teamă, să vrea să rămînă o necunoscută.

Cooper o urmă pe Jessica sus pe scări, în camera fratelui ei. Nu-i mai spuse că n-a făcut bine aducînd femeia asta acasă. Indiferent de unde venea ea acum, trebuia să fie urmărită de cineva pentru a se verifica dacă şi-a făcut datoria, iar acel cineva fusese adus pînă la casa Jessicăi.

O privire pe tînăra care dormea liniştită, iar Jessica nu vru să-l lase s-o trezească pentru a o chestiona. Cîteva ore în plus de somn îi erau binevenite. Cooper ştia că Jessica nu are dreptate, dar o lăsă să facă aşa cum voia ea, pentru că el simţea mai mult nevoia să stea de vorbă cu ea, decît cu misterioasa Cao Bo.

– Unde este telefonul? o întrebă el urmînd-o spre camera de zi. Observă cu această ocazie că Paul Signorelii avea preferinţă pentru decorurile în stil vînătoresc şi alte accesorii de acest gen. Una dintre măsuţele de lemn era sub forma unei maimuţe, un scaun de fier îi amintea de un flamingo care dormea, iar apoi îşi amintiră amîndoi de ceea ce realizase el în grădină. Cooper simţea că dacă ar fi început în acel moment să plouă în camera de zi, el nu s-ar fi mirat.

– Telefonul este în bucătărie, îi spuse ea.

– Ştiu că este tîrziu, dar dacă te rog, îmi faci o cafea?

– Sigur că da. Nu ţi-e foame? îl întrebă Jessica.

– Ba da, dar nu-ţi pot cere acum să-mi găteşti ceva.

– Ai uitat că la noi, Tony este bucătarul. Şi eşti

norocos. Are o salată nemaipomenită: crabi, tocăniţă de ciuperci şi ciocolată făcută de celebra Alaina.

– Sună destul de bine, îi spuse el, dar dacă este deranjul prea mare pot să cer să mi se aducă ceva. Jessica îl privi peste umăr, cu mîna pe uşa frigiderului.

– Vorbeşti de parcă n-ai pleca de aici o perioadă.

– Ai ghicit.

– Dacă este din cauza sărutului, te înşeli, îi spuse ea calm, dar Cooper observă cum strînse mai tare de mînerul frigiderului.

– Aş fi vrut să fie din cauza sărutului, dar nu asta este cauza, ci femeia de sus. N-ar fi trebuit s-o aduci aici, iar acum nu mai pot să plec pînă nu văd care vor fi consecinţele.

– Consecinţele? repetă ea, apoi, deodată, Cooper văzu pe faţa ei impactul pe care îl avură ştirile asupra ei. Rămase pe loc, de parcă ar fi îngheţat subit, iar apoi nu ştiu ce să facă, în ce parte să alerge mai întîi la uşi sau la camerele copiilor. Cînd se întoarse, după cîteva minute, îi dispăruse teama, dar părea foarte supărată pe ea însăşi pentru că nu-şi dăduse seama cît riscă.

– Ce fac puştii? o întrebă el, ghicind unde se dusese.

– Bine. Te rog să te serveşti, mă întorc imediat.

O urmări cum ia un set de chei din poşetă şi se îndreaptă spre subsolul casei. După zgomotele metalice care se auzeau de acolo, Cooper îşi dădu seama că ea deschide ceva ca un dulap metalic. Dîndu-şi prea bine seama ce se poate ascunde într-un dulap metalic – arme –, el se gîndi că ar fi mai bine s-o sune pe Elise Crabb de dimineaţă şi să-i mulţumească pentru alegerea făcută.

După ce încuie uşa la loc, Jessica urcă, prinzînd ultimele cuvinte ale unei conversaţii telefonice care se purta între Cooper şi o altă persoană necunoscută ei.

– ... cel puţin în seara asta. Adu-ţi ceea ce-ţi trebuie şi cheamă-l şi pe vărul tău, Yuxi. Am nevoie de doi bărbaţi aici.

Ea puse pistolul pe masa din bucătărie şi începu să facă cafeaua. Acest *Magnum 357* fusese ultimul cadou de aniversare a căsătoriei de la soţul ei. Ea îl găsise cam ciudat la vremea respectivă, dar în curînd îşi dăduse seama că acest dar

încerca s-o facă să înţeleagă că el nu va mai fi prea mult pe acasă, mai ales nopţile. Înlocuise siguranţa pe care o dădea prezenţa lui cu cea conferită de existenţa unei arme, pentru ca el să poată pleca cu conştiinţa împăcată. Ea fusese supărată pe faptul că nu înţelesese mesajul încă de pe atunci, dar acum avea alte motive să-l considere binevenit.

– Nu cred că este chiar atît de grav, pe cît am amplificat eu, spuse Cooper după ce închise telefonul. Însă nu vreau să riscăm.

– Nici eu, îi spuse ea. Termină de turnat apa, iar cînd vărsă ultimele picături pe masă, scăpă o înjurătură şi şterse imediat. Pe cine ai sunat?

– Pe fratele doctoriţei Liu, cel care are grijă de casa mea.

– Pe lîngă faptul că-ţi este îngrijitor, îţi mai este şi bodyguard? Jessica era îngrijorată pentru tremurul pe care îl avea în glas. Dar, Doamne, ea nu era o naivă. Ştia să deosebească oamenii buni de cei răi. Nenorocul ei era că învăţase asta mult prea tîrziu, după ce se măritase.

– Este mai degrabă un fel de paznic al meu, care are grijă şi de casă. Jessica dădu din cap, a dezaprobare.

– Doamne Dumnezeule, Cooper, ce fel de viaţă duci?

Cooper tăcu, apoi respiră adînc şi-i spuse:

– Nu este nici uşoară, nici plăcută, de cînd a murit Jackson.

Tonul deosebit al vocii lui o făcu să se întoarcă. Părea obosit, răvăşit şi terminat. Jessica îşi spuse că ei n-ar avea de ce să-i pese. Omul ăsta era numai durere şi mînie.

– Ştiu că dai vina pe mine pentru tot ce se întîmplă, zise el, dîndu-şi la o parte şuviţele care îi cădeau mereu în ochi.

– Da, aş putea, spuse Jessica, dar aş avea dreptate numai pe jumătate.

Cooper o privi atent.

– Dacă ţi-aş fi spus totul aşa cum trebuia, de la început, decizia ta ar fi fost diferită.

– Probabil.

– N-are sens să te învinuieşti acum, continuă el.

Jessica nu avea nevoie de cuvintele lui care să-i aducă iertarea şi găsi că este momentul să i-o spună:

– Da, n-aş avea prea multe motive. Dacă aş fi gîndit aşa cum ar fi trebuit, aş fi plecat de cînd

m-ai concediat. Şi, pentru ca să ştii de acum înainte, de obicei nu las răspunderea pentru deciziile mele pe mîinile nimănui.

– Pot să respect lucrul ăsta.

– Ar fi bine s-o faci.

– Cred că deja ştiu răspunsul, zise el, dar în caz că greşesc, aş vrea să te întreb, ştii să foloseşti pistolul?

– Tata a fost poliţai treizeci de ani, răspunse ea. Fostul meu soţ, alţi doi unchi şi alte cîteva rude sînt la Departamentul Poliţiei din San Francisco. Nu există nici un Signorelii care să nu ştie să desfacă, să cureţe, să asambleze şi să depoziteze în siguranţă o armă ca aceea de pe masă.

CAPITOLUL 8

Jessica se trezi speriată, cu inima bătînd puternic, în întuneric.

– Ssst. Sunetul liniştitor se auzi aproape, lîngă urechea ei. Este John care face ceai în bucătărie. John, repetă Jessica. John era fratele doctoriţei Liu, deci bodyguardul lui Cooper. Era un luptător bun, avea muşchii bine formaţi şi dădea impresia că ştie bine ce are de făcut.

Vocea care îi şoptise să fie liniştită îi era de asemenea cunoscută. Cooper era şi el un luptător bun. El era culcat la spatele ei, pe canapea.

Mîna lui o mîngîia prin materialul uşor al tricoului. Cu efort, ea rezistă tentaţiei de a-i da mîna la o parte.

– N-ai prea dormit, murmură el, răsuflarea lui încălzindu-i gîtul. Încearcă să mai dormi. Fraţii tăi s-au culcat. John şi Yuxi am grijă şi au totul sub control.

Au totul, cu excepţia ta, îşi spuse Jessica întrebîndu-se cum ajunseseră într-o poziţie atît de compromiţătoare. Îşi aminti că-i cunoscuse pe ceilalţi doi bărbaţi şi se aşezase pe canapea să se odihnească puţin. Nu-şi amintea ca el să fi venit alături. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă.

– Yuxi verifică exteriorul şi grădina, iar eu am fost la copii. Mîna lui îi alunecă spre şolduri, cu o mişcare înceată, mîngîietoare şi senzuală. Jessica îşi acoperi faţa cu o mînă. Ea era divorţată de trei ani, iar viaţa ei sexuală fusese nulă cu mult timp înaintea divorţului. Desigur, îi lipsea o viaţă sexuală regulată, dar nu era dispusă s-o obţină oricum şi oricînd. Ea era în primul rînd mamă şi o femeie cu răspunderi.

Iar acum, Cooper Daniels o atingea, mîna îi era pe talia ei, îi respira uşor pe gît, iar pieptul lui cald şi larg se simţea bine conturat de spatele ei,

iar Jessica începuse să-şi amintească cum este să fie femeie. Era o senzaţie care o făcea să se gîndească la păcat, o sîcîia şi nu-i dădea o stare prea bună. Mîna lui se strecură din nou spre şoldurile ei, iar ea îşi muşcă buzele pentru a nu scoate nici un sunet. El o prinsese între trupul lui şi speteaza canapelei, înconjurînd-o cu trupul lui şi mîngîind-o neîncetat. Ea trebuia să se ridice.

– Scuză-mă, îi spuse atît de încet, încît şi ei i se păru ciudat. Spera că el va înţelege şi va înceta. Dar nu fu aşa. Mîna lui se strînse tot mai mult de mijlocul ei şi o trase tot mai mult spre el.

– Mă simt al naibii de bine cînd te ţin aşa, în braţe, mărturisi el.

– Dar se poate face asta aici. Erau în casa fratelui ei.

– Ştiu, îi şopti el înainte ca gura lui caldă să-i sărute gîtul. Jessica simţi cum începe să se topească. Oftă mult prea tare şi respiraţia i se îngreună.

Cooper îi sărută gîtul, muşcîndu-l încet, cu încercări mici de a prelungi gestul cît mai mult. El era totuşi atît de persuasiv, în scopul de a o întoarce cu faţa spre el şi a-i găsi gura. Cînd îşi dădu seama că a ajuns dedesubt, se trezi să-

rutată, acoperită complet şi controlată cu o infinită tandreţe.

El se simţea dumnezeieşte, mişcîndu-se uşor deasupra ei, folosindu-şi trupul pentru a o excita. Mîna şi-o ţinea sub tricoul ei, strîngîndu-i sînii şi înfiorînd-o. Jessica uitase cît de fierbinte poate fi mîna unui bărbat care îi atingea sînii. Uitase cît de bine este să fii dorită, cum un bărbat poate acţiona ca un catalizator pentru a trezi nişte pasiuni îndelung camuflate. Jessica îşi dori tot mai mult să se poată oferi cu totul, să-l primească în intimitatea ei. Ea îi apucă umerii, înfigîndu-şi unghiile în cămaşa lui, iar el îi prinse gura într-o sărutare şi mai aprigă. Dar nu era destul. Nu avea cum să fie destul, atîta vreme cît rămînea doar un sărut. Cooper ştia că nu există nici o cale prin care ar putea obţine mai mult. Dar o dorea. O dorea cu o durere pe care o simţea acut în centrul trupului şi ea era atît de moale şi de tentantă. Cooper începu să se simtă penibil. Ar fi trebuit să ştie că pasiunea pentru femeia asta i se urca la cap ca un vin puternic. El îi privi din nou ochii, cei mai frumoşi din lume. Erau languroşi, dar voiau acelaşi lucru pe care îl voia şi el, însă şi ea avea aceleaşi motive blestemate de a se opri.

Cooper simţi la un moment dat nevoia să-i pună o întrebare mai brutală, să-i vadă reacţiile, dar se gîndi că ar fi mai bine să renunţe. Jessica înţelese ce se petrecea în sufletul lui şi el îi văzu lacrimile formate în colţul ochilor ei frumoşi. Femei! Nu era supărat pe ea. Era supărat pe el, pentru că lăsase să se ajungă la o asemenea situaţie.

– Bănuiesc că nu vrei să fii în pielea mea nici măcar cîteva minute.

– Şi ce să fac? îl întrebă ea, şocată în mod vizibil, cu ochii larg deschişi de uimire.

Ingeniozitatea întrebării ei îl făcu să zîmbească. Cel puţin acum nu mai stătea gata să plîngă.

– Eşti o femeie deşteaptă, Jessie. Cred că dacă ai vrea, te-ai gîndi la vreo soluţie. Jessica roşi, ceea ce-l făcu să fie şi mai descumpănit.

Încercă să-i zîmbească, dar nu fu prea convingător. Se dădu la o parte înainte de a uita că are cel puţin trei reguli de respectat în relaţiile cu femeile. O sărutase de trei ori pînă acum, în trei ocazii diferite şi de fiecare dată ea plînsese sau fusese gata s-o facă. Asta îi demonstră că el n-ar trebui să uite cîteva lucruri. Înţelesese că uneori sexul poate fi considerat ca o ameninţare fizică pentru o femeie. El putea să înţeleagă ame-

ninţarea şi lipsa emoţiilor la fel de bine, pentru că le experimentase de atîtea ori. Nu înţelegea de ce sărutul o poate face pe femeie să plîngă şi se întrebă de cîte ori mai trebuie s-o sărute înainte de a afla.

– Vrei nişte ceai? o întrebă el.

– Nu, îi răspunse ea hotărîtă, îndreptîndu-şi hainele. Mă duc să mă culc în camera Christinei. Se întoarse şi el o urmări cum pleacă, silueta ei rămînînd o secundă în cadrul uşii. Era un plan bun, se gîndi el, acolo ea era în siguranţă.

A doua zi amîndoi arătau ca naiba, ca doi oameni care n-au prea dormit şi nu rămăsese nimeni prin preajmă fără să facă vreun comentariu la adresa lor.

– Mamă, arăţi ca un raton, spuse Eric, cu dungile alea negre sub ochi.

– Mulţumesc, dragul meu. Mănîncă-ţi micul dejun, oftă Jessica şi continuă să caute nişte aspirine. Copiii erau sinceri şi ea trebuia să le facă faţă cu un răspuns. Dîndu-şi inelul cu chei la o

parte, ea scăpă lanterna cea mică dar puternică pe care o purta întotdeauna cu ea şi în cele din urmă găsi ceea ce căuta, o sticlă de plastic cu aspirine.

– Femeia este deja afară, zise John Liu, referindu-se la Cao Bo. Se pare că şi-a mai revenit. Dacă te simţi bine, o putem aduce acum, aici. Din glasul lui, Jessica simţi o preocupare faţă de stăpînul lui, dar şi o notă de amuzament uşor.

Cooper îi aruncă o privire care-l amuţi. Ea nu se mai strădui să-şi ascundă în vreun fel oboseala. Ajunseseră mult prea departe noaptea trecută şi ea încerca să înţeleagă şi motivul. Ea era mamă şi mamele de obicei nu dorm pe canapele. El şi John îşi umplură ceştile din nou, iar Cooper mai luă încă una pentru musafiră. Jessica se ridică şi îşi încălzi din nou cafeaua care i se răcise în ceaşcă, urmărindu-i pe cei doi bărbaţi care se îndreptau spre locul unde îi aştepta Cao Bo. Cooper părea sfîrşit. Părul îi stătea în dezordine, din cauză că-şi tot înfigea degetele în el în loc de piepten, iar barba îi răsărise într-un mod destul de inestetic.

– Se pare că el a avut o noapte cam grea, zise Tony, încercînd să mai schimbe atmosfera. Jes-

sica îl privi, dar nu răspunse.

– Hmm, continuă el, nici tu nu arăţi prea grozav.

– Mulţumesc.

– Cred că-ţi imaginezi că Paul l-a cam şifonat în dimineaţa asta, zise fratele ei, întinzînd mîna să ia o cutie cu fulgi de porumb.

Jessica îl privi intrigată.

– Ce vrei să spui?

– Nu-ţi face probleme, au discutat la modul frumos.

– Ce-au discutat? Ea de-abia îndrăznea să întrebe.

– I-a spus despre Ian.

Grozav, se gîndi Jessica fără a se mai obosi să-şi ascundă indignarea. Acum era perfect umilită. Într-o zi, poate Paul va ajunge să înţeleagă că, deşi este cel mai în vîrstă dintre bărbaţii din casă, asta nu-i permite să vorbească în numele altora. Oricum ar fi fost, era fratele ei mai mic, nu tatăl ei şi o punea într-o situaţie mai mult decît neplăcută.

– Nu ştiu de ce s-a amestecat el, continuă Tony, căutînd prin dulapuri după fulgii de porumb. Se pare că tu şi Cooper v-aţi gîndit la toate.

Jessica nu prea înţelegea ce voia el să spună cu asta şi chiar dacă murea să primească o explicaţie nu avea destul curaj să-l asculte pînă la capăt. Îşi păstra un răspuns scurt care să nu mai permită alt comentariu.

– Eric are granola pe masă. I-am pus şi laptele deja.

– O, Tony se uită peste umăr la nepotul lui, mulţumesc. Hei, piticule, ar fi mai bine să-ţi pui hainele de şcoală pe tine. Şi anunţ-o şi pe Christina că plecăm în zece minute.

– Bine, unchiule Tony. Eric se ridică de la masă cu ultima bucăţică de prăjitură în mînă şi fugi spre Jessica. Mama, mi-ai lipsit atît de mult.

Jessica se aplecă să-i sărute căpşorul blond-auriu.

– Şi tu mi-ai lipsit, micuţule. O să avem timp să fim împreună duminică, să te gîndeşti la un program frumos, da?

– Da, mami. El îşi ridică faţa pentru a-i da un sărut pe obrazul stîng. După ce copilul plecă, Jessica îl privi pe Tony.

– Îmi pare rău pentru ce a ieşit aseară, spuse ea.

El ridică din umeri.

– Cred că şefului tău s-ar putea să-i pară mai rău, dacă ţi se întîmplă ţie sau unuia dintre copii ceva din cauza problemelor lui.

– N-a fost o idee prea bună să aduc femeia acasă.

– Cred că nici n-ai avut de ales, Jessie. Era bolnavă, epuizată şi nu putea merge în altă parte. Cînd l-am sunat pe Luke aseară, el a început o investigaţie pentru a vedea ce este cu Cao Bo asta a voastră. A cerut informaţii de la Imigrări şi de la Chinatown. Dacă se întîmplă ceva, el este în temă.

Jessica îi mai mulţumi o dată. Fratele lor cel mai mare era detectiv la Departamentul Poliţiei din San Francisco, unde lucra de mulţi ani pentru ca să aibă deja o reţea creată peste Pacific.

– O să-l sun mai tîrziu să văd dacă are ceva demn de semnalat, zise ea.

– Bine, Jess. Mai este ceva.

– Ce anume?

John Liu şi Yuxi. De ce i-a adus Cooper aici? Ştii că eu şi cu Paul ne putem descurca.

– Ştiu. M-am gîndit însă că vom fi mai în siguranţă dacă vom avea întăriri.

– Noi? întrebă el. Copiii, tu şi Paul? Sau tu şi

Cooper Daniels?

Jessica luă o gură de cafea, încercînd parcă să se ascundă după ea, pentru că se părea că nu mai poate avea nici un secret.

– Ei, Jessie? Tony o întreba în continuare aşteptînd răspunsul ei.

– El are probleme, admise ea. Are nevoie de ajutor şi eu nu sînt singura care crede asta.

– Nu cred că mi-ar plăcea să te ştiu amestecată în vreo prostie urîtă, zise Tony.

– Nici mie.

– Îţi faci atîtea probleme pentru el

– N-ar trebui, admise ea coborîndu-şi privirea.

Jessica îl văzu ridicîndu-se de la masă şi traversînd bucătăria. Îi făcu un semn cu mîna, dar ea nu deosebi dacă era semn de curaj sau de consolare.

Ea simţea că ar avea nevoie de amîndouă. Cooper nu făcuse altceva decît s-o pună pe jar. Nu se putea gîndi la el fără să-şi amintească de felul în care îl văzuse prima oară, gol, iar asta o făcea să se gîndească la o mulţime de alte lucruri. Cu un oftat, ea rupse o bucată dintr-un şervet de hîrtie pentru a-şi şterge jeleul de pe obraz. O

privire aruncată în jos îi spuse că trebuie să-şi spele pantalonii care erau murdari de fructe şi unt. Era luni dimineaţa şi, în pofida tendinţei firești pe care o avea de a se furişa în pat, ea îşi bău şi ultima picătură de cafea şi porni să întîmpine săptămîna.

CAPITOLUL 9

Pe la ora la care ajunse şi Jessica la serviciu soarele începuse să se ivească, dar cam neconvingător. Închise în urma ei uşa de la *Daniels LTD* şi auzi zgomotul făcut de duşul din biroul lui Cooper. Calmîndu-se şi respirînd adînc, se îndreptă spre lampa ei de birou pe care cineva o întorsese cu faţa la perete. Soarele dimineţii era acum acoperit de norii care veneau dinspre Pacific. Ea ieşise ultima din casă şi, evident, ajunsese ultima la serviciu. Cooper era din nou dezbrăcat. Ea îşi puse poşeta pe podea şi îşi luă faţa în mîini. Ce

putea face cu el? Să-i dea un prosop? Să-l spele pe spate? Să-l roage să nu mai facă duşuri la birou, pentru că ea nu mai suporta? Îşi dădu seama că exagerează. Ea avea întotdeauna reacţii de acest gen cînd îl vedea gol sau cînd o săruta. Se îndreptă spre uşa cu dragonul şi o închise în numele discreţiei şi a bunei-cuviinţe. El putea să iasă de acolo, cînd era îmbrăcat decent. Dar cînd se întoarse cu spatele spre birou, îşi dădu seama că nu este singură.

– Bună. Un bărbat stătea pe un scaun lîngă fereastră. Avea o voce calmă, cu un accent scoţian.

Uimită de prezenţa lui, ea de-abia apucă să-i răspundă.

– George n-a avut dreptate, spuse el ridicîndu-se de pe scaun. Era îmbrăcat într-un costum englezesc impecabil, de stofă gri, care părea că a fost croit special pentru el. Părul îi era îngrijit pieptănat.

– Scuză-mă, nu m-am prezentat, sînt Andrew Strachan. A trebuit să ne întîlnim la Londra şi am fi făcut-o dacă Cooper nu devenea gelos.

– A, domnul Strachan. Ea făcu un pas în faţă şi-i întinse mîna.

– Eu mai am ceva de rezolvat cu Cooper, legat de fiasco-ul din Hawaii, sper că n-are de gînd să se îmbăieze toată ziua.

Andrew Strachan era un bărbat pedant şi plin de el, dar sub aspectul unui calm aparent ea sesiză un om uşor dezamăgit.

– Fiasco?

– Pablo Lopez, îi zise el. Ceea ce ai contractat cu George. Cooper n-a lucrat cum trebuia. De asta am venit aici, să aflu ce s-a întîmplat.

Şi Jessica aştepta un răspuns. Cînd îl întrebase pe Cooper despre Hawaii, el îi spusese că totul se desfăşurase conform planului. În mod sigur, planul lui fusese diferit de cel pe care o pusese pe ea să-l negocieze. Ar fi fost mai bine dacă el i-ar fi spus adevărul, se gîndi ea. N-ar mai fi trebuit să arate ca o proastă în faţa lui Strachan.

– Sînt sigură că domnul Daniles vă va da o explicaţie. Dacă nu doriţi să luaţi loc, eu o să-l anunţ că sînteţi aici.

– Nu te deranja. Cooper are un al şaselea simţ cînd este vorba de mine şi de femeile lui. Sînt convins că îşi închipuie că sînt aici.

Jessica se înroşi din nou, pentru că fusese introdusă în categoria „femeilor lui Cooper" şi se

hotărî să-l întrebe pe Strachan dacă nu vrea o ceaşcă cu cafea.

– N-are nevoie de cafea, se auzi o voce familiară din spatele ei înainte ca Strachan să poată răspunde.

– Cooper, îl salută Strachan.

Jessica se întoarse pe jumătate, neştiind la ce să se aştepte. Cooper era îmbrăcat corect, însă. Cămaşa îi era descheiată, dar fermoarul pantalonilor era tras şi se şi încălţase.

– Salut, Andrew.

Cooper îşi încheie butonii şi începu să-şi vîre cămaşa în pantaloni. Atunci observă că nu avea cureaua încheiată. Părul îi era ud şi căzut pe faţă, şi alcătuia imaginea provocatoare a unui bărbat care de-abia a ieşit de sub duş. Ea nu se putea uita la el fără să nu-şi amintească felul în care dormiseră amîndoi pe canapea şi ce făcuseră atunci. I se îmbujorară obrajii.

– Oamenii mei mi-au spus că Lopez n-a fost ieri acolo unde trebuia să fie, zise Strachan. Nu ne-am înţeles aşa? Sau tu ai schimbat datele problemei?

– El a plecat mai devreme, spuse Cooper, ridicînd din umeri şi terminînd cu încheiatul pan-

talonilor. Se îndreptă spre automatul de cafea de lîngă biroul Jessicăi. Ţi-ai primit înapoi din marfa ta. De obicei nu prea se întîmplă aşa.

– Am primit o cantitate destul de mică, zise Strachan, apoi adăugă: Eu vreau fără zahăr.

Cooper turna cafea în trei ceşti şi le oferi celor din jur. M-am uitat în depozitul unde a păstrat Lopez totul. Cred că mai erau vreo cincizeci de tone din încărcătura de la Callander, care se putea vinde.

– Fără comisionul tău, desigur.

– Da, fără comisionul meu.

Strachan oftă şi scoase o ţigară de foi din buzunarul de la piept.

– Te deranjează fumul? o întrebă el pe Jessica. Ea îi răspunse că nu şi apoi se întoarse spre Cooper. Ce trebuie să fac cu tine, Cooper. Din tonul lui se vedea clar că este dezamăgit.

– Să mă plăteşti.

Privindu-l pe Cooper, Jessica văzu că acesta nu era cîtuşi de puţin preocupat de dezamăgirea lui Strachan.

– Ar fi o posibilitate, spuse Strachan, apoi îşi aplecă încet capul şi-şi aprinse ţigara. După ce inhală fumul, el îi înfruntă privirea lui Cooper.

– Posibilitatea asta acoperă prea multe variante, Andrew, zise Cooper. Tu ai una singură. Opt la sută. Strachan zîmbi, cu aceeaşi dezamăgire în privire. Trei la sută.

– Cinci.

– Asta este o fracţiune din ce a fost *Somerset* de acord să plătească pentru Lopez, îi aminti el. De ce l-ai lăsat să plece?

Cînd văzu că Daniels nu răspunde, el continuă:

– Sînt îngrijorat din cauza ta, Cooper. Cred că o să intri curînd în bucluc şi asta ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Jackson.

– Ştii unde să trimiţi banii. Îţi dau o săptămînă pentru ca să faci depozitul.

– Ţi-ai băgat degeaba pielea în saramură pentru Lopez, mai adăugă Strachan.

– Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, Andrew.

Jessica simţi că această înfruntare ajunsese într-un punct destul de neplăcut, iar Strachan era primul care îşi pierdea răbdarea.

– Baolian asta nu este o nebună care să nu ştie ce face. Ţigara lăsă o dîră de fum care părea că iese direct dintre degetele lui Strachan. Se

spune că vrea ca numele Daniels să fie şters de pe suprafaţa pămîntului. Ce i-ai făcut, Cooper?

– Asta rămîne între mine şi ea, spuse Cooper.

– Te-am prevenit să nu ajungi să te implici personal, mai spuse Strachan cu un aer foarte grav.

– Nu m-am implicat niciodată personal în nimic, alături de Baolian, sări Cooper cu un aer jignit. Ea l-a vrut pe Jackson, iar cînd a fost refuzată, l-a omorît. Oricum, ea a obţinut ce-a vrut şi asta o s-o coste mai mult decît este dispusă să plătească. Dezgustat, Strachan făcu un pas înainte şi îşi stinse ţigara într-o scrumieră de pe un birou.

– Niciodată n-o să ai tu cu ce s-o răneşti pe ea pentru ce ţi-a făcut. Îşi înălţă apoi capul şi o privi pe Jessica. Încearcă să-l aduci puţin la raţiune. Nu vreau să pierd doi prieteni în acelaşi an.

– Bijuteriile coroanei, murmură Jessica, trecînd peste afişajul calculatoarelor şi peste ceea ce tot căuta ea de vreo trei zile. Ajutată de informaţiile date de Cooper şi de cele ale lui Cao Bo –, care se refereau la proprietăţile din emisfera de vest ale lui Baolian, despre afacerile ei care erau atît de ascunse încît i-ar fi luat Jessicăi vreo doi ani să

le desluşească – ea avea acum o listă destul de mare cu proprietăţile lui Fang Baolian. Dar nu fusese în stare pînă acum să afle nimic despre numitele bijuterii ale coroanei. Nici cu Cooper nu putuse să ajungă la o înţelegere. Ceea ce auzise de la Strachan nu rămăsese fără ecou, ci pusese totul la inimă. Dar, deocamdată, nimic nu părea să-l poată opri din pornirea lui de răzbunare. Ea descoperise că Baolian avea un port preferat Manila, dar piraţii ei făceau mai multe afaceri din Hong Kong. Ea mai ştia că această femeie-dragon trăia pe un vas-fantomă numit *Sea Cloud,* un fel de palat plutitor din Marea Chinei de Sud. Ea nu ştia ce ar trebui făcut pentru a o scoate pe Baolian din palatul ei şi pentru a o arunca în ghearele lui Cooper şi nici ce avea acesta de gînd cu ea.

La un moment dat, fu întreruptă de rîsetele care se auzeau din biroul lui Cooper. Cao Bo nu plecase încă nici acasă, nici înapoi pe vasul care o adusese. Ea se dusese acasă la Cooper. Îndreptîndu-şi umerii, Jessica se forţă să-şi termine lucrările. Cao Bo nu era preocuparea ei. În casa lui Cooper locuiau mai multe persoane, John Liu, Yuxi, de exemplu. Şi Cao Bo.

– La naiba, şopti ea, întorcînd pagină după pagină, pentru a-şi relua ideile de unde le lăsase. El se comporta foarte bine. În acelaşi fel în care se purtase şi ea cu tînăra femeie. Era ceea ce merita Cao Bo. Fără informaţiile ei, Jessica n-ar fi avut nici jumătate din ceea ce ştia acum despre Baolian. Fără Cao Bo n-ar fi ştiut nimic despre legăturile pe care le avea Baolian la un magazin mic de ierburi din Chinatown, San Francisco. Jessica nu înţelegea ce importanţă putea avea un asemenea fleac de magazin pentru Baolian care era atît de bogată? Ce făcea ea cu magazinul ăsta din State? Asta era întrebarea pe care voia Jessica să şi-o lămurească. Încerca să-şi spună că avea o slujbă extrem de bună şi că era pînă peste cap în vase, piraţi, rezervoare, tancuri plutitoare şi asta numai pentru că acest Cooper Daniels o sărutase. Rîsul acela se auzi din nou, iar ea renunţă la pretenţia că lucrează. Nu se putea concentra dacă cei doi se distrau atît de bine. Cooper nu rîsese cu ea niciodată.

Se ridică, îşi netezi fusta şi verifică ceasul. Era vremea mesei, deci un prilej destul de bun pentru a afla ce se petrece în biroul lui Cooper. Luke nu-i adusese nici un fel de amănunte compromiţă-

toare despre Cao Bo, dar Jessica nu se simţea în largul ei niciodată cu ea alături. De fapt, nici Bo nu se prea simţea bine, nicăieri. Era în permanenţă alertată şi păstra distanţa întotdeauna faţă de ceilalţi din încăpere, de parcă se aştepta ca din senin să apară cîte cineva care s-o înşface. Nu ştia nimeni de unde vine sau cine a trimis-o şi care erau motivele pentru care era dispusă să ofere atît de multe informaţii. Toţi presupuneau că este în serviciul cuiva. Dar nimeni nu putea ajunge pînă la acel cineva. Se aşteptaseră ca şeful lui Bo să se fi arătat pînă acum şi să ceară ceva în schimbul informaţiilor pe care le oferise ea. Jessica spera că toate aceste informaţii nu vor duce în nici un fel la omorîrea lui Cooper sau la distrugerea societăţii *Daniels LTD.* Ea ştia că şeful ei se simte obligat faţă de Bo pentru informaţiile ei şi că vrea să accepte orice risc, dacă asta l-ar duce la rezultatul pe care îl voia.

Ea rămase în faţa uşilor închise, simţind deodată că nu vrea să dea ochii cu Cooper. El n-ar fi trebuit s-o sărute niciodată, mai ales aşa cum o făcuse. Şi, în mod sigur, ar trebui să înceteze. De două săptămîni de cînd lucra aici, nu venise nimeni la *Daniels LTD.* Dar, de cînd Dragonul îşi

stabilise cartierul general aici, biroul lui se transformase într-un fel de gară. Nu avuseseră nici un moment de liniște, de duminică seara cînd dormiseră amîndoi pe aceeaşi canapea. De atunci fusese permanent cineva. Bo, John, Yuxi sau alte persoane mai puţin interesante cu diferite informaţii. Cooper o scotea din sărite. Situaţia ei era de neîndurat. Nu ştia cum avea să iasă din încurcătura în care intrase pînă vineri, dar trebuia s-o facă în vreun fel. Dar, pînă atunci, trebuia să-şi vadă de treabă, ba chiar să afle şi ce motiv aveau cei doi să rîdă cu atîta poftă.

După ce bătu la uşă mai mult formal, ea deschise uşa şi privi. Cei doi nu erau singuri aşa cum îşi închipuise ea şi nu se auzise rîsul lui Cooper. John şi Yuxi sosiseră cu celălalt lift, pentru că erau în încăpere, pregătind masa şi vorbind în cantoneză. Amîndoi bărbaţii rîdeau, iar John o privea ciudat pe Cao Bo. În acel moment, începu să vorbească şi el cu vocea lui joasă şi calmă. Jessica îşi dădu seama, după expresia de pe faţa lui Cao Bo, că discuţia i se părea cam deplasată, iar ea îi găsea pe cei doi bărbaţi cam obraznici.

– Doamnă Langston, o salută John, cînd intră. Prînzul dumneavoastră şi al lui Cooper va fi gata

în cîteva minute. Eu şi Yuxi mergem la masă cu domnişoara Cao.

Băiatul acesta ştia cum să transmită o mulţime de informaţii într-un timp foarte scurt. Ea şi Cooper urmau să ia masa amîndoi, ceea ce însemna ceva, dacă ne gîndim la prezenţa lui Cao Bo. Iar John Liu nu era considerat incapabil să aibă grijă de fată. Ea se uită la Cooper şi îi surprinse privirea aţintită asupra ei. Stătea lîngă fereastra care dădea spre strada Powell. Soarele îi lumina profilul şi îşi arunca razele în părul lui. Era destul de încordat, după cum se vedea din trăsăturile lui, iar Jessica îşi reproşă faptul că îşi imaginase cu totul altceva. Dacă ea ar fi fost o femeie deşteaptă, dar tocmai începuse să se îndoiască de asta, ar fi trebuit să ştie că el avea nevoie de cu totul altceva decît de rîsul unei femei. Îi trebuia o mîngîiere şi chiar mai mult, îi trebuia prezenţa ei.

Îşi schimbă privirea de la el la John. Se gîndi încă o dată că acest Cooper Daniels nu era pentru ea. Nu se putea da o explicaţie mai simplă. Dragonii cu ochii verzi, care trăiau mereu pe marginea prăpastiei, nu erau companiile potrivite pentru mămele cu copii, indiferent cît de bine

ştiau să sărute. John aşeză un ceainic pe o măsuţă joasă, lîngă o sticlă cu vin, şi trase cîteva perne de mătase alături. Urmară cîteva seturi de beţişoare şi farfuriile de porţelan. Jessica urmări atentă pregătirile care se făceau. La un gest al lui, cei trei dispăruseră şi Jessica observă surprinsă că nici unul dintre ei nu călcă pe dragon. Urmărindu-le atenţia cu care evitau să calce pe dragon, ea îşi spuse că probabil vreun proverb chinezesc le prevedea bolile care le vor fi hărăzite dacă nu se vor supune acestor percepte. Ea ştia că în general nu este voie să se calce pe o asemenea reprezentare a dragonului şi că ea însăşi încercase să evite pe cît posibil, dar nu era sigură că fusese întotdeauna atentă.

Dragonul, cel de lîngă fereastră, îi atrase atenţia asupra problemei ce o frămînta şi pe ea; trebuia să ia masa cu Cooper Daniels, stînd pe perne de mătase şi să-şi ţină mîinile acasă.

– Ai descoperit ceva? o întrebă el. Jessica îşi opri privirea fără să vrea asupra felului în care mai şchiopăta încă. Ea îl urmări cum îşi luă un plic, se uită pe adresă şi îl lăsă deoparte.

– Ei? o întrebă el cu un glas şters. Era nervos şi nu-şi ascundea starea. În nici un caz nu-i era

mintea la sărutări. Ea ştia că el voia să ajungă mai repede la Fang Baolian. Dar nici un vînător de piraţi nu reuşise să se apropie de femeia-dragon.

– Am găsit ceva despre o mică afacere, un magazin de ierburi pe Grant Street, spuse ea, dar nu pare de talia ei. Nu este destul de mare pentru a spăla sume importante de bani. Ştia că nu este o veste nemaipomenită, dar nu avea alta.

– Dar Singapore? Djakarta? Hong Kong? Manilla? întrebă el, numind bazele operaţionale ale lui Baolian.

– Ea nu are un rol prea mare în proiectul Djakarta. Iar despre Orient aproape că nu sînt multe şanse să poţi infiltra pe cineva în organizaţia ei. Dacă reuşeşti, nu mai ai nici o problemă. Îţi poţi face investigaţiile în subsolul structurii ei financiare şi poate reuşeşti să atragi şi cîteva structuri guvernamentale în asta. Îi poţi sabota activităţile piratereşti sau s-o faci să dea faliment. Ar merge s-o şi secătuieşti de bani, cu condiţia să existe oameni de condiţie printre cei implicaţi. Eu desigur n-aş...

– Există, o asigură el întrerupînd-o.

– Eu, desigur, nu vreau să fiu implicată în acele decizii.

Jessica îl urmări îndreptîndu-se spre biroul lui şi luînd un dosar. El trecu de zona cu încrustaţii a dragonului, evitînd să calce pe ea.

– Vei găsi un nume aici, spuse el dîndu-i dosarul. Omul este bancher pe Grand Cayman. I-a salvat viaţa lui Pablo Lopez.

– O să mă uit şi eu să văd ce mai pot găsi.

– Spune-mi, tu chiar crezi în ceea ce fac eu? întrebă el.

– Pot să-ţi înţeleg dorinţa de răzbunare.

– Chiar crezi că mă interesează răzbunarea? Una din sprîncenele lui Cooper se ridicase în timp ce el vorbea, parcă sporind tensiunea din încăpere. El se opri alături de ea, astfel că Jessica îi văzu ochii care îşi schimbaseră culoarea sau cel puţin aşa părea, cînd Cooper îşi pierdu răbdarea.

– Poate vei reuşi ceva, zise ea. Te vei răzbuna. Poate vei muri. Nu sînt sigură de ce se poate întîmpla.

– O să-ţi pară rău?

– Ce întrebare teribilă.

El îşi coborî privirea pentru o secundă, de parcă ar fi fost de acord cu ea, apoi ochii lui o fixară cu intensitate şi dorinţă.

– Vrei să mă săruţi?

Jessica simţi cum i se umezesc palmele şi i se usucă gura. Trupul lui radia o căldură ciudată şi ea se simţea atrasă ca de un magnet. Îşi strînse pumnii de parcă ar fi vrut să-i reziste, să nu-i dea mîngîierea pe care i-o ceruse el.

– Te rog. Vocea lui era tot mai domoală, iar mîna îi mîngîie obrazul. Chow Sheng a avut dreptate, ai o piele minunată.

Privirea lui o atinse încet pe faţă ca o mîngîiere. El simţea nevoia unei atingeri, a unei îmbrăţişări. Îşi lăsă capul lîngă al ei, odihnindu-şi obrajii de ai ei.

– Jessie, sărută-mă. Se opri în faţa ei, făcînd imposibilă evitarea sărutului. Era pierdută. Jessica începu să-l sărute de la colţul gurii. Cooper oftă uşor şi nu voi mai mult decît să-şi înfăşoare mîinile în jurul ei ca pe nişte liane. Mînia lui nu trecuse. Se transformase în nevoie.

Ochii Jessicăi se fixară asupra lui, asupra pieptului lui pe care ea ar fi vrut să-l savureze şi să-l exploreze. Se uniră într-un sărut pe care el şi-l dorise de mult. Era un sărut oferit de ea.

Jessica se lipi strîns de el. Îi aparţinea, i se dăruise cu totul. Sentimentele lui erau simple şi

frumoase. Voia să facă dragoste cu ea, cea care îl atrăgea cu o putere de seducţie căreia el nu putea să-i reziste. Avînd un singur gînd, acela de a face dragoste cu ea, el îşi lăsă mîinile pe şoldurile ei şi începu să-i ridice fusta centimetru cu centimetru.

– Trebuie să se întîmple, murmură el.

Ea nu-l contrazise, ci îl sărută din nou, iar fusta i se mai ridică încă un centimetru.

– La naiba, dar n-o să se întîmple aici şi acum. Cum se poate aşa ceva? Cum m-am transformat aşa?

– Aşa cum?

– M-am transformat într-un gentleman şi nu este genul meu, recunoscu el dezgustat de acest atac de virtute.

Cooper îi privi ochii şi ea îi făcu un semn cu ochiul, dar Cooper nu mai era dispus să-l observe.

CAPITOLUL 10

Restul mesajului se desfăşură în tăcere.

– Ai făcut dragoste vreodată pe un maldăr de perne de mătase, risipite deasupra unui dragon? o întrebă el. Privirea lui o ardea. Poţi lua întrebarea oricum vrei.

– Nu, trebuie să recunosc că n-am avut ocazia. Îl urmări cum lua cu beţişoarele mîncarea şi refuză să-i întîlnească privirea. Ea trecuse dincolo de pragul la care putea fi afectată de ceea ce spunea el. N-o mai putea şoca în nici un fel.

El se aplecă spre ea şi îi şopti ceva la ureche,

iar faţa i se înroşi.

– Ai un comportament scandalos... şi... Ea renunţă, simţindu-se frustrată. Nu mai ştiu ce să facă, aşa că se ocupă de mîncarea ei din farfurie. Mîncarea era foarte bună şi rafinată, dar ea nu mai simţise niciodată acele arome orientale. Cu toate astea, nimic nu avea şi nu putea egala gustul pe care îl aveau buzele lui. Dacă el nu s-ar fi oprit din proprie iniţiativă, pernele de mătase ar fi fost întrebuinţate din plin şi amîndoi ştiau asta. Un alt sărut la care nu se aştepta o dezechilibră din nou. Ea încă nu-şi recuperase echilibrul, iar Cooper transformase acel atac fizic studiat, pe care-l folosise pînă atunci, într-unul verbal, la care ea era la fel de incapabilă să reziste.

– Nu mi se pare deloc scandalos să vreau să te dezbraci, Jessie. Mă faci să-mi pierd capul de cînd te-am văzut intrînd pe uşă prima oară, îi spuse el, fără a părea fericit de constatare.

Jessica nu mai auzise pe nimeni vorbind atît de deschis despre sex, pînă acum. Acest bărbat n-o tachina şi nici nu flirta cu ea. Fiecare cuvînt pe care i-l adresa era ceea ce gîndea el, dar oricum, faptul că voia să-i scoată hainele cu gura, Jessicăi i se părea scandalos.

– Erai nervos cînd am intrat prima oară în biroul tău, îl corectă ea.

– Eram gol.

Jessica roşi. Acest bărbat era ceva care depăşea ceea ce ar fi putut să ţină ea sub control emoţional, fizic sau verbal.

– Asta n-a fost vina mea.

– Aş vrea să te acuz într-o zi că m-ai dezbrăcat singură, îi spuse el. Începu să mănînce încet mîncarea şi-i aruncă o privire rapidă, pe care ea pretinse că n-a văzut-o. De fiecare dată cînd mă săruţi, aş vrea să văd că ştii şi cum trebuie să continui, pentru că eu, după cum ţi-am mai spus, am sute de idei de cum s-ar putea face.

Era imposibil ca Jessica să nu roşească din nou. Jessica ştia că lui ar fi trebuit să-l placă trupul ei şi era mîndră că se păstrase aşa, deşi născuse doi copii, dar de astă dată trebuia să se folosească de un şiretlic, dacă nu voia să sfîrşească astfel cu Cooper Daniels.

– Cred că nu sîntem potriviţi unul pentru celălalt. Ea ar fi vrut ca vocea ei să nu fie atît de tăioasă.

– Ştiu, îi spuse el, dar asta nu mă împiedică să simt ceea ce simt acum pentru tine. Jessica ştia

exact ce simţea şi asta însemna că trebuia să evite momentul.

– Mai am numai două zile de lucrat aici, îi zise ea.

– Dacă m-aş gîndi că ţi-ai putea schimba gîndurile referitoare la ce am putea face după-amiază, te-aş concedia chiar acum. Dar nu cred că faptul că lucrăm împreună este singura barieră între mine, tine şi cearceafurile între care ar trebui să fim.

– Eşti brutal, îi spuse ea.

– Sînt sincer şi te vreau.

Jessica recunoscu faptul că nu-i mai spusese nimeni aşa ceva vreodată.

– Nu sînt prea expertă, dar cred că majoritatea bărbaţilor folosesc cuvinte mai delicate pentru asta.

El începu să rîdă.

– Eu nu am timp pentru asemenea subtilităţi.

Alarmată, Jessica îşi ridică privirea asupra lui şi îl observă privind-o.

– Dacă Baolian voia să mori, n-ar fi încercat să te cumpere, spuse ea cu convingere.

– Da, fu el de acord. Dar nu sînt de vînzare.

Jessica se întoarse la mîncarea din faţa ei, dar

îi trecuse pofta.

– Deci, nu prea ai experienţă la bărbaţi?

Dintre toate subiectele pe care el ar fi putut să le abordeze pentru a continua conversaţia, nici unul nu putea s-o exaspereze atîta.

– Nu, Cooper. Nu am experienţă la bărbaţi. Nu vezi ce scrie pe fruntea mea. Nu vezi cele două inscripţii: „Soţie" şi „mamă"?

– Dar nu eşti măritată.

– Nu, dar am fost măritată prea multă vreme pentru ca să mai pot dezlipi eticheta. Îl privi furioasă pentru ca el să înţeleagă că această conversaţie trebuia să se termine, dar lui nu-i păsa.

– Mulţi bărbaţi găsesc mai interesant să se culce cu o femeie dacă este nevasta altuia.

– Din ceea ce ştiu eu e tocmai invers, femeilor li se par interesanţi bărbaţii altora.

– Paul mi-a spus despre Ian, zise el.

– Nu vreau să vorbesc acum şi cu tine despre Ian. Ea îşi lăsă beţişoarele deoparte şi se pregăti să se ridice şi să plece. Trecuseră de mult limitele bunei-cuviinţe în conversaţia lor şi dacă începeau să discute şi despre fostul ei soţ, întreceau şi regulile care ar trebui să se impună de obicei între doi oameni. Mîna lui Cooper, care se aşeză

pe braţul ei, o opri din orice mişcare.

– Dacă el este motivul acestei bariere ar mai trebui discutat despre asta.

– Nu încerca să mă analizezi, Cooper. Tonul ei îi trăda mai multe sentimente decît era ea dispusă să arate. Se lăsă o tăcere grea între ei şi ea putu să vadă cum i se încordează muşchii feţei şi scrîşneşte din dinţi pentru a se abţine de la comentarii.

– Nu vreau să te analizez, îi spuse el în final. Vreau doar să fac dragoste cu tine şi te rog să mă crezi că nu ţi-aş repeta atît, dacă n-aş avea sentimentul că şi tu doreşti acelaşi lucru. Nu sînt prost. Nu încep să fac demersuri dacă există şansa să fiu respins şi nici nu curtez orice femeie care îmi reţine atenţia. Dar tu... Se opri, simţindu-se frustrat. Cînd continuă, vocea îi era mai mult o şoaptă: Dar tu mă faci să te doresc tot mai mult, Jessie.

Ea rămase descumpănită de vorbele lui şi continuă să-l dorească cu ardoare. El scăpă o înjurătură cam grosolană şi se ridică în picioare. Îndreptîndu-se, mai înjură o dată. Se opri în faţa ferestrei şi îşi trecu mîinile prin păr.

Şuviţele de păr, care păreau ca de mătase în

lumina soarelui, îi cădeau mereu în aceeaşi dezordine chiar după ce le aranjă, făcînd-o şi pe ea să-şi dorească să facă acelaşi lucru.

– Ne cunoaştem numai de o săptămînă, spuse ea. El o privi peste umăr, şi Jessicăi i se păru că citeşte un fel de resemnare pe faţa lui, o tristeţe care o atinse şi pe ea rupîndu-i inima. El avea nevoie de dragoste, dragoste fizică, dar, în pofida faptului că şi ea tînjea după acelaşi lucru, simţi că nu i-o poate da. Sacrificiul ar fi fost prea mare.

– A fost o săptămînă al dracului de grea, zise el, continuînd să privească afară.

– Ai dreptate, zise şi Jessica. Acum ştiu ce pot să fac cu bancherul Grand Cayman şi o să-mi scriu şi recomandarea. Cooper o auzi mişcîndu-se în spatele lui, dar ştia că nu are de gînd s-o lase să plece. Jessica îşi netezi fusta. Bluza era albă şi se închidea cu nasturi într-o parte. Numai gîndul că erau prea mulţi nasturi care trebuiau deschişi îl făcuse să renunţe la a-i scoate hainele cu gura. Ea era frumoasă şi îi răspunsese cu pasiune la sărut. Jessica se îndreptă spre uşă, dar Cooper îi tăie drumul dintr-o dată.

– Cred că ar trebui să te concentrezi asupra magazinului de plante, zise el. Chinezii acordă

multă atenţie acestor lucruri.

– Nu cred că merită prea multă atenţie.

Amîndoi se opriră la uşă. Coopr îşi puse mîna pe clanţă şi se întrebă cît de departe ar trebui să meargă pentru a o împiedica să plece.

– O să-l trimit pe John în după-amiaza asta, să verifice.

– Bine, zise ea fără a-l privi. După ezitarea care se simţea în mişcările ei, Cooper îşi dădu seama că ea ar fi vrut să spună altceva.

– Ce este, Jessie?

– Poate, cînd se va termina totul... Făcu o pauză şi îl privi. Poate atunci o să ne mai întîlnim.

– De ce? o întrebă el. O undă de speranţă i se ivise în glas, dar fu imediat depăşită de o altă doză de frustrare. Nu voia să aştepte pînă se termina totul. Cînd avea să se termine, poate că şi el avea să fie terminat. Dacă nu-l termina Baolian, îi lua altcineva gîtul, cu siguranţă. Se deplasase prea mult pe marginea prăpastiei pe care se afla, încît nu mai vedea nici hăul de dedesubt. Răsucise braţe care nu erau obişnuite să li se întîmple aşa ceva. Îşi pusese zălog sufletul la nişte oameni care nu aveau să ezite cînd trebuiau să-şi ia ce era al lor. Ea se opri o secundă, prinsă fără

apărare de sinceritatea lui. Atunci, îl surprinse şi ea.

– Pentru că mă fascinezi, îi răspunse ea şi de fiecare dată cînd mă săruţi simt ceva ce n-am mai simţit vreodată. Vreau să aflu ce este.

El nu se aşteptase la atîta sinceritate.

– O parte din asta este dorinţa, spuse el, simţindu-se dator să-i răspundă la fel de sincer.

– Şi restul? îl întrebă ea.

– Restul este singurătatea, admise el, ştiind că nu se punea într-o lumină prea bună.

– Mai este ceva pe lîngă toate cele menţionate. Ea părea atît de convinsă, încît şi el nu mai încercă s-o lămurească.

– Da, mai este ceva în plus şi nici eu nu ştiu ce este, dar...

Fu întrerupt de un zgomot care se auzi la uşa de la intrare. Privirile li se întîlniră o secundă, apoi el desfăcu un panou care era destul de meşteşugit acoperit din lucrătura dragonului şi se uită printr-un orificiu secret.

– A venit Chow Sheng cu doi bodyguarzi, îi spuse el. Stai aici pînă pleacă. Nu vreau să-i mai vină şi alte idei la adresa ta. Jessica făcu un pas în spate, realizînd cît de mare era greşeala pe

care o făcuse. Îi spusese adevărul despre sentimentele ei. Enormitatea prostiei ei o făcu să geamă.

Jessica rămase ascunsă vreo jumătate de oră pînă ce putu să-şi părăsească postul de observaţie. Conversaţia celor de dincolo alternase între engleză şi chineză, destul ca ea să poate înţelege motivul. Cooper îi datora mulţi bani lui Chow. Acesta venise să-i ceară să se mai gîndească la oferta făcută de Baolian, ameninţîndu-l cu sumele de bani pe care Cooper i le datora. Cooper venise şi el cu ameninţările lui. Avea de gînd să-i spună că lacheul ei, Chow, îi dăduse bani duşmanului ei pentru a-l întîlni împotriva ei. Chow îi spuse că Baolian preferă ca asociaţii ei să aibă putere şi control asupra duşmanilor ei şi că suma invocată era o nimica toată. Chiar şi Cooper trebuia să vadă că nu avea cum să pună în pericol împărăteasa din Marea Chinei de Sud. Inima Jessicăi se oprea la fiecare element nou pe care-l auzea. Vaporul lui Cooper lua apă într-un ritm

alarmant. Era sigură că el se va scufunda.

Dar el nu acceptă oferta lui Chow. Baolian îşi dublase darul, dar Cooper se ţinea ferm pe poziţie. Jessica admirase întotdeauna bărbaţii care aveau principii, dar de astă dată era martora modului în care un om era gata să moară din cauza acestora.

La naiba, Cooper, îşi spuse ea. Mai luă un crevete, dar îl lăsă să cadă înapoi pe farfurie, pentru că sunase telefonul, speriind-o. Înainte ca ea să poată răspunde, sunetul se opri. Îşi dădu seama că a răspuns Cooper. Se gîndi cît de dificil trebuie să fie să vorbească, dacă primeşte informaţii confidenţiale. Întinse din nou mîna să ia crevetele. Din nou îl puse pe farfurie. Nu mai ştia ce trebuie să facă. O durea stomacul din cauza nervilor şi se ridică în picioare să spioneze ce se mai întîmpla în încăperea de alături. Descoperi că situaţia se schimbase dramatic. John Liu şi Cao Bo se întorseseră şi intrarea lor produse adevărate unde de şoc în încăpere. Dacă ar mai fi pierdut timpul cu crevetele, Jessica ar fi pierdut cel mai important schimb pe care l-a asistat de cînd lucra la Cooper.

Chow Sheng se albise cînd Baolian fusese

menţionată ca fiind amanta lui, dar cînd o văzu pe Cao Bo, lăsă şi ea să-i cadă acea aparentă notă de timiditate. Cînd văzu pe cine întîlneşte, reacţia ei de teamă fu eclipsată de un aer de cutezanţă pe care Jessica n-ar fi crezut-o capabilă. Îşi trase umerii înapoi şi o lumină vie începu să i se vadă în privire. Schimbarea aceasta se petrecu în cîteva secunde, înainte ca Daniels să se întoarcă de la telefon, iar John să apuce să intre. Schimbarea o afectă mai mult pe Jessica. Chow Sheng îşi informă adversarul că vor continua tratativele. Nu se făcură prezentări, dar John o trăsese mai aproape pe Cao Bo, de parcă era vreo fată cu care se întîlnea el şi cu care, din întîmplare, trecuse pe la biroul şefului lui. Yuxi se aşezase cumva în faţa cuplului şi vorbea în cantoneză, atrăgînd atenţia asupra lui. Cooper părea dezgustat de această neaşteptată turnură şi făcea tot posibilul să-l îndepărteze pe Chow din birou. Cel mai în vîrstă nu mai avu nevoie de alte elemente noi. Plecă înconjurat de bodyguarzi lui, de parcă spera ca această plecare grăbită să-l scape de nişte consecinţe neplăcute pentru el. Aşa înţelesese Jessica situaţia. Întrebările pe care şi le pusese despre Cao Bo se triplaseră, pînă cînd se

închiseră uşile în urma celor care plecaseră. Jessica înţelesese frica fetei. Dar nu înţelesese de ce îl sfida pe Chow. Era clar că cei doi se cunoşteau bine şi chiar dacă Cao Bo se temea să nu se întîlnească cu cineva, nu-i era deloc frică de Chow Sheng. În schimb, lui îi era. Îi era frică şi de Fang Baolian. Aceasta nu-i scăpă Jessicăi.

CAPITOLUL 11

Imediat ce ieşi Chow pe uşă, Jessica intră în acţiune. Începu imediat să dea ordine.

– Yuxi, te rog încuie uşa. John, vrei să încui liftul secret? Apoi revino aici cu Yuxi şi Bo. Cooper, vino în birou, singur. Are careva vreo armă?

Toţi bărbaţii se întoarseră spre ea şi dădură din cap. Erau mai mult decît blindaţi, în acest birou. Cînd o văzu şi pe Bo că era înarmată, Jessica nu mai ştiu cum să reacţioneze. Îl privi pe Cooper. John fu mai rapid decît ei toţi, apucînd fata de mînă şi izbind-o uşor de perete. Îi scoase

apoi pistolul de sub tunică şi îi zîmbi lui Cooper.

– Aşa e cu femeile frumoase, spuse el ridicînd din umeri. Cooper fu şi el de acord, ridicînd uşor din sprîncene. Yuxi se duse cu Bo în biroul lui Cooper. După ce verifică liftul, John se întoarse, lăsîndu-i singuri pe cei doi.

– Presupun că am fost în preajma generalului Langston? întrebă Cooper sec. Jessica ignoră sarcasmul. Era prea îngrijorată.

– Ce mic dezmăţ am avut aici, spuse el. Ridică paharul şi îi goli conţinutul dintr-o dată.

– N-a fost dezmăţ, Cooper, a fost un semn de la Dumnezeu.

Cooper o privi insistent.

– Niciodată n-am avut impresia că ai fi o tipă prea optimistă. Vrei să te explici?

Ea nu era sigură încă.

– Mai întîi, aş vrea... nu. Mai întîi, trebuie să-mi spui ce ai de gînd cu Fang Baolian.

– Am crezut că-ţi este foarte clar. Vreau s-o distrug.

– Vrei să-mi explici ce înţelegi prin a o „distruge"?

El o privi un moment, iar cînd vorbi vocea îi era periculos de joasă:

– Ce ştii tu, Jessie?

– Nu sînt sigură.

– Acum cîteva minute erai atît de sigură, încît ai înconjurat toată zona asta şi ai început să cauţi arme, îi aminti el. Vreau să ştiu ce a fost în spatele acţiunii tale. Ea deschisese aceeaşi discuţie. Tonul lui prevenitor o avertiza că ajunsese cam departe.

– Nu, spuse ea clar, nemaiavînd nici un dubiu că se îndreaptă într-o direcţie greşită. Dar ea nu-şi putea permite să fie decît onestă cu ea.

Cooper simţi cum îi dispare tensiunea creată în acea după-amiază. Femeia asta era fără frică. Nu găsea altă explicaţie pentru felul în care ea se purta. El nu era într-o dispoziţie care să-i permită asta, dar ea continuă şi o făcea pe riscul ei.

– Încep să înţeleg de ce te găsesc atît de atrăgătoare, îi spuse el. Nu era chiar un compliment şi el putea spune după reacţia ei că ea îl asculta cu oarecare atenţie, dar nu cu o atenţie deosebită.

– Spune-mi că n-o s-o omori, insistă ea.

– N-o s-o omor. Remarca era total lipsită de sinceritate. Ea îşi făcea acum numărul cu el, pentru că şi el şi-l făcuse cu ea. Ea îi intrase pe

sub piele acolo unde el n-ar fi vrut să fie nimeni. Îi destrămase echilibrul. Îl făcuse să dorească, să vrea, şi asta era precursorul durerii. Cu cît vrei mai mult, cu atît vei avea mai multă durere.

– Bine, spuse ea aparent satisfăcută. S-a petrecut ceva uimitor adineaori şi cred că noi sîntem ţinta.

Cooper păstră tăcere.

– Ai simţit ceva cînd au intrat John şi Bo? îl întrebă ea.

– Să simt? El se gîndi un moment, apoi spuse singurul lucru care îi veni în minte: Nu, n-am simţit nimic. Am fost supărat pe mine şi pe John că n-am fost mai prudenţi.

– Ei, eu am simţit că se întîmplă ceva.

– Tu erai în spatele unei uşi de stejar, îi aminti el sceptic. Nici măcar nu erai în încăpere.

– Cu toate astea, am simţit.

– Bine, se gîndi el, hai s-o lăsăm să se desfăşoare. Ce-ai simţit?

– Lui Chow Sheng îi era teamă. Tremura în pantofi.

– Papuci, o corectă el.

– Indiferent. El era cel care fusese surprins în biroul tău, nu Cao Bo. Ea l-a speriat.

– Şi pe mine mă sperie, recunoscu el.

– Nu, nu te sperie, Cooper. Jessica porni către masă, ocolind labele dragonului. Făcuse mişcarea atît de subtil, încît Cooper se gîndi că nici nu fusese conştientă. Oprindu-se lîngă unul dintre scaune, se aşeză şi vocea ei deveni mai puternică, atunci cînd ea se aplecă şi continuă: Ceea ce ar putea reprezenta ea te sperie, dar ea, ca atare, nu te sperie pe tine. Cu Chow este ceva personal. Îl înspăimîntă. Cooper nu credea. Erau prea multe elemente care contraziceau afirmaţia ei.

– Chow Sheng avea doi badyguarzi cu el, iar Cao Bo probabil că nu cîntăreşte nici cincizeci de kilograme udă. Nu mă poţi convinge, Jessie.

– Nu vorbesc despre violenţa fizică, spuse ea exasperată.

– Atunci, îl şantajează? întrebă el, deşi încă nu putea să creadă. De cîte ori nu se întîmplase ca în biroul lui să vină oameni care aparent nu aveau motive de prietenie, nici măcar aparentă.

Unii se arătau din cînd în cînd aşa, ca să-i mai strîngă mîna, iar alţii ca să-l şocheze.

– Nu, zise ea. Nu este corect să foloseşti cuvîntul şantaj. Era ca şi cînd Bo i-ar fi dat ceva

ce nu voia, ceva periculos, ca un scorpion care s-a aşezat pe un hibicus. Era neiertătoare femeia asta, se gîndi Cooper impacientat... ca şi Fang Baolian. Deodată rafinamentul gîndirii ei îl şocă atît de tare, încît trecu de la o stare de confuzie la alertă completă.

– Cine crezi că este ea? o întrebă el.

Jessica recunoscu schimbarea de atitudine. De astă dată, el o lua în serios. Nu ştiu, dar cred că ea este importantă pentru Baolian, iar Chow s-a speriat că ea se află în mîinile duşmanului. Va încerca s-o ia cumva.

Ea avea dreptate şi Cooper ştia asta.

– Deci, cu cît o scoatem mai repede de aici, cu atît mai bine. Adună toate datele care îţi vor trebui în următoarele trei zile. Se îndreptă spre zona dragonului. Nu ne vom întoarce curînd.

Peste o oră, Jessica stătea pe un balcon care se afla deasupra plajei dintre casa lui Cooper şi Oceanul Pacific. Casa în sine nu era ceea ce ar fi trebuit să fie, cînd plecaseră ei din San Francisco.

Ea se aşteptase la lemn şi sticlă, ceva cu două sau trei etaje, ceva mai masculin. Se trezi într-o oază cu pini, o casă cu podele albe, avînd un singur nivel şi care se întindea pe vreo două mii de metri pătraţi.

Unul dintre apartamentele de deasupra garàjului îi aparţinea lui John, iar treptele casei duceau pînă la mare. Ţipetele pescăruşilor umplea aerul, pe lîngă zgomotul oceanului. O pală de vînt îi răsuci părul. Ea îşi dădu absentă şuviţele care îi cădeau pe faţă şi se întoarse spre casă. Cooper n-o adusese acolo ca să admire priveliştea. Aveau de lucru.

Se îndreptă spre aripa de nord a casei, de unde îi putea auzi pe John şi Cooper care aranjau echipamentul pe care-l aduseseră. Trecu pe lîngă o uşă deschisă şi îşi încetini mersul, pentru că o îndemna curiozitatea. Spre deosebire de restul casei care era sofisticată ca mobilier, această încăpere arăta ca fiind a cuiva care nu ştia decît să facă sport. Toate sporturile posibile erau reprezentate prin echipamentul adecvat, de la schi pînă la scuba. Se găseau acolo rachete de tenis, beţe de hochei, mingi de baseball, echipament pentru ascensiuni montane, frînghii... Peste toate

astea se mai aflau şi nişte sisteme de Tv, iar sistemele stereo erau pretutindeni, cu microfoane în toate colţurile. Jessica îşi dădu seama că se afla în camera lui Jackson. Restul casei era elegant, ca şi biroul în care lucra ea. Această camera era numai exuberanţă şi energie, dar părea neatinsă de multă vreme. Toate aceste dovezi ale unei vieţi pline, dar care era acum sfîrşită, o făcură să-i fie milă de Cooper. Acest lucru era un fel de testament a ceea ce pierduse el, al vitalităţii care nu mai există.

Străbătu din nou încăperea cu privirea. Locul devenea tot mai trist, pe măsură ce înainta în el. Privind împrejur cu un ochi din ce în ce mai atent, ea înaintă, atingînd lucrurile pe care le descoperea. Găsi acolo un poster al unei formaţii de heavy metal. Mai văzu şi un tricou care avea imprimat numele acestei formaţii. Presupuse că aceştia ţinuseră un concert în Japonia. Într-un colţ al încăperii, se afla o sculptură din argilă, care era, în mod normal, folosită în loc de cuier. Îngenunche lîngă ea şi îşi trecu degetele peste suprafaţa ei. Era chipul lui Jackson. Data realizării era cu mai puţin de un an în urmă. La cîţiva paşi mai era o sculptură de acelaşi fel, dar realizată cu

multă grijă, şi care reprezenta figura unei femei sub care stătea scris Olivia.

Pe un fel de stand văzu o mulţime de fotografii. Una îl reprezenta pe Cooper aşa cum nu-l văzuse ea niciodată, rîzînd plin de voioşie şi ţinînd în mîini un peşte mare. Lîngă el era un băiat care ţinea un peşte ceva mai mic. Dar peştele cel mic ţinea în gură coada peştelui lui Cooper. Îl revăzu apoi peste cîţiva ani cu părul puţin mai lung, într-un număr de alte cîteva fotografii. Una era la absolvirea unei şcoli, unde era însoţit de Cooper. O alta în care avea o fată lîngă el. Era înaltă, blondă şi îmbrăcată într-o rochie mini. El era îmbrăcat în frac. Fotografia era semnată: *„Lui Jackson cu dragoste. Nu mă uita, Martha."*

Jessica luă fotografia şi o privi mai aproape. Acesta era deci Jackson. Fusese un băiat frumos. Nimeni nu putea s-o contrazică, pentru că băiatul avea trăsături de parcă erau sculptate, senzuale. Fotografiile dovedeau ceea ce gîndise ea. Jackson fusese mai mic decît Cooper, destul de tînăr ca Daniels să aibă motive s-o distrugă pe femeia din cauza căreia murise fratele lui. Jackson fusese mai mult decît un frate pentru Cooper, fusese ca un fiu. Părul negru, pometii obrajilor şi

culoarea deosebită a pielii lui vorbeau de o moştenire care aparţinea în mod egal celor două rase. Jackson putea fi de fapt fiul lui Cooper. De altfel, lui Cooper îi plăcuseră femeile orientale frumoase şi se pare că avusese legături cu destule. Jessica lăsă fotografiile deoparte şi oftă. Dacă Jackson era fiul lui? Ea speră să nu fie aşa. O uşoară mişcare a aerului o preveni că nu mai era singură. Intuiţia ei îi şi spuse cine o urmărea. Fusese prinsă din nou. Se întoarse şi îl privi, dar găsi că îi este destul de greu să citească expresia feţei lui. Era o mască, nu exprima nimic.

– Sîntem gata de plecare, spuse el. Vreau să te ocupi de numele pe care mi l-a dat Pablo Lopez, numele omului de la Grand Cayman. Începe cu băncile. Dacă găseşti vreo legătură cît de mică pe teritorul USA, avem de unde să-l luăm. Dacă Baolian şi-a adus comorile aici, înseamnă că se gîndeşte la o economie stabilă. Dacă i-am găsit cuibul, este uşor s-o luăm de pe ouă. Se întoarse să plece, dar vocea ei îl opri.

– Jackson era fiul tău?

– Nu, spuse el fără a o privi. Era fiul lui Sun Yi şi al mamei mele.

– Cine a fost Sun Yi?

Chiar şi de la distanţa la care se găseau, ea văzu cum încep să-i tresalte muşchii feţei.

– Sun Yi a fost omul care a iubit-o pe mama, dar n-a putut s-o salveze. Era şi el pirat, şi conducea cel mai mare sindicat din Hong Kong, pînă cînd a murit şi i-a lăsat totul lui Baolian.

CAPITOLUL 12

Se lăsa înserarea, dar Jessica continuă să lucreze la monitorul calculatorului. Îşi întinse braţele, deasupra capului şi încercă să se dezmorţească după atîtea ore de muncă. Încăperea în care lucra avea vedere spre nord, oferindu-i priveliştea asfinţitului. Era singură de vreo două ore, de fapt nici nu ştia cînd dispăruse Cooper. De cînd venise, nu-l văzuse nici pe John, nici pe Bo şi nici pe Yuxi. Cooper dăduse instrucţiuni privind securitatea casei şi dispăruse.

Îşi verifică ceasul şi-şi spuse că a venit timpul

să plece şi ea. Dădu un telefon acasă şi vorbi cu copiii şi cu Tony. Paul ieşise, dar copiii erau cu toate problemele rezolvate. Jessica ştia că trebuie să fie recunoscătoare fraţilor ei pentru ajutorul lor. Ei îşi luaseră responsabilităţile în serios şi se ocupau cu toată convingerea de copii. Unele diferende erau inevitabile, totuşi. După primul an de acomodare, ei reuşiseră să găsească soluţii comune şi să ştie să se ţină deoparte de cel care, eventual, îşi dorea să fie singur o perioadă. Cei cinci formau acum o adevărată familie. O dragoste adevărată se înfiripase între copiii ei şi unchii lor, aceeaşi dragoste care izvorăşte dintr-o relaţie în care toată lumea pune suflet.

Jessica ştia cît de mult le datorează fraţilor ei, de la chiria casei şi pînă la baby-sitter. De astă dată, se apropia scadenţa împrumuturilor pentru facultate şi ea mai avea de plătit şi bani datoraţi de pe urma divorţului. Avea de plătit o sumă destul de mare soţului ei pentru diferenţele de proprietate. Această datorie n-o afecta însă prea mult, datorită ajutorului primit de la fraţii ei. Restul familiei îi oferise sprijin moral, dar asta fusese tot. Părinţii ei erau pensionari, iar ceilalţi doi fraţi aveau familiile lor.

Împinse scaunul şi se duse să admire priveliştea spre ocean. După vreun minut de cînd începuse ea să privească se iviră şi valurile mai mari, iar ea deschise uşile care dădeau spre balcon şi păşi pe terasă. Se uită spre plajă şi-l văzu ieşind din valuri. Apa îi curgea pe umeri. Părul îi strălucea de la soarele care apusese, în nuanţe de la auriu pînă la bronz-închis. Valurile i se spărgeau de picioare, de şoldurile lui puternice şi-l împingeau în faţă. Costumul cel închis la culoare, fără de care nu putea să înoate în părţile acelea, îi era strîns lipit de trup.

Jessica îşi spuse că, deşi fratele mai mic fusese de o frumuseţe exotică, trupul lui Cooper era mai bine şi mai frumos clătit decît al fratelui său. Respiraţia Jessicăi se agravă încetul cu încetul, pulsul îi slăbi, de parcă ar fi fost confruntată cu o creatură care o înspăimînta şi o trimitea înapoi în singurătatea ei sălbatică.

El îşi trecu degetele prin părul-i rebel, împingîndu-şi-l în faţă. Tensiunea în care se afla el în permanenţă păru că cedase după contactul prelungit cu apa. Lumina şi umbra se împleteau pe trupul lui, accentuînd formele bicepşilor şi ai muşchilor lui rezistenţi. Pe la jumătatea treptelor el îşi

ridică privirea şi o întîlni pe a ei. Nu schiţă nici un zîmbet. Apoi, el întrerupse acest contact tăcut dintre ei şi îşi continuă drumul spre casă.

Jessica simţi un fior uşor, de parcă ar fi început să bată vîntul. Dar nu era aşa. Era numai Cooper care începuse să urce treptele. Pentru o perioadă, ea se pierduse în munca ei. Uitase de diferitele feluri în care el îi spusese c-o doreşte.

El nu uitase nimic. Fiecare moment al sărutărilor lor îi reveni în memorie şi simţi un fel de dorinţă aprigă de a fugi. Cu toate astea nu făcu nici o mişcare, aşteptînd parcă să-şi amintească totul. Îşi aminti cuvînt cu cuvînt tot ce discutaseră la masa de prînz. Singurul care îi scosese sutienul cu dinţii fusese soţul ei, Ian, care nu se purtase bine cu ea. Era momentul acum să fugă şi de Cooper. Dar ea nu făcu nici o mişcare, poate din politeţe, poate de frică. Dacă hotărîrile ei s-ar fi bazat exclusiv pe dorinţă, s-ar fi culcat cu el la vreo cinci minute după ce îl văzuse prima oară, pe masa de masaj. Atît de puternică fusese atracţia faţă de el. Dar dorinţa nu mai putea acum să-i anuleze tremurul din corp. Nu mai voia să fie încă o dată rănită.

– Salut, zise el cînd ajunse pe treapta de sus,

iar Jessica realiză că nu se mişcase nici măcar un inch în altă direcţie.

– Salut. Cum a fost?

– Rece, dar bună. Un zîmbet îi apăru pe figură cînd începu să-şi desfacă fermoarul costumului. Era înveluitoare. Luă un prosop cu care începu să se şteargă. Sărată, dar dulce. Plină de dragoste pentru mine, aşa cum ar trebui să fii şi tu.

Jessica scăpă un oftat uşor. El îi mai oferea încă o dată adevărul pe care îl aştepta ea, cu o dorinţă pe care nu mai putea s-o ascundă. Venind mai aproape de ea, îi luă mîna şi i-o ridică spre gura lui. Începu să-i sărute palma, apoi i-o duse la inima lui. Privirile li se întîlniră şi el aşteptă. Fiecăruia îi trecu prin minte o mie de motive pentru care ea ar putea refuza. Dar ea voia să facă dragoste cu el. Însă, era mai greu, ca orice început. Jessica îşi închise ochii, sperînd ca mintea ei să găsească un răspuns. Dar nu mai fu necesar, pentru că el o sărută din nou cu toată dragostea. Cu un geamăt uşor, o trase mai aproape de el, iar mîinile lui îi cuprinseră trupul. Cînd se simţi presată de trupul lui, simţindu-i umezeala costumului care o pătrunsese şi pe ea, Cooper îi luă mîinile şi le puse în jurul gîtului lui.

Ea nu opuse rezistenţă. Fiecare mişcare pe care o făcea el nu putea fi prevăzută, iar în sinea ei, Jessica ştia că zarurile fuseseră aruncate.

Era momentul să facă dragoste. Voia să-l simtă deasupra ei, infuzîndu-i fiecare por cu dragostea lui. Îi întoarse sărutul cu aceeaşi pasiune şi-i exploră umerii cu amîndouă mîinile.

– Nu te opri aici, Jessie, îi spuse el printre sărutări. Atinge-mă. Ea ezită, apoi îşi lăsă mîinile să coboare, iar vocea lui se auzea şoptindu-i... da.

Jessica se simţi sedusă de reacţia lui. Experimenta acum cu el o senzualitate pe care n-o mai cunoscuse vreodată, o confuzie de simţuri. Felul în care reacţiona el punea plăcerea mai presus de orice act de dominaţie. Sau aşa gîndea ea pînă cînd simţi cum îi căzu fusta la pămînt. Fusese atît de absorbită de sărutările lui şi de reacţiile lui, încît nu mai ţinuse seama că mîinile lui se mai ocupau şi cu altceva. Ea mai avea încă slipul, dar Cooper nu părea să se oprească doar la nivelul fustei. Mîinile lui erau deja ocupate cu nasturii bluzei.

– Cooper... Cooper, ce se întîmplă dacă vin ceilalţi...

Degetele lui, care îi mîngîiau sînii, o liniştiră mai mult decît cuvintele. Această dulce plăcere îi intensifică respiraţia şi-i făcu genunchii să tremure. O prinse cu un braţ, iar cu celălalt continua s-o mîngîie.

– Nu-ţi face probleme, murmură el. Nu se apropie nimeni de casă decît dacă luăm foc. Îi sărută încet gîtul şi lobul urechii. John o ţine prizonieră pe Bo în apartamentul lui, iar Yuxi este acasă la tine.

– De ce?

Ea simţi cum umerii lui se ridică sub atingerea ei.

– Am vrut să scap de el şi acolo era locul unde putea fi cel mai util. Îl recuperez cînd te duc pe tine acasă. Mîna lui o luă încet de bărbie, ca să-i poată fura mai uşor sărutările. Doar dacă nu vrei să stai cu mine în seara asta şi să mă trezeşti mîine în zori.

– Nu pot face asta, şopti ea, simţindu-se nesigură dintr-o dată. Şi ea voia să facă dragoste cu el. Voia să-i exploreze trupul şi să se bucure de plăcerile pe care i le oferea el. Dar, de fiecare dată cînd îi vorbea, ea afla că el vrea mult mai mult de la ea şi de data asta îi era teamă.

– Acolo nu va fi nici un fel de problemă, zise el. L-am trimis pe Yuxi şi pentru a scăpa, dar şi pentru faptul că el a fost ofiţer de poliţie la Hong Kong înainte de a imigra. Nu-i scapă nimic.

– Cu toate astea nu pot lipsi noaptea de acasă, îi spuse ea.

– Ştiu. Dar în următoarele ore vei face dragoste cu mine.

Nu mai spuse nimic, ci îi luă faţa în palme şi îşi lăsă fruntea pe a ei. Părul lui îi cădea pe frunte şi Jessica îl simţi cît era de mătăsos. Cu o concentraţie maximă, ca o pisică ce a dat de ceva lapte într-o farfurie, el se năpusti asupra ei şi începu s-o sărute. Ea acceptă această tortură atît de plăcută, pînă cînd simţi că nu mai are aer. Nu mai fusese sărutată aşa.

– Dumnezeule, îmi place cum miroşi, îmi place gustul pe care îl ai, murmură el. Cu un alt sărut, el făcu realitatea să dispară din nou pentru ea. Jessica îşi strecură mîinile sub costumul lui ud şi simţi cum trupul lui reacţiona la stimuli.

– Vino, îi spuse el apucînd-o de încheietura mîinii. Îşi împleti degetele cu ale ei, ţinînd-o strîns şi o conduse spre camera lui, care era la celălalt capăt al balconului. O lumină uşoară răzbătea

prin draperiile care reflectau umbrele apusului. Înăuntru, aerul era mai cald decît afară, cald şi îmbietor ca şi patul cel larg care o aştepta.

– Lasă-mă să te dezbrac eu, spuse el trăgînd-o în încăpere şi lăsînd draperiile să cadă.

– Cum? întrebă ea amintindu-şi ce-i şoptise el atunci, la masă. El zîmbi.

– Nu aşa cum ţi-am promis, zise el trăgînd-o mai aproape şi desfăcîndu-i butonii bluzei. Ăla e un joc pentru iubiţii care au o oarecare vechime. Mai tîrziu îl vom experimenta, dar nu acum. Acum facem dragoste pentru prima oară şi ne grăbim. Totul este prea nou. Sîntem nervoşi.

– Eşti nervos? îl întrebă ea.

El continuă să zîmbească şi îi desfăcu şi ultimii nasturi.

– Nu, admise el. Tu eşti nervoasă. Eu sînt excitat. Dar de fapt este acelaşi lucru. M-am gîndit prea mult la tine, la cum va fi cînd în cele din urmă vom face dragoste. Îi desfăcu bluza şi i-o dădu încet jos de pe umeri lăsînd-o să cadă la podea. Şi asta. Mîinile lui reveniră pe slipul ei, strecurîndu-se sub el. Începu să-l dea jos, dar mîinile ei se ridicară spre sîni, oprind căderea lenjeriei.

El o privi intrigat.

– Vom trece de faza asta, Jessie.

– Poate. Cuvintele lui răsunau ca o respiraţie scurtă, iar ochii îi erau nesiguri.

Cooper ascultase ce-i povestise Paul despre căsnicia ei şi-şi făcuse deja o idee de felul în care se desfăşurase. Ea nu mai avusese nici o legătură cu vreun bărbat de mai multă vreme şi deşi îl dorea mult, probabil că mai avea şi ea semne de întrebare, mai ales că soţul ei obişnuia să-i fie necredincios.

Nici el nu mai avusese relaţii cu o femeie de multă vreme, deşi în general în viaţa lui de pînă acum avusese mai mult relaţii întîmplătoare. Dar acum ajunsese la un moment din viaţa lui în care îşi dorea o anumită femeie. N-o putuse găsi pînă acum, pînă cînd total neadecvata doamna Langston păşise în biroul lui. Importanţa ei nu părea relevantă la drum lung. Ea era o femeie divorţată, care locuia într-o suburbie. Avea nevoie de stabilitate, de o legătură sigură. El era omul care trăia o viaţă periculoasă, dar avea nevoie de ea. Numai de ea.

– Vreau să fiu foarte atent cu tine, murmură el, mîngîindu-i umerii goi. Nu vreau să te forţez sau să te fac să nu te simţi bine, dar cel mai mult îmi

doresc să-mi scot hainele şi să stai aici, alături de mine.

– Bine, zise ea, dar după glas nu s-ar fi putut spune acelaşi lucru. El o privi, gîndind că dacă ea n-ar vrea s-o facă, n-ar face-o, pur şi simplu.

– Eşti foarte frumoasă, Jessie. Trecu încet un deget deasupra sînilor ei şi simţi pielea care se înfiora sub atingerea lui. Un zîmbet de satisfacţie îi lumină chipul. Eşti voluptuoasă şi mie mi se pare asta ca un act de erotism. Mîinile lui se strecurară mai jos spre pîntecele ei. Cooper încercă să-i scoată ciorapii şi portjartierul. Ea deveni foarte rigidă şi Cooper sesiză schimbarea care se petrecuse.

– Poţi să respiri la fel de relaxat ca şi pînă acum, altfel o să strici totul.

– Nu mă necăji, Cooper, mă simt ca o epavă bătrînă.

– Dacă scapi de obsesia hainelor, se rezolvă totul imediat.

Încet, ea începu să-l ajute, dar se împotmoli iarăşi la slip.

– Nu încă, şopti ea.

– Dar cînd?

– Nu sînt sigură. Obrajii i se colorară puternic.

Nemaiputînd rezista, el o sărută.

– Bine, Jessie. Am o idee. Eu o să-mi scot costumul ăsta ud, iar tu slipul, pentru ca să te pot atinge peste tot. Fără nici o altă introducere, el începu să-i mîngîie cele mai ascunse locuri. Doamne, cît de bine arăta femeia asta! O mîngîie şi observă că, deşi poate că nu era pregătită sufleteşte să facă dragoste cu el trupul ei era mai mult decît pregătit.

– Dumnezeule, Jessie! gemu el. Cred că ai voinţa unei sfinte, să fii atît de umedă şi să mă mai refuzi încă. Cred că eşti mult prea inocentă pentru o mamă a doi copii.

– Cooper?

– Da?

– Hai să nu vorbim acum despre copii.

CAPITOLUL 13

Cooper îi primi sugestia şi nu mai spuse nimic, cu excepţia cîtorva murmure. Se întinseră pe pat. Îi cuprinse sînii cu o mînă şi îi masă sfîrcurile pînă cînd se transformară într-un roşu stacojiu. Degetele ei îi mîngîiau părul, iar respiraţia ei era din ce în ce mai greoaie. Cooper îşi lăsă încet capul să-i alunece spre sînii ei. Ea îi şoptea numele, iar el începu s-o sărute şi s-o atingă peste tot. Ea era cea care îi aducea uitarea de care el avea atîta nevoie. Îşi dorea atît de mult să facă dragoste cu

ea, dar se mulţumi să-i atingă toate locurile ascunse ale trupului. Cînd mintea începu să-i transmită semnalele de pericol, Cooper veni deasupra ei, trasîndu-i tot trupul cu sărutări care aveau scopul să imprime satenul pielii ei în mintea lui, pentru totdeauna. O sărută şi el acolo unde o sărutase şi soarele, pe sîni, pe umeri, pe vîrful nasului, acolo unde îi apăruse grămada aceea de pistrui, iar în acel moment începu şi ea să-l sărute.

Jessica îşi mişcă piciorul pe piciorul lui Cooper. Mîna ei începu să traseze dungi pe pieptul lui şi pe abdomen. Jessica îi simţi reacţia imediată, iar trupul lui începu să tremure uşor. Cînd îl atinse, el începu să geamă. Începu s-o implore, făcînd totul să pară un act de salvare divină. Erau cuvinte brutale, legate de fecunditatea primară, cuvinte care aveau rostul să ademenească orice inocentă pe tărîmul senzualităţii transcedentale.

Cooper o pătrunse încet, de parcă s-ar fi temut de reacţia ei. Orice iluzii şi-ar fi făcut despre ceea ce voise el de la ea, se spulberară, lăsînd loc realităţii. El era blînd, dar nu ceda nici o bucăţică din terenul pe care îl cîştigase cu atîta

greutate. Încet, o aduse aproape de limită. Jessica se strînse tot mai aproape de el, mîngîindu-i părul cu amîndouă mîinile. Îi şopti numele, implorîndu-l, iar Cooper o sărută din nou. Ea îşi dădu seama că Dragonii erau persoane periculoase, posesive, care nu se lăsau impresionate de nimic. Dar erau şi seducătoare, creaturi senzuale, gata de orice satisfacţie carnală. El începu o uşoară retragere, iar trupul Jessicăi se convulsionă în jurul lui.

– Cooper, nu... El reveni şi cuvintele ei se transformară într-un geamăt.

– Da, aşa...

Jessica închise ochii şi îşi ridică şoldurile pentru a-l întîmpina, luînd iniţiativa, făcînd ceea ce îi ceruse el. Jessica îi întîmpina toate mîngîierile şi mişcările, lăsîndu-se învăluită în atmosfera aceea senzuală creată de trupurile lor. Nu se mai ferea de nimic, ci se lăsă pradă tuturor dorinţelor lui. Instinctul îi spunea să-l orienteze cu mîinile şi cu gura, să-i arate cît de mult îl doreşte, cît de mult înseamnă el şi ceea ce îi făcea el. Cooper primi şi aprecie fiecare dar făcut de ea. Trupul ei era un loc de siguranţă în care el se putea ascunde de mînie, de tristeţe şi de dorinţă de răzbunare.

Plăcerile oferite de ea erau o sursă de stimuli erotici. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, ea îi oferea senzaţii noi. Nu se putea sătura de ea. Cooper se sprijini pe braţe şi privi femeia care se afla sub el. Numai cînd îi văzu ochii simţi cum o doreşte şi mai mult. Părul ei roşcat era răsfirat pe perna lui. Liniile şi curbele trupului ei erau o permanentă inspiraţie pentru actul dragostei. Era făcută parcă numai pentru a dărui plăcere. El voia să-i ofere totul.

– Jessie, dă-mi mîna. Vocea lui suna ciudat.

Ea i-o dădu şi el zîmbi. Cooper i-o duse la gură şi îi umezi degetele. Îi mîngîie apoi cu limba fiecare din buricele degetelor. Cînd degetele îi fură destul de umede, el îi împinse mîna în jos, peste pîntece, spre zona în care se vedea părul roşcat.

– Atinge-te singură, fă-o în locul meu, Jessie, murmură el, urmărindu-i mişcările lente pe care le făcea. Ea îşi ridică şoldurile mai sus. Respiraţia lui deveni tot mai greoaie. Eşti atît de moale, Jessie. Lasă-mă pe mine. El începu să se mişte tot mai mult şi simţi cum Jessica ar fi vrut ca acest moment să dureze pentru totdeauna. Jessica apucă cearceaful cu ambele mîini. Îşi ridică picioarele şi

le puse pe spatele lui. Dragonii erau amanţi perfecţi. Puterea lui o copleşea. Era numai foc şi energie şi o ducea acolo unde ea nu mai fusese niciodată. Cooper se simţea ciudat pentru că îşi cunoştea trupul şi ştia că odată ce trecuse o limită nu mai avea controlul situaţiei, acţiona numai sub impulsul trupului. Gemetele ei şi felul în care trupul ei venea spre el erau singurele lucruri pe care le mai ştia el înainte ca inevitabilul să se producă. Delicatele contracţii ale trupului ei deveneau tot mai accentuate. Cooper nu se mai putu abţine şi fu cuprins de tremurul final care îl lăsă luptîndu-se pentru a-şi regăsi respiraţia. Se lăsă la loc şi o luă în braţe pe Jessica, rostogolindu-se alături de el.

Ştia că femeia asta fusese ca un fel de moarte pentru el, dar, oricum, nu se aşteptase ca moartea să-i vină chiar în pat.

Jessica se ghemui la pieptul Dragonului cu ochii verzi, inhalîndu-i parfumul de mosc, combinat cu cel de mare.

El îi sărută fruntea şi-i dădu părul la o parte de pe faţă, alintîndu-i trupul. Ea ştia sigur că nu făcuse asta niciodată cu Ian.

– Eşti periculoasă, îi spuse el.

– *Moi?*

– *Toi.*

Ea îl privi şi îşi ascunse zîmbetul la pieptul lui.

– Eşti sigură că trebuie să pleci acasă?

– Sînt sigură, spuse ea înălţîndu-şi capul. Îmi pare rău, Cooper.

Se lăsase întunericul de cînd intraseră în dormitorul lui, dar nu era atît întuneric, încît ea să nu vadă dezamăgirea de pe figura lui.

– Atunci, mai lasă-mă doar să te ţin în braţe cîteva minute, spuse el trăgînd-o mai aproape. Jessica se ghemui la pieptul lui, simţindu-i inima care bătea şi braţele puternice care o înconjurau. Pînă şi picioarele le erau încolăcite. El oftă din greu, dar nu mai zise nimic. O ţinu la piept aşa, lăsînd tăcerea să se adîncească.

Cînd ştiu că nu se mai poate continua aşa, Cooper o ajută să se ridice. O sărută înainte de a-i da drumul, dar sărutul nu avu nimic de a face cu sexualitatea.

– Nu ştiu cum să-i spun ce mi s-a întîmplat cînd am făcut dragoste, spuse el ţinînd-o la piept. Dar mai vreau. O sărută din nou şi apoi îi dădu drumul. Mă duc să-ţi aduc fusta. Jessica îl urmări

cum pleacă. Draperiile căzură după ce trupul lui gol se îndepărtă. Şi ea îl mai dorea. Şi ea îşi dori să mai poată rămîne. Ar fi vrut să se trezească în braţele lui de dimineaţă, fără să mai aibă timp ca îndoielile s-o cuprindă din nou.

Jessica nu intenţionase să se întoarcă acasă la Cooper, înainte ca el să se fi trezit, dar aşa se întîmplă. John răspunse la uşă şi îi făcu loc să intre, iar după cîteva minute ea redeschise dosarele pe care le lăsase cu o seară mai înainte, iar John îi aduse *croissant* şi cafea.

Trecu o oră şi Cooper tot nu apăru. Jessica se simţea tentată să se ducă în dormitorul lui, dar se abţinu. John şi Bo puteau veni oricînd şi nu era bine s-o găsească într-o poziţie indecentă cu şeful ei. Nu i-ar fi plăcut să fie surprinsă într-o asemenea postură. Îndoielile legate de ceea ce făcuseră ei nu încetară să apară. Ea îşi lăsase ruşinea la o parte în timp ce făcuseră dragoste, dar acum îşi revenise.

– Jessie?

Sunetul vocii lui o readuse la realitate. Stătea în cadrul uşii, în şort, cu părul răvăşit de somn, cu ochii încă adormiţi.

– Vino, îi spuse el. Se întoarse din uşă şi-i întinse mîna. Cînd văzu că ea nu face nici o mişcare, Cooper ridică din sprîncene.

Jessica mai avea încă o zi şi jumătate de serviciu. Deschise calculatorul şi se concentră asupra muncii ei. Luă primul dosar, dar nu apucă să lucreze nimic că începu să zîmbească. Făcuse dragoste cu Cooper Daniels şi îşi lăsase o parte din inima ei în patul lui, o parte mai mare decît îşi putea permite să piardă. Ea nu era genul de femeie care să aibă mereu aventuri, dar se culcase cu un bărbat pe care de-abia îl cunoştea. Nu ştia cum să interpreteze ceea ce făcuseră ei împreună. Pe de altă parte, i se părea că îl cunoaşte foarte bine. A fost o fantezie ridicolă, îşi spuse ea, dar sentimentul persistă. Ştia că el o va proteja chiar cu preţul vieţii lui, că poate conta pe curajul lui. Ştia ce îl adusese în starea asta de

durere şi că durerea îl consuma, ducîndu-l spre distrugere. Dacă pierdea lupta cu Baolian, putea să piardă totul, chiar şi propria-i viaţă. Însă dacă o învingea pe Baolian, putea pierde altceva, mai greu de definit, dar la fel de important. Şi dacă o omora pe Baolian, îşi ucidea o parte din el.

Jessica era sigură că el nu se gîndise la preţul răzbunării lui, iar lipsa asta de înţelegere o împiedica să-l ajute. Era mamă, în primul rînd. Ştia ce valoare are viaţa, cît este de preţioasă, ce miracol reprezintă şi cu cîtă forţă trebuie susţinută. Oftă profund şi se concentră din nou asupra lucrărilor ei. Descoperise că bancherul Grand Cayman avea o mulţime de afaceri, dar toate erau legale şi nu aveau nimic în comun cu Fang Baolian. Nu ştia dacă sînt în aceeaşi ligă sau este numai o relaţie de afaceri între ei.

Începu să funcţioneze faxul, iar zgomotul produs de acesta o mai aduse la realitate. Se ridică să vadă ce primise. Pe prima pagină era scris: *Bună, iubito, spune-i lui Cooper că are să-mi dea încă opt sute de lire. Originalul vine prin curier. George.*

Cea de a doua pagină era, de fapt, o fotografie. La prima vedere, Jessica avu impresia că

este o fotografie a lui Cao Bo şi fu gata să comunice că informaţia nu merita opt sute de lire. Ştiau cu toţii cum arată Cao Bo. Aveau nevoie să ştie de unde vine, pe cine reprezintă şi de ce l-a ales pe Coopr ca să-i dea informaţii. De fapt, ea îi cam oferise totul fără a cere aproape nimic în schimb, poate doar protecţie.

George Leeds îi trimisese o fotografie ştearsă şi-i ceruse opt sute de lire pe ea. Nu era de mirare că situaţia financiară a lui Cooper nu era strălucită, cu asemenea prieteni lacomi. Jessica luă fotografia cînd se închise faxul şi o puse pe birou. Bo avusese părul mai lung. Jessica se aşeză pe un scaun şi îşi sprijini fruntea în mîini. După un moment, îşi ridică sprîncenele a surpriză. Era ceva ciudat cu nasul fetei din fotografie. Nu ştia ce, dar era ceva. Cu cît Jessica privea mai mult fotografia, cu atît arăta mai puţin ca Bo, cea pe care o ştia ea. Zîmbetul era acelaşi şi la fel privirea. Ambele aveau aceleaşi trăsături pline de graţie. Jessica ştiu dintr-o dată la fotografia cui se uită, iar mîinile începură să-i tremure. Lăsă fotografia să cadă pe podea. Din uşa balconului, Cooper văzu scena şi din trei paşi ajunse lîngă ea.

– Jessie. O luă în braţe şi-i întoarse faţa către el. Ce se întîmplă? Ea îl privi cu ochi mari, mai palidă decît de obicei.

– Sîntem în pericol, mare pericol, Cooper.

El o privi atent şi ajunse la o singură concluzie.

– Este perioada ta fertilă din lună, nu? se resemnă el.

Dacă un bărbat iubeşte o femeie, trebuie să accepte totul. Lui Cooper îi plăceau aceste lucruri legate de femei. Femeile aveau ciclu, ca şi luna şi anotimpurile, exact ca pămîntul. Femeile erau atît de... conectate cu natura. Nu e nici o problemă, data viitoare vom folosi prezervative industriale, ca să nu mai fie nici o problemă. Lui îi plăcea s-o vadă roşind.

– Cooper, nu vorbesc despre copii. Cel puţin nu despre ai mei sau ai noştri.

– Atunci despre ai cui? întrebă el cam nedumerit.

– Ai lui Fang Baolian.

– Fang Baolian nu are, îi răspunse el.

– Are unul, Cooper, de vreo optsprezece ani. Crede-mă.

– Cao Bo? întrebă el încruntîndu-se.

– Da, Cao Bo.

Privirile lor se întîlniră şi în ochii lui se văzură luminile verzi.

Cred că am cîştigat jocul.

– Nu poţi să-i faci nici un rău, Cooper.

– Nu, admise el, dar o pot folosi.

CAPITOLUL 14

Vestea se răspîndi prin sute de surse. Dragonul o ţinea prizonieră pe fiica lui Baolian. Se auzi vestea imediat la Manilla, unde un client care era gata să plătească două sute de dolari pentru un vas pe care îl voia capturat în golf, ridicase dintr-o dată la trei sute înainte de livrare. La Singapore, un transport de motociclete fu jefuit, după ce proprietarul plătise deja banii pentru protecţie. În Djakarta, finanţarea unui proiect de amploare, pentru un hotel, şi un complex turistic, fu oprită fără nici o altă explicaţie. Fang Baolian îşi

consolida resursele pentru război. Fiecare dolar pe care îl scotea ea de pe piaţa neagră era un obstacol pentru Jessica. Cooper îşi pusese în gardă relaţiile din San Diego şi Cabo San Lucas. Porturile erau sub urmărire. Graniţele erau pline de patrule. El nu-şi putea crede ochilor de cît noroc avusese. Zîmbea continuu. Jessica îl urmărea, dar nu i se părea că motivele lui de veselie erau reale. El îi dăduse o primă, pentru că lucrase şi în weekend. Ea îi spusese cu politeţe unde ar fi fost mai bine să-şi pună prima. Nu mai avea nevoie de banii lui, acum îl voia pe el. Jessica îşi ridică privirea şi verifică ceasul de pe perete.

Cooper plecase în urmă cu cîteva ore. Fusese contactat de un bărbat care voia să ofere informaţii despre Grand Cayman, bancherul. Ea ar fi trebuit să-l întîlnească la birou, înainte de masă. După ce-şi petrecuse jumătate din zi cu nasul îngropat în tranzacţii şi cifre era bucuroasă că poate pleca. În pofida panoramei, casa lui Cooper care fusese transformată ad-hoc în birou, devenise ca un fel de închisoare pentru ea. La cîteva minute după ce realizase cine este Bo, el o ascunsese, cu John şi Yuxi care o trecuseră dincolo de golf.

Bo avusese oarecare reţineri cînd aflase că trebuie să se ducă în această companie, poate din cauza lui John. El era genul de bărbat care inspira încredere, dar Bo se comportase ciudat. Jessica surprinsese o serie de priviri schimbate între Bo şi tînărul cu ochi negri şi serioşi. John fusese mai discret, dar nu mai puţin interesat. O dovedise şi faptul că alesese o casă sigură, unde să aibă mama şi sora lui grijă de ea, sub protecţia lui Yuxi şi a unui alt frate antrenat la călugării Shaolin. Nu putea ieşi nimic bun din asta, îşi zise Jessica. Fang Baolian îl ucisese pe Jackson Daniels, iar acum fiica ei era ostatecă la cel căruia îi ucisese fratele. Nici măcar John nu-i putuse să-i explice de ce Bo încredinţase secretele mamei ei unui om care avea să le folosească împotriva ei. Cooper ştia ce primejdii îl aşteaptă, dar îşi continua planul. Jessica spera că nu va rămîne singură să adune resturile dezastrului.

Privi ceasul şi întinse mîna spre poşetă. Cîteva hîrtii alunecară în acel moment de pe birou. Jessica încercă să le prindă şi în acel moment una dintre ele îi captă atenţia. Era mesajul pe care i-l lăsase ea lui Cooper în seara în care se întorsese din Hawaii, în care îi spunea despre acel apel

telefonic ciudat, care se întrerupsese, şi cît de îngrijorată fusese ea din această cauză.

Cooper nu-şi făcuse încă probleme prea mari, îi spusese că ar fi putut fi oricine. Jessica îşi mai făcea încă probleme, pentru că situaţia ei era făcută din mii de capete libere, iar aceasta era unul dintre ele. Dar în seara aceea nu putea face nimic în acest sens. Încuie şi se îndreptă spre casă. Paul era baby-sitter şi îşi invitase o cunoştinţă acasă, proprietarul unei sere. Jessica le promisese copiilor că va recupera timpul pierdut din cauza acestei slujbe, pînă îşi va găsi o alta. Ea nu concepea să lucreze pentru un om de care era îndrăgostită, pentru că era îndrăgostită de Cooper Daniels. Se întîmplase tocmai ce voise ea să evite. Era destul de matură să înţeleagă că hotarele instinctelor ei materne erau mult mai mari decît ar fi trebuit, şi inclusese în ele şi pe acest bărbat trist, cu ochii verzi, care făcuse dragoste nemaipoment de bine cu ea. Jessica îşi dădea seama că lipsa de experienţă sexuală o făcea să-l ridice pe Cooper pe un fel de piedestal, supraestimîndu-l. Nu mai fusese amanta nimănui înainte. Fusese soţia lui Ian şi mai ales mama copiilor lui. Relaţiile lor personale i se păruseră perfecte la

timpul lor, dăduse mult de la ea şi nu prea primise nimic în schimb, dar i se păruse normal să se sacrifice. Privit retrospectiv, mariajul ei arăta ca un film prost, cu un sfîrşit previzibil, dar numai distanţa şi timpul trecut îi dăduseră acea perspectivă. Se considerase întotdeauna liberă de orice prejudicii. Avea cea mai bună educaţie şi pregătire, şi nişte părinţi buni. Cu toate acestea, miile de ani de dominaţie masculină erau greu de ignorat şi ea sfîrşise într-un soi de independenţă. Situaţia ei cu Cooper era diferită. Era ceva greu de cultivat şi greu de întreţinut, pentru că i se părea dificil să depindă de un om despre care ea nu era sigură că va mai trăi şi săptămîna viitoare. La naiba cu el! Chiar şi căsătoria cu Ian i se păru mai inspirată decît faptul că-şi dăduse inima unui vînător de piraţi.

Luminile de la *Daniels LTD* erau aprinse cînd Jessica opri maşina. Cînd găsi un loc să parcheze, se stinseseră deja. Privi prin parbriz şi încercă să nu se enerveze. Ar fi trebuit să se

întîlnească la birou cu el. Jessica bătu uşor cu degetele în volan şi respiră adînc, aşteptînd să vadă dacă el va ieşi pe uşă sau dacă a plecat deja. Trecu un minut, două, patru şi el nu mai apăru. Cinci minute i se părură mult, şapte deveniră de nesuportat, iar la opt începu să răsucească cheia în contact. Atunci, se deschise uşa de la intrare, dar Cooper nu era singur. Erau patru bărbaţi cu el, care îl flancau din toate părţile. Erau îmbrăcaţi în pantaloni negri şi în cămăşi. Purtau pantofi obişnuiţi de tenis şi erau chinezi. Fang Baolian făcuse prima mişcare.

Jessica se forţă să gîndească, deşi era paralizată de frică. Îl privi pe Cooper, încercînd să vadă în ce stare se găseşte şi văzu ceva ce nu era un semn bun. Cooper nu-şi putea ţine capul drept. Genunchii îi erau îndoiţi, iar picioarele de-abia i se mişcau, deci era escortat. Îi dăduseră vreun drog sau îl bătuseră. Ambele variante o umplură de mînie. Îl înghesuiră într-o maşină care trăsese chiar atunci şi oprise cu un scrîşnet de roţi. Maşina dispăru înainte ca Jessica să facă ceva. Porni şi ea de pe loc fiind ajutată şi de maşina pe are o avea. Nu putea să-l ajute altfel pe Cooper şi asta era singura ei preocupare. Nu-l putea lăsa

singur atîta vreme cît ea mai putea să respire.

Conduse pe drum cu o viteză nebunească, iar cînd văzu maşina răpitorilor în faţa ei, mai micşoră viteza. Nici nu avu prea mult de mers. După trei curbe ajunseseră în Chinatown şi apoi la magazinul de plante de pe Grant Street. Acum, nu mai avea nici o îndoială cine îl răpise pe Cooper. După ce realiză ce se întîmplă, Jessica îşi dădu seama că ar fi trebuit să-şi continue cercetările asupra magazinului. Ar fi fost bine dacă îl lăsa pe John Liu să facă cercetările de rigoare asupra magazinului. Îşi dori să fi avut un telefon în maşină şi să anunţe Departamentul Poliţiei din San Francisco, unde avea doi fraţi detectivi. Îşi dori să găsească cel puţin un spaţiu de parcare. Maşina albă îşi descărcase pasagerii, pe cînd ea tot se mai învîrtea după un loc de parcare, apoi dispăru. Chinatown era luminată feeric, plină de mirosuri exotice şi cu oameni care căutau să facă o afacere sau să mănînce. Părea că toţi oamenii aceia se aşează în calea ei pentru a o împiedica să-l vadă pe Cooper şi locul în care îl tîrau oamenii aceia.

Îl pierdu din vedere de mai mult de cîteva secunde, preocupată de găsirea unui loc de par-

care. Se auzi un claxon puternic în spatele ei. Îl ignoră, preocupată de găsirea permisului pe care îl puse în vizor. Avea al doilea nume Signorelii şi asta însemna că era un fel de mesaj care să atragă atenţia celor de la poliţie. Îşi verifică trei dintre portiere şi mai atinse încă o dată pistolul pe care şi-l pusese în jacheta costumului. Deasupra capului ei străluceau caracterele chinezeşti şi cele englezeşti anunţînd: *Zhongyi – Medicamente chinezeşti.* Cu poşeta pusă pe umăr, scoase cheile din contact şi încuie portiera. Parcase atît de prost, în speranţa că vreun şofer exasperat va anunţa poliţia.

Braţele lui Cooper erau legate la spate. De fiecare dată cînd încerca să se ridice, picioarele refuzau să-l asculte. Ştia că acea rană îi va face probleme. Nu-şi simţea nici capul şi avea doar o puternică senzaţie de ameţeală şi de vomă.

Fusese capturat şi nu putea face altceva decît să evite să fie ucis. Ştia al cui prizonier este. Mirosurile de pe stradă îi spuseseră că se afla în Chinatown. După cîteva minute se afla pe o alee tot în Chinatown. Ştia mirosul care predomina pe aleile pline de tufişuri şi de gunoaie. Peste cîteva minute mirosul îi spuse că se afla într-un depozit

plin cu plante uscate şi carne în descompunere. Jessie avea nişte instincte admirabile, recunoscu el cu admiraţie. Avusese dreptate despre magazin şi despre Cao Bo. Fără intuiţia ei care îl ghida şi pe el, Cooper ar fi rătăcit mult şi bine fără a se apropia de adevăr. El ştia că o femeie poate învinge acolo unde o sută de bărbaţi nu au curajul să se apropie. El contase pe ea şi-şi pusese miza pe ea, şi ea meritase investiţia pas cu pas.

La un moment dat, se văzu o lumină puternică şi ei ajunseră într-o încăpere ca o celulă. Înăuntru era un bărbat, un bătrîn, care stătea pe o grămadă de perne vechi, trăgea din pipă şi-i privi cu ochii mijiţi de opium. Avea o coadă care se cam desfăcuse şi începuseră să-i iasă perii din ea. Lîngă perne, fierbea un ceainic. Camera era ceva mai mare decît o celulă, semăna mai mult cu o cabină de vapor prost îngrijită, dar Cooper fusese ţinut prizonier şi în locuri mai rele decît acesta. Fu împins lîngă bătrîn care rînji, arătîndu-şi gingiile goale, şi-i suflă mirosul de tutun în faţă.

Trei dintre cei care îl luaseră prizonier intrară în încăpere şi începură să-şi scoată cămăşile, iar cel de-al patrulea dispăru. Pe pereţi erau atîrnate un fel de cîrlige, fiecare ducînd o tunică neagră cu o

insignă roşie pe umăr. Pe pereţi mai erau şi nişte grămezi de haine şi cutii de bere chinezească şi nemţească. Nici unul dintre gardieni nu pierdu timpul şi începură să se schimbe de cămaşă. Erau cu toţii înalţi şi musculoşi. Îşi completară uniformele cu banderole roşii, având nişte caractere chinezeşti pe piept.

Transformările care se petreceau sub ochii lui îl făcură pe Cooper să-şi dea seama de onoarea ce i se acorda. Nu fusese capturat de nişte simpli piraţi. Garda de onoare a lui Fang Baolian fusese trimisă după el. Omul pe care el îl consideră a fi şeful lor, pentru că vorbea mandarina cu ceilalţi, avea două insigne pe umăr. Bătrînul continuă să-i arunce fumul în faţă, ceea ce îl enerva la culme, iar gărzile începură să bea bere şi să vorbească prea repede pentru ca el să poată înţelege.

Reţinu numai cîteva cuvinte. Unul fu „răscumpărare", ceea ce îi mai aduse un pic de curaj, dar suma menţionată era de natură să taie cheful oricui ar fi vrut să lanseze vreo operaţie în acest sens. Era un preţ calculat să dea o mare onoare celei ce îl luase prizonier, dar să-i şi asigure o moarte inevitabilă. Următoarele cuvinte pe care le înţelese erau legate de diferite feluri de a omorî

pe cineva, unele atît de fioroase, încît la un moment dat îşi dori să fie deja mort.

Îşi lăsă capul pe braţe şi încercă să-şi pună puţină ordine în mintea atît de greu încercată. Efortul pe care îl făcu fu destul de mare şi la el se mai adăugă şi bătrînul care îi tot sufla opiumul în nas, dar cu toate astea, durerile i se mutară la baza craniului spre spate, acolo unde fusese lovit. Plămînii îl dureau din cauza efortului pe care îl făcea să respire, şi cînd îşi deschise ochii, îşi zise că niciodată nu va mai ajunge să vadă bine sau să nu mai tremure ca o frunză. Tremura din cap pînă în picioare. Dar se lipi de perete, încercînd cu un ultim efort să-şi oprească tremuratul, însă deodată realiză că acest tremurat venea de undeva de departe şi creştea în zgomot şi intensitate. Era cutremur. Şi încă unul puternic, îşi spuse Cooper.

Ceilalţi oameni nu erau preocupaţi de dezastrul care se pregătea să-i înghită. Şi apoi, tremuratul se opri. Unul dintre pereţi căzu într-o parte, lăsînd să se vadă o scară. Încăperea era de fapt la baza unui lift de marfă şi ei erau deja trecuţi de orice nivel subteran. Erau în inima pămîntului. Cooper se întrebase la un moment

dat dacă se mai află în San Francisco sau undeva pe lîngă strada Powell şi aeroport. De la lift pornea o reţea întreagă de tunele subterane, iar dacă erau în Chinatown, atunci se aflau în centru. Dacă Fang Baolian venise după fiica ei, ea urma să-l aştepte aici. Bărbaţii îl împinseră afară. Ieşi fără nici un fel de împotrivire, pentru că nu mai avea putere s-o facă şi să şi cîştige, deja şi devenise foarte curios de ceea ce se găsea la celălalt capăt al tunelului.

CAPITOLUL 15

Jessica intră în magazin şi de acolo într-o altă lume. Sute sau mii de borcănele se întindeau în faţa ei pe rafturile magazinului. Erau fixate în perete, avînd între ele doar puţin spaţiu prin care se putea strecura un om. Singurul loc mai aerisit din magazin era în mijloc, unde se afla un fel de potecă ducînd la tejgheaua din mijloc lîngă care se găsea un aparat de marcat. Şiraguri de mărgele de sticlă acopereau intrarea unei uşi din spatele tejghelei. Cu poşeta pe umăr, Jessica

înaintă, fiind atentă să nu lovească ceva. Privirea i se opri asupra sutelor de borcănele expuse, unele cu capace metalice. Fiecare borcan avea două etichete cu o inscripţie în chineză şi alta în engleză. Citi ce scria pe unul dintre acestea şi i se întoarse stomacul pe dos.

Nu se gîndise niciodată că penisul uscat de tigru, ar putea fi folosit ca ingredient. De fapt, nu se gîndise niciodată la penisul de tigru, ca să nu mai vorbim de cel uscat. Citind restul etichetelor, îşi dădu seama că se află în sectorul afrodisiacelor. Citi numele unor substanţe care de care mai scîrboase, obţinute din organe de animale. Într-un alt raft erau expuse acele pentru acupunctură şi cărţi, rafturi întregi de cărţi unele foarte vechi, altele legate în piele sau pergament. Un cîntar delicat se afla lîngă registru şi alături o cutie cu etichete nescrise. Jessica se gîndi că acesta era locul unde îl aduseseră pe Cooper. Trecu prin spatele tejghelei şi văzu două uşi. O alese pe cea din dreapta.

Cooper nu reţinu cîte coridoare traversaseră, deşi se străduise să reţină. Orice şansă ar fi avut să scape viu de acolo, presupunea reţinerea numărului şi ordinii coridoarelor străbătute. Nu mai mirosise aşa ceva. Nu-şi imaginase niciodată că Fang Baolian, Împărăteasa Mării de Sud a Chinei şi Puterea Dragonică Supremă a celor mai susmenţionate, îşi părăsise vasul ei de lux pentru a trăi într-o gaură împuţită ca asta. Nu şi-l imaginase Chow Sheng care era un tip atît de meticulos, strecurîndu-şi papucii prin aceste tuneluri împuţite. Erau mii de şobolani. Dar nu şobolanii îl dezgustau cel mai tare pe Cooper, cu toate că atingerea vreunuia făcea să i se ridice perii pe spinare, ci zgomotul pe care îl auzea şi care era făcut de un fel de reptilă, ceva cu dinţi mari, poate chiar colţi, şi cu pielea unsuroasă, ceva cere se deformase în timp datorită condiţiilor de mediu. Dacă asculta cu atenţie se putea auzi în răstimpuri un fel de sîsîit, de parcă aceste creaturi ar fi murit de foame sau de durere. I se făcuse pielea de găină cînd ajunseră la capătul unui tunel care se bifurcă în alte patru direcţii. Într-una era o uşă care părea de piatră luminată de un sistem electronic.

Cel care era conducătorul grupului făcu un pas înainte şi formă cifrul care deschidea uşa. Cînd aceasta se deschise, Cooper fu împins în faţă, unde îl întîmpină o lumină orbitoare. Pantofii îi fură scoşi şi el mai fu împins încă o dată în genunchi în faţa unui fel de altar îmbrăcat în mătase perlată. Întreaga încăpere era ornată cu filigran şi perne, în culori care porneau de la portocaliu pînă la tonuri de verde. Pentru un moment, Cooper se simţi mai bine. Covorul de pe jos era frumos şi moale, aerul era îmbălsămat şi nimeni nu-l mai lovea. Se crezu în paradis.

Deodată, capul îi fu dat pe spate cu o lovitură dată de o mînă specializată. Această lovitură îi provocă o durere acută pe toată şira spinării. Dacă unghiul din care fusese lovit ar fi fost altul, s-ar fi găsit în pericol de a rămîne fără şira spinării. Îşi încleştă dinţii pentru a nu striga.

– A, Koo-pare Dan strigă de durere, auzi el o voce melodioasă, moale şi seducătoare, care îi rostise numele, pronunţînd fiecare silabă cu precizie. Deschise ochii la auzul acelei voci ademenitoare şi se miră ce îl făcuse pe fratele lui să refuze ce i se oferise. Ea era frumoasă, extraordinar de frumoasă, nici măcar nu putea fi com-

parată cu fiica ei. Nu se vedea nici un semn al trecerii timpului pe faţa ei sau în ochii ei. Nici un rid nu întuneca frumuseţea de porţelan a feţei acestei femei. Era numai frumuseţe ridicîndu-se din altar ca un crin negru. Sînii îi erau încorsetaţi, curba coapselor şi lungimea picioarelor ei erau luminate de o lumină neobişnuită şi drapate în mătase. Părul îi era ca abanosul, ridicat sus pe creştet şi fixat cu diamante. Gura îi era făcută pentru sex, buzele îi erau pline şi colorate cu un ruj care avea aceeaşi culoare cu cea de la lacul unghiilor.

Cooper îşi spuse că în alte împrejurări femeia i-ar fi stîrnit toate pasiunile posibile, făcîndu-l să-şi piardă minţile. Fang Baolian era femeia care îi ucisese fratele totuşi. Femeia care voia să-l omoare şi pe el acum. Privirea lui o mai măsură încă o dată, cu tot erotismul pe care îl degajă ea.

Din ascunzătoarea ei, Jessica observă reacţia lui Cooper şi avu pornirea să-l împuşte pe loc. Ea îşi riscase viaţa pentru a-l descoperi şi în acest

ungher uitat de lume, iar el saliva la vederea acestei căţele în rochie neagră. Singurul lucru care îi salvă fu dorinţa de opium pe care ea o lăsa în aer. Poate că fusese bătut bine înainte, dar acum mai era şi drogat.

– Am aşteptat prea mult ca să-l cunosc pe fratele lui Jack Soarele, începu ea să toarcă. Femeia asta se mişca aşa, ca o pisică în călduri, îşi spuse Jessica. Ea coborî de pe altar şi se apropie, mlădiindu-se, de Cooper şi îl zgîrie cu unghia pe tot obrazul, evitînd rana deschisă pe care el o avea deja la tîmplă. Jessica văzu sîngele care ţîşnise de pe urma unghiilor lui Baolian. Părea să aibă cuţite în loc de unghii.

– Unde este fata mea? sîsîi Baolian. Tu, fiu de căţea, unde mi-ai ascuns fata? Spune-mi sau mori!

Jessica nu mai auzise acest mod de exprimare al dragostei materne, atît de lipsit de eleganţă şi deodată înţelese ce o trimisese pe Cao Bo în braţele Dragonului. Jessica îşi dădu seama că trebuia să facă ceva înainte ca Baolian să facă ceva necugetat, de exemplu să-i taie jugulara. Trebuia să facă o mişcare, dar nu-i ieşea din cap faptul că era şi ea mamă, femeie cu responsa-

bilităţi, care trebuie să fie atentă.

– La naiba, şopti ea destul de încet, dar şoapta ei făcu toţi ochii din sală să se aţintească asupra ei. Singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut era să îndrepte arma asupra inimii acestei femei.

– la mîna de pe el, căţea. Fu o expresie mai puţin elegantă, dar făcu impresie, mai ales că era însoţită şi de o armă. Baolian îi dădu drumul lui Cooper, care căzu la podea şi îşi puse mîinile în şolduri. Se auzi zgomotul unei săbii în încăpere. Baolian îşi preveni garda cu un fel de sîsîit. Pe faţa lui Baolian era afişată o expresie inumană. Privirea ei rece o străbătu pe Jessica din cap pînă în picioare. Femeia asta nu era o pisică, era un şarpe, o creatură ieşită din întuneric, dar animată de dragostea pentru propriul ei copil. Femeia-dragon îşi fixă ochii hipnotic, asupra Jessicăi. Ea încercă să clipească, dar nu putu.

Baolian îi zîmbi, ceea ce fu de fapt o curbare sinistră a buzelor ei strident vopsite. Îşi pocni degetele şi unghiile străluciră ca nişte licurici, trimiţînd unde de teroare care o traversară pe Jessica din cap pînă în picioare. Urma o baie de sînge.

– Bine ai venit, porumbiţo, începu Baolian. Pe tine nu te-am aşteptat astăzi şi de asta nu-ţi pot ura bun-venit aşa cum ar trebui.

Pe Jessica o durea braţul cu care ţinea arma, dar nu-i dădu drumul.

– Eşti porumbiţa lui Jack Soarele? o întrebă Baolian. Sau a lui Koo-pare? Care dintre Dragoni este stăpînul tău? Cel mort sau cel care va muri acum?

Jessica se simţea forţată s-o omoare. Ea trebuia să ucidă o altă femeie şi nu ştia dacă ar fi putut.

– Trebuie să fii a lui Koo-pare, hotărî Baolian. Lui Jack Soarele nu-i plăceau femeile bătrîne. Lui Jack Soarele nu i-a plăcut nici această femeie care nu este încă bătrînă şi de asta a şi murit, nu? Mare prost! Aşa că, porumbiţo care aparţii Dragonului care va muri acum, copila mea este pierdută. Ştii unde se află? Era rugămintea unei mame, care ieşea din gura unei vipere. Jessica nu răspunse. Mînia lui Baolian creştea cu fiecare secundă.

– Ştii unde este? o întrebă ea din nou. Ai văzut-o pe Shulah? Dacă ştii unde este, trebuie să-mi spui, altfel vei muri. Veţi muri cu toţii. Toţi,

porumbiţo. Toţi, *Jessica Langston.* Accentul pus pe numele ei nu-i scăpă Jessicăi, dar sensul vorbelor lui Baolian n-o afectă prea mult, pînă ce aceasta nu începu să vorbească din nou:

– Ce crezi c-o să fie mai rău, porumbiţo? Un copil sau poate doi, rămaşi fără mamă? Sau o mamă fără copii?

– Fata care a venit la Dragon se numeşte Cao Bo, nu Shulah, spuse Jessica. Baolian făcuse o greşeală ameninţînd-o. Dacă situaţia se complica, asta ar fi dus la moartea lui Baolian, nu a copiilor Jessicăi.

– Cao Bo? zise Baolian. O cheamă Shulan şi este prinţesa Mării Chinei de Sud. Tot ce am construit eu va fi al ei. Ea este viaţa mea. Dă-mi-o înapoi şi îţi voi reda şi eu viaţa ta şi a copiilor tăi. Era o ofertă pe care Jessica ar fi acceptat-o, dar nu ştia ce se va întîmpla cu omul de pe podea.

– Şi Cooper? întrebă ea.

Baolian o privi curioasă.

– Îi acorzi aceeaşi importanţă ca şi copiilor tăi?

Dar Cooper era într-o mare primejdie. Gîndindu-se că trebuie să-l salveze cu orice preţ, Jessica se hotărî:

– Şi el are valoare pentru mine.

– Mai mare decît copiii?

Întrebarea era destul de greu de satisfăcut.

– Problema e că nu ştiu la cît evaluezi întoarcerea copilei tale. Dacă accepţi baza asta de discuţie este bine. Dacă continui să faci aceeaşi greşeală şi să discuţi despre copiii mei, am de gînd să-ţi fac o gaură în cap în care să poată înota un submarin de o sută douăzeci de tone. Şi, crede-mă, nu văd cum te-ai mai descurca.

Baolian se întoarse şi se urcă din nou pe altarul din care coborîse. După ce se aşeză, îi aruncă o privire plină de înţelegere Jessicăi.

– Spune-mi tot ce ştii. Femeia dădea semne că vrea să ajungă la o înţelegere, dar pentru moment, Jessica nu reacţionă.

– Shulan este prizonieră, dincolo de golf. Cînd eu şi Cooper vom ajunge acolo şi voi avea cum să iau legătura cu familia mea, îţi voi da imediat adresa.

Baolian bătu din palme şi se adresă uneia din gărzi, în chineză. Dialectul nu suna ca limba vorbită de Chow Sheng şi John Liu. Garda veni spre ea şi dintr-o cutie de mătase scoase un telefon de modă veche.

– Vorbeşte cu copiii tăi, spuse Baolian. Apoi voi vorbi şi eu cu fata mea.

Jessica i se păru că planul este destul de bun. Formă numărul de acasă şi îi răspunse Paul:

– Bună, Paul, sînt eu, Jessie. Sînt şi copiii cu tine?

– Da, sînt aici, dar vreau să-ţi povestesc cît de bine ne-am distrat la întîlnirea pe care am avut-o cu proprietara de sere din Bay Area. Mie mi s-a părut că mă place, dar asta a fost numai pînă cînd a apărut Eric. El i-a spus cît de frumoasă este şi cred că se vor căsători, după o logodnă care va dura cam mult. Jessica încercă să savureze tot ce i se spunea. O durea braţul cu care ţinea arma atît de strîns. Mintea îi lucra febril, încercînd să urmărească şi mişcările gărzilor, ale femeii-dragon şi ale Dragonului rănit.

– Aş vrea să vorbesc cu el. Şi dă-mi-o şi pe Christina pe cealaltă linie.

– Bine, Jess. Tu ce faci?

– Bine, dar te rog să mai vorbim după ce îmi aud copiii.

Veniră şi copiii care îi vorbiră despre pizza pe care le-o făcuse unchiul Tony şi despre doamna care venise la ei acasă în lipsa Jessicăi. Cînd

fratele ei reveni la telefon, ea îi spuse repede:

– Sînt în pericol.

– Unde eşti?

– Sub Chinatown, nu ştiu mai mult. Privirea lui Baolian îi confirmă suspiciunile.

Paul rezumă informaţiile primite.

– Spune-mi, ce dracu' înţelegi prin „Sub Chinatown".

– Sub, înseamnă că nu eşti deasupra. Baolian făcu un gest scurt de tăiere a gîtului, prevenind-o pe Jessica să nu mai spună un cuvînt.

– Bine, zise Paul. Te cred. Eşti sub Chinatown. Bine. Acum, spune-mi unde eşti sub Chinatown. Dă-mi un indiciu.

Era o idee nemaipomenită şi ea îşi dori să poată da vreun amănunt, fără a o provoca pe Baolian şi cele trei săbii Ninja să-i ia capul.

– Să nu pierzi copiii nici o secundă din ochi. Sună-l pe Luke Singorelli şi fă cum îţi spune el, împuşcă pe oricine trece pragul casei.

Era cel mai bun indiciu pe care îl putea da, repetîndu-i numele ei de domnişoară, în speranţa că se va găsi cineva care să fie deranjat de felul în care lăsase ea maşina parcată şi să anunţe poliţia, că o nebună a lăsat astfel parcată maşina

în faţa unui magazin de plante din Chinatown. Nu mai auzi ce spuse Paul, pentru că una din gărzi deconectă linia, din perete. Cînd îl repuseră în funcţiune, Baolian îi făcu semn să dea cel de-al doilea telefon.

Jessica încercă să-şi amintească numărul lui John Liu.

– Sîntem în America, unde criminalii au drepturi. În acel moment îşi aminti numărul lui John Liu.

– Poate c-o să mă mut şi eu în America, medită Baolian cu voce tare. Jessica sunase doar de cîteva ori la casa Liu. Dar în cele din urmă îşi aminti toate cifrele, poate de teamă.

– John? Jessie. Dă-mi-o te rog pe Bo la telefon.

– Bună, zise femeia un minut mai tîrziu.

Jessica îi dădu receptorul lui Baolian, apoi se întristă pentru că îşi dădu seama că nu putea să înţeleagă nimic, întrucît conversaţia nu se desfăşura în engleză. Era curioasă să vadă ce-i putea spune o mamă-dragon fiicei ei care avusese o asemenea reacţie. Neaşteptat pentru ea, acea femeie-dragon, care tăia capetele fără nici o ezitare, vorbea cam ca ea, cu acelaşi ton matern. După

cîteva minute Baolian îi dădu înapoi receptorul Jessicăi.

– Te rog, vorbeşte cu John Liu să nu încerce să-mi reţină copila. Era o cerere rezonabilă şi Jessica o acceptă.

– John. Eu şi Cooper avem probleme şi ar fi mai bine dacă i-ai da drumul lui Cao Bo sau Shulah să plece. Apoi, îl rugă să mai stea la telefon. Spune-mi, ce vîrstă are Shulah? o întrebă pe Baolian.

– Va împlini şaptesprezece ani, săptămîna viitoare.

– John, reveni Jessica la telefon. Fata este mai mică decît pretinde. Dă-o înapoi mamei ei. Telefonul îi fu luat din mînă şi pus în cutie. Tensiunea din încăpere scăzuse considerabil, dar Jessica nu ştia ce urma să se întîmple, aşa că ţinu pistolul în continuare asupra lui Baolian. Cooper gemu, încercînd să-i atragă atenţia că va fi dezarmată de cineva de la spate, ceea ce se şi întîmplă. Baolian zîmbi.

– Singura primejdie a fost pentru tine şi Dragonul care zace aici, spuse ea privindu-l pe cel care ieşise din spatele unui paravan de lemn de trandafir şi-i luase Jessicăi cadoul primit la cea

de-a noua aniversare a căsătoriei. Cînd Shulah va fi aici, poate vă voi da şi vouă drumul.

Poate? se gîndi ea. La o bătaie din palme a lui Baolian gărzile veniseră si-l luaseră întîi pe Cooper, apoi pe Jessica. Ea încercă să se lupte, dar degeaba. Era prizonieră. Nu le fu uşor totuşi celor trei bărbaţi s-o scoată din încăperea de pluş. Cooper îşi reveni puţin la schimbarea de temperatură, pentru că acolo unde erau duşi temperatura era de cel puţin douăzeci de grade minus. Bărbaţii din gardă nu prea vorbeau, aşa că se auzeau numai paşii celor care erau conduşi parcă undeva spre centrul pămîntului. Pereţii păreau că se strîng în jurul lor şi întunericul parcă era tot mai negru. Cîteva minute mai tîrziu, ea şi Cooper fură aruncaţi într-o celulă urît mirositoare, cu şobolani care le ţineau companie. Jessica începu să tremure din cauza frigului şi veni mai aproape de omul cu care era sigură că va muri alături.

– Cooper? Jessicăi începură să-i clănţăne şi dinţii de frig. Începu să-l scuture de umeri. Cooper?

– Da, spuse el cu jumătate de glas. Jessica ţipă uşor cînd un şobolan îi atinse vîrful pantofului. Poţi să te ridici în picioare? Trebuie să ieşim de

aici imediat. Cooper deschise ochii şi nu văzu decît întuneric în jur. Se simţea atît de rău, de parcă cineva îi legase o frînghie de gît, rupîndu-l.

– Unde sîntem, Jess? murmură el.

– Nu ştiu, dar dacă nu găsim o cale să fugim de aici, cu siguranţă vom muri sau vom fi mîncaţi de ceva.

– De ceva? întrebă el.

– Nu ştiu! Ah! ţipă ea. Ce a fost asta? Ai simţit?

– Nu mai simt nimic, Jess.

– Eu o să ies de aici. Vocea ei era hotărîtă şi el îşi dori să fi fost într-o formă mai bună, ca s-o poată ajuta. Nu ştia cum îl descoperise Jessica, dar văzuse cum se luptase pentru el cînd avusese şansa să scape singură. Ştia că îi datorează viaţa.

– Poftim? întrebă el în aceeaşi stare de confuzie.

– Ce zgomot se aude?

– Nu se aude nici un zgomot. Se auzise un fel de strigăt animalic, care îi paraliză pe amîndoi. Crescu în intensitate însă apoi se pierdu ca un fel de sîsîit. Cooper lăsă să-i scape o înjurătură şi simţi cum îl trec toate transpiraţiile. Jessica se

atîrnase de el, de parcă era singurul bărbat de pe lume.

– E un animal, şopti ea.

– Sper, fu răspunsul lui.

– Este un animal, l-am văzut cînd am venit aici.

– L-ai văzut?

– L-am văzut sau l-am intuit, rectifică ea. E într-o cuşcă, într-unul dintre tuneluri. Nu era prea luminat.

– L-ai văzut şi ai continuat să vii după mine? Am crezut că te-am angajat că erai deşteaptă, nu pentru ca să mori degeaba. Strigătul se auzi din nou.

– Cooper?

– Da.

Amîndoi vorbeau în şoaptă.

– Cred că ne aude.

– Ai spus că era în cuşcă.

– Da, aşa părea, cel puţin pe o parte era o cuşcă, ceva ca nişte zăbrele.

Se făcu linişte.

– O cuşcă pe o singură parte nu este o cuşcă, Jessie.

– Ştiu. Cooper îi luă mîna în a lui şi se ridică

încet. Poate reuşim să ieşim de aici. Din cîte am putut vedea, locul ăsta este înţesat cu tuneluri.

– Da, şi eu am văzut cam acelaşi lucru şi toate duceau unul în celălalt.

El o strînse de mînă.

– A venit timpul să ne încercăm norocul, Jess.

CAPITOLUL 16

– Doamnă Langston, vreţi să veniţi în biroul meu? Jessica se aplecă în faţă şi apăsă pe butonul interfonului.

– Da, domnule Daniels, vin imediat. Se opri şi turnă cîte o ceaşcă de cafea înainte de a trece de uşile cu dragoni şi se îndreptă spre dragonul de pe covor. Bestia cu ochi verzi şi flăcări în ochi, fusese îmblînzită.

– Mulţumesc, Jessie. Cooper luă cafeaua din mîna ei şi îi dădu ziarul. A trecut o săptămînă. Mă

surprinde că mai sîntem încă pe prima pagină. Jessica luă ziarul, găsind un articol care scria: *„Vînătorii de piraţi au închis magazinul de plante medicinale"*. La asta fusese ea redusă, la denumirea de vînător de piraţi, ea care fusese şefă de promoţie la *Stanford.*

– Cred că o să devii cunoscută, iubito, îi spuse Cooper. El avea dreptate. Devenise cunoscută peste noapte, cînd apăruse, din sistemul de canalizare de la Chinatown, sub luminile unei echipe de filmare a televiziunii. Erau aduse patru maşini ale poliţiei conduse de Luke Signorelli care o căuta pe doamna care parcase maşina neregulamentar. Cînd apăruse şi Cooper în urma ei, devenise şi el în acelaşi moment o celebritate. Presa era desigur mai mult interesată de o femeie care se ocupa de vînătoarea de piraţi decît de un bărbat care să facă munca asta. Le şi plăcuse ideea că ea era o mamă care îşi creştea singură copiii, o femeie care le putea face pe toate, ziua era consilier în probleme de investiţii, iar noaptea prindea piraţii şi le cînta copiilor să adoarmă mai repede. Se mai şi înşelau, desigur.

Nu le spusese că are un frate care îi face gospodăria şi că unchiul Tom era cel care le sa-

tisfăcea toate gusturile culinare. Mai avea şi un alt frate care îşi petrecea cam tot timpul pe acasă, putînd să fie mereu cu copiii, datorită pasiunii care o avea pentru flori. Ea mai avea şi un şef care înţelesese că după o lună de muncă intensă avea nevoie de o vacanţă. Timp de o săptămînă venise la serviciu numai după ora două. Citi articolul pînă la capăt, apoi îl lăsă deoparte. *„Aşa că poliţia a închis magazinul de plante medicinale care aparţinea lui Grand Cayman."* Baolian n-a apărut niciodată şi se pare că ar fi plecat prin Golden Gate cu tot cu fiica ei cea recalcitrantă. Ce înseamnă asta, Cooper? Am cîştigat?

– Nu aveam cum să cîştigăm, Jess, spuse el cu un zîmbet care însemna parţial resemnare, parţial aceptare. Dar am făcut un lucru extraordinar de bun.

– Unde luăm masa? îl întrebă ea schimbînd subiectul. El avea dreptate. Nu puteau să spună că au cîştigat, după ce fratele lui fusese omorît pe o plajă în Marea Chinei.

– Alege tu, zise Cooper. Alege un loc frumos. Cred că pînă la sfîrşitul anului o să am burtă.

– Nu te gîndi atît de departe. Am auzit că domnul Daniels a angajat o tipă care a absolvit la

Stanford şi care face bani numai citind paginile Bursei.

– Poate că domnul Daniels ar trebui s-o ducă la masă.

– Poate. Ea îi zîmbi şi fu surprinsă să-l vadă roşind. Cooper?

El îşi coborî privirea şi începu să-şi facă de lucru cu buzunarele jachetei de piele. Mi-ai salvat viaţa, Jessie, şi ştii cum se spune, dacă cineva te salvează de la moarte tu îi datorezi viaţa.

– Am auzit expresia, dar nu sînt dispusă să mai intru şi în alte încurcături, Cooper.

– Normal, nimeni nu-şi face planuri de cum să intre în bucluc. Se întîmplă. Apoi scoase o cutie mică dintr-un buzunar. M-am gîndit la tine zilele astea. O privi în ochi. Era atît de frumos acest Dragon cu ochi verzi, încît o fascină. Viaţa este atît de dură cu mine, Jessie. Aş vrea ca tu să mai iei ce am de oferit. Ea acceptă cutia, cu mîinile tremurînde.

– E mai bine să fii atent, Cooper. O femeie poate lua o afirmaţie ca acesta numai în două feluri. Ea deschise cutia şi înmărmuri. Inelul din cutie era ceva ce nu mai văzuse. Era din aur, cu un dragon şi o porumbiţă care se aflau într-o

îmbrăţişare. Sub cei doi era scris: *„Numai datorită dragostei tale."*

– Ia-o cum vrei, spuse el. Propunere indecentă sau cerere în căsătorie. Pentru copii şi pentru mine ar fi mai bine să accepţi căsătoria. Jessicăi îi apărură lacrimi în ochi.

– Sînt pentru cea de-a doua variantă.

– Te iubesc, Jessie, îi spuse el luîndu-i mîna. Îţi dăruiesc inelul şi îţi cer să fii soţia mea. Vreau să ştii că te voi iubi mereu şi nu te voi dezamăgi niciodată. Un alt val de lacrimi apăru pe obrajii Jessicăi.

– Ai vreun motiv anume pentru care plîngi şi pe care eu nu trebuie să-l ştiu.

Ea dădu din cap.

– Plîng, pentru că sînt atît de fericită.

– A, zise el cam nedumerit totuşi.

– Cred că va trebui să mă săruţi, Cooper, ca să uit de ce îmi vine să plîng şi să-mi amintesc ce fericită sînt.

El nu mai aşteptă să fie rugat încă o dată.

– Cooper?

Jessica apăru lîngă el şi-l luă în braţe. În faţa lor, Oceanul Pacific îşi purta valurile pînă la Marea Chinei de Sud şi dincolo de ea. Cooper o trase lîngă el şi o sărută. Unele răni nu se vindecă niciodată, unii oameni nu pot fi înlocuiţi, dar golul pe care îl resimţise de la moartea lui Jackson nu-l putuse rezolva decît prin dragostea Jessicăi. Copiii îl plăceau mult şi el se simţea atras de el. Christina era delicată şi totuşi puternică, exact ca mama ei. Eric fu dezamăgit că dragonul nu avea un tatuaj sub formă de dragon pe trup. Cooper le spuse o poveste cu un dragon care avea un tatuaj. Dragonul fusese Jackson şi venise momentul ca memoria lui să poată fi aşezată la loc de cinste.

– Asta a venit prin curier, spuse Cooper, arătîndu-i un plic.

– Ce este? întrebă Jessica.

– Baolian, e sigiliul ei. Luă plicul şi-l desfăcu, neştiind la ce se poate aştepta. Apoi, îi dădu scrisoarea lui Jessica. Ea citi.

– Shulhah îmi spune ca să-ţi transmit că-i pare rău după Jack Soarele. Asta ne va fi de ajutor tuturor. Ea puse la loc scrisoare în plic şi se aşeză.

– Vino, îi spuse ea trăgîndu-l spre dormitor.

– Au adormit copiii?

– Ca nişte pietre. O dorea, o dorea întotdeauna. Jessie, ştiu ce este în mintea ta, dar nu poţi alunga toată tristeţea cu dragoste. Ea îl privi.

– Eu cred că poţi, Cooper. Dragostea este ceva atît de minunat! El o crezu şi se lăsă condus de ea. La vremea cînd noaptea era pe la mijloc, el deja credea în ce-i spusese Jessie.

Se treziră mai apoi şi se strecură din pat, cu grijă să n-o trezească. Ceaţa apăruse pe coastă, în timp ce ei dormeau. În noapte se auzeau tot felul de zgomote. El se întoarse către locul în care stătuseră mai devreme şi luă scrisoarea. Degetele lui dădură numai peste marginile scaunului. Scrisoarea dispăruse, o dusese vîntul spre mare. Cooper aşteptă să simtă din nou acel gol în suflet, dar nu simţi decît dorinţa de a fi cu Jessie, de a o strînge în braţe.

EPILOG

Sun Shulhah era în casa ei de pe Peak, privind spre portul Victoria, pe linia Hong Kong-ului. Făcuse tot ce putuse, dar nu fusese de ajuns. Mama ei mai stăpînea încă marea Chinei de Sud. Era neatinsă şi puternică, iar fratele vitreg, căruia încercase ea să-i salveze viaţa, era încă în pericol.

Oftînd, ea se străduí să întîlnească privirea omului cu ochi vezi, care era ţinut prizonier de gărzile ei. Părul lui ajungea pînă la mijloc, ca un rîu de mătase neagră. Muşchii puternici i se conturau sub hainele pe care i le dăduse ea. Faptul

că-l ţinea prizonier era ca şi cum ar fi ţinut o pisică sălbatică – la fel de imposibil – sau un dragon. N-o putea face la nesfîrşit, nu-l putea ascunde mereu, dar singura lui şansă era că Baolian îl credea mort pe Jackson Daniels, bastardul lui Sun Yi.

Un alt oftat îi scăpă cînd se întoarse spre fereastră. Într-o zi, va trebui să-l elibereze. Şi asta, curînd.

Sfîrşit

CU TOTUL A TA

Cooper – frumosul luptător care o voia pe ea, dar și răzbunarea...

El ceruse să i se angajeze o femeie puternică, o femeie-rechin care să reziste în acea lume specific masculină și primise în schimb o făptură angelică îmbrăcată în mătase, prea inocentă pentru a-i sta alături în încercarea lui de a-și răzbuna moartea fratelui. Fascinată de senzualitatea pe care o degaja Cooper, Jessica Langston refuză să fie concediată – cîștigîndu-și astfel respectul și aprinzîndu-i dorințele.

Cooper este cel care îi cade în plasă.

Fără a fi prevenit, Cooper se simte prins în mrejele ei. El încearcă să o facă să descopere dragostea, iar el să întîlnească tandrețea în brațele ei.

Jessica, un alt suflet rănit, revine la viață alături de acest erou sălbatic, dar oare va putea dragostea ei să vindece rănile care i-au marcat lui sufletul?

Lei 13900